

ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

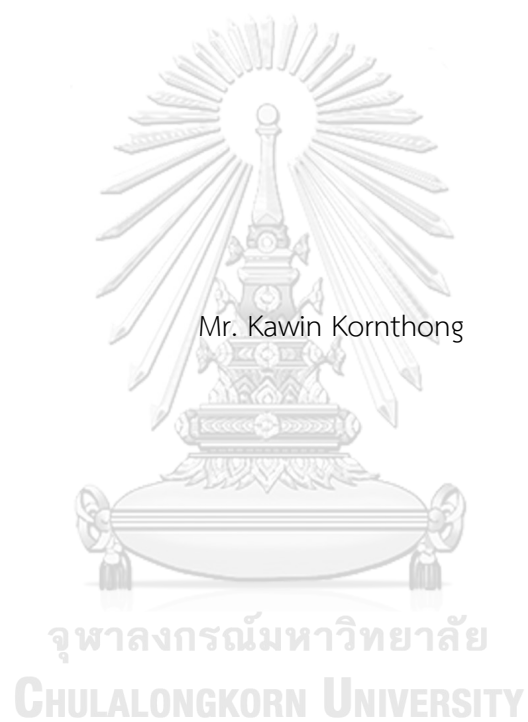
สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

OBJECT RELATIONS AMONG SEX OFFENDERS

Mr. Kawin Kornthong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts in Psychology

FACULTY OF PSYCHOLOGY

Chulalongkorn University

Academic Year 2022

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ
โดย	นายกวิน ก้อนทอง
สาขาวิชา	จิตวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะจิตวิทยา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐสุดา เต็มพันธ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.พนิดา เสือวรรณศรี)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.วรัญญา กองชัยมงคล)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นรินาถ แสนสา)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

กวิน ก้อนทอง : ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ. (OBJECT RELATIONS AMONG SEX OFFENDERS) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ศ. ดร.อรัญญา ต้อยคำภีร์

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยาเพื่อศึกษาแก่นสาระของประสบการณ์ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ จำนวน 6 คน มีอายุระหว่าง 21- 51 ปี ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเป็นผู้ถูกคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบแก่นสาระของประสบการณ์ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ 3 ประเด็นหลัก 11 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นหลักที่ 1 เดิมโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งมี 5 ประเด็นย่อย คือ มีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ซับซ้อน ขาดการดูแลจากผู้เลี้ยงดู ใช้ความรุนแรงทางร่างกายและวาจา คั่นเคยกัยยาเสพติดหรืออาชญากรรมตั้งแต่เด็ก และไม่มีแบบอย่างในการใช้ชีวิต ประเด็นหลักที่ 2 มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัวไม่ยืดหยุ่น ซึ่งมี 3 ประเด็นย่อย คือ รู้สึกสบายใจมากกว่ากับสมาชิกครอบครัวเพศหญิง มุมมองว่าผู้ชายใช้ความรุนแรงหรือสารเสพติดเป็นเรื่องธรรมดา และโทษตนเองเมื่อเกิดความขัดแย้งในครอบครัว ประเด็นหลักที่ 3 การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความอับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับอายไม่ได้) ซึ่งมี 3 ประเด็นย่อย คือ เก็บกดความรู้สึกลบเอาไว้ ใช้ความรุนแรงเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก และ ใช้สารเสพติดเพื่อลืความรู้สึก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาขาวิชา จิตวิทยา
ปีการศึกษา 2565

ลายมือชื่อนิสิต .....
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

6177601738 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORD: OBJECT RELATIONS, SEX OFFENDERS, QUALITATIVE STUDY

Kawin Kornthong : OBJECT RELATIONS AMONG SEX OFFENDERS. Advisor:
Prof. ARUNYA TUICOMEPEE, Ph.D.

This phenomenological qualitative study aimed to investigate interpersonal relationship experiences with significant others in their early years among male sex offenders. Key informants were six Thai men who committed sex crime and have been placed on probation under section 56 of the Criminal Law Penal Code of Thailand. Their ages ranged from 21 to 51 years old. The Semi-structured interview was used to collect the data. Phenomenological data analysis was employed. Findings revealed three main themes and 11 subthemes. The first theme is *Growing Up in an Unstable Environment*, which consisted of five subthemes. There were *Complicated Family Relationships*, *Lack of Caregiver Support*, *Verbal and Physical Abuse*, *Early Exposure to Drugs or Crimes*, and *Growing Up Without a Role Model*. The second theme is *Rigid View of Relationship Pattern*, which consisted of three subthemes. There were *Greater Comfort with Female Family Members*, *Normalization of Men's Violence and Drug Misuse*, and *Self-Blame in Conflicts with Family*. The third theme is *Avoidance of Anger and Shame*, which consisted of three sub-themes. There were *Negative Emotions Suppression*, *Using Violence to Minimize Feelings*, and *Using Drugs to Self-Soothe*.

Field of Study: Psychology

Student's Signature .....

Academic Year: 2022

Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

นิสิตผู้วิจัยเรียนรู้จากการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ว่า “ความรู้สึกอับอายและความรู้สึกผิด (Shame and Guilt)” ที่เป็นผลจากการสะสมความคับข้องใจ ความโกรธ และความกลัวที่เกิดขึ้นระหว่างที่บุคคลพัฒนาสัมพันธ์กับผู้ดูแลหลักหรือคนแวดล้อมในช่วงต้นของชีวิต สามารถนำไปสู่ความรุนแรงและการกระทำผิดต่อผู้อื่นได้ทั้งๆ แม้ว่าเจ้าตัวอาจจะไม่ตั้งใจก็ตาม

นิสิตผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. อรัญญา ต้อยคำภีร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้เปี่ยมไปด้วยขันติและเมตตากับความดีอันของนิสิตผู้วิจัย นิสิตผู้วิจัยซาบซึ้งในความเมตตาและแบบอย่างการทำงานวิจัยอย่างมีอาชีพจากอาจารย์ อาจารย์ชลาสัย แต่ศิลาปะสาธิต อาจารย์ผู้นิเทศการฝึกงานด้านจิตวิทยาการปรึกษา ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่ให้ความรู้ความเข้าใจงานจิตวิเคราะห์รุ่นหลัง เช่น งานของ เมลานี ไคลน์ และฟรอยด์ อาจารย์มักมีคำถามชวนให้ขบคิด คำแนะนำและคำถามของอาจารย์ทำความเข้าใจงานวิชาการในด้านนี้มีความกว้างขวางมากขึ้น นิสิตผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ในแขนงจิตวิทยาการปรึกษาทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ อาจารย์ ดร. พนิดา เสือวรรณศรี ประธานคณะกรรมการสอบและอาจารย์ผู้เปิดโลกและความสนใจของนิสิตในงานของวินนิคอตต์ และ ป็อน รวมถึงความเป็นแบบอย่างในการทำงานในวิชาชีพนักจิตวิทยาการปรึกษา คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. นิรนาท แสนสา และอาจารย์ ดร. วรัญญ กองชัยมงคล ที่ได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิทยานิพนธ์เล่มนี้

สำหรับมิตรภาพและการร่วมเดินทางไปกับการศึกษาวิจัยในประเด็นนี้อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย นิสิตผู้วิจัยขอขอบคุณ เจษฎา กลิ่นพูล ในคำวิจารณ์ที่ตรงประเด็นและพลังงานด้านบวกที่มีคุณค่ายิ่ง ในวันที่ต้องการกำลังใจอย่างสูงต่อเนื่องยาวนานตลอดช่วงของการทำงานนี้ นิสิตขอขอบคุณ วรทัศน์ ปัญญาทิยกุล ผู้เป็นแรงสนับสนุนด้านสังคมที่สำคัญ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้จะไม่ทางเกิดขึ้นได้เลย หากนิสิตไม่ได้รับความไว้วางใจ เป็นมิตร และความร่วมมือให้ข้อมูลประสบการณ์ช่วงวัยเด็ก รวมถึงการแบ่งปันเรื่องราวความเปราะบางทางอารมณ์ต่างๆ ของผู้ให้ข้อมูลทั้ง 6 ท่าน รวมถึงความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัยจากท่านอธิบดีกรมคุมประพฤติ ความอนุเคราะห์สถานที่เก็บข้อมูลและเอื้อให้เข้าถึงผู้ให้ข้อมูลของบุคลากรกรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม ซึ่งนิสิตผู้วิจัยขอกราบขอบคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ท้ายสุดนี้ นิสิตผู้วิจัยขอขอบคุณ พ่อและแม่ ผู้ให้อิสระทางความคิดกับนิสิตมาโดยเสมอ

กวิน ก้อนทอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	ฅ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
1. ความหมายของคำว่า “วัตถุ (object)”	7
1.1 วัตถุ (object) สะท้อนกฎเกณฑ์ในความสัมพันธ์ชัดเจนไม่เปลี่ยนแปลง	7
1.2 วัตถุ (object) สะท้อนความเป็นอัตวิสัยที่อิงอยู่กับบริบทที่ศึกษาเสมอ	10
2. แนวคิดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต	12
2.1 พัฒนาการมนุษย์ในทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต	13
2.2 ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตตามแนวคิดของ Klein.....	14
2.3 ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตตามแนวคิดของ Winnicott.....	15
3. การประยุกต์ใช้งานทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต	20

4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ.....	25
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	28
1. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย.....	28
1.1 การเตรียมตัวของผู้วิจัยด้านองค์ความรู้ด้านงานวิจัยเชิงคุณภาพ.....	28
1.2 การเตรียมตัวของผู้วิจัยด้านองค์ความรู้เกี่ยวกับกลุ่มประชากร.....	29
1.2.1 เตรียมพร้อมในด้านองค์ความรู้เรื่องความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต.....	29
1.2.2 ผ่านการฝึกการปรึกษาภาคสนาม.....	29
2. ผู้ให้ข้อมูลและการเข้าถึงแหล่งข้อมูล.....	29
2.1 ผู้ให้ข้อมูลหลัก.....	29
2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	31
2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32
3. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
4. การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล.....	34
5. จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล.....	34
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นผู้ให้ข้อมูลรายบุคคล.....	36
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์แก่นสาระความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ.....	45
ประเด็นหลักที่ 1 การเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย.....	46
ประเด็นย่อยที่ 1.1 มีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ซับซ้อน.....	46
ประเด็นย่อยที่ 1.2 ขาดการดูแลจากผู้เลี้ยงดู.....	47
ประเด็นย่อยที่ 1.3 ใช้ความรุนแรงทางร่างกายและวาจา.....	48
ประเด็นย่อยที่ 1.4 คุ่นเคยกับยาเสพติด หรืออาชญากรรมตั้งแต่เด็ก.....	49
ประเด็นย่อยที่ 1.5 ไม่มีแบบอย่างในการใช้ชีวิต.....	50

ประเด็นหลักที่ 2 มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น.....	51
ประเด็นย่อยที่ 2.1 รู้สึกสบายใจมากกว่ากับสมาชิกครอบครัวเพศหญิง.....	51
ประเด็นย่อยที่ 2.2 มุมมองว่าผู้ชายใช้ความรุนแรง หรือสารเสพติดเป็นเรื่องธรรมดา	52
ประเด็นย่อยที่ 2.3 โทษตนเองเมื่อเกิดความขัดแย้งในครอบครัว.....	52
ประเด็นหลักที่ 3 การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความอับอาย.....	53
ประเด็นย่อยที่ 3.1 เก็บกดความรู้สึกลบเอาไว้.....	53
ประเด็นย่อยที่ 3.2 ใช้ความรุนแรงเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก.....	55
ประเด็นย่อยที่ 3.3 ใช้สารเสพติดเพื่อลืมความรู้สึก.....	56
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	58
สรุปผลการวิจัย.....	58
อภิปรายผลการวิจัย.....	58
ประเด็นที่ 1 การเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย.....	59
ประเด็นที่ 2 มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น.....	62
ประเด็นที่ 3 การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความรู้สึกอับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความ โกรธและความอับอายไม่ได้).....	65
ข้อเสนอแนะ.....	69
1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	69
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	70
ภาคผนวก.....	71
ภาคผนวก ก เอกสารรับรองคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย.....	73
ภาคผนวก ข การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลด้วยทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นของชีวิตของ Melanie Klein และ Donald Winnicott.....	77
บรรณานุกรม.....	81
ประวัติผู้เขียน.....	87

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบระหว่างมุมมองของ Winnicott กับ Heidegger (Fulgencio, 2018)..	18
ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ	29
ตารางที่ 3 แสดงแนวคำถามสัมภาษณ์.....	31
ตารางที่ 4 แสดงวันเวลาและสถานที่ในการสัมภาษณ์.....	33

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แผนภาพของ Transitional Space (Spelman, 2013 p. XXI).....	17
ภาพที่ 2 แผนภาพของการตรวจสอบคุณภาพข้อมูลด้วยทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นตามแนวคิดของ Melanie Klein.....	79
ภาพที่ 3 แผนภาพของการตรวจสอบคุณภาพข้อมูลด้วยทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นตามแนวคิดของ Donald Winnicott.....	80

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาการกระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ (Sex offences) นับว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมไทยอย่างต่อเนื่องและมักสร้างผลกระทบในวงกว้าง ดังจะเห็นได้จากข่าวที่ปรากฏในสื่อสาธารณะต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น ในเดือนเมษายน พ.ศ. 2565 สื่อสาธารณะได้รายงานข่าวการล่วงละเมิดทางเพศหญิงอายุต่ำกว่า 18 ปี (ลวนลาม หอมแก้ม กอดจูบ จับก้นโดยไม่สมยอม) โดยบุคคลผู้มีชื่อเสียงในสังคม ซึ่งในภายหลังได้มีหญิงสาวอีกหลายรายออกมาแจ้งความว่าถูกล่วงละเมิดทางเพศ ถูกกระทำอนาจาร ถูกข่มขืน (สำนักข่าวอิสรာ, 2565) กระแสทางสังคมที่พบเห็นได้บ่อยและมีมาอย่างต่อเนื่อง คือ เมื่อเกิดการกระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศขึ้นในสังคมไทย สื่อสาธารณะและมวลชนต่างออกมาเรียกร้องให้โทษของคดีมีความรุนแรงขึ้น (ชัยยศ ยงค์เจริญชัย, 2562) นอกจากนี้ Harris และ Socia (2016) ยังระบุว่าความคิดเห็นของสื่อสาธารณะที่มีต่อผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ มักเป็นการตัดสินใจและการกล่าวแบบเหมารวมและจำนวนไม่น้อยมีอคติ (bias) เข้ามาเกี่ยวข้อง (Harris & Socia, 2016) ซึ่งการขาดความรู้ความเข้าใจประสบการณ์ดังกล่าว และอคติแบบเหมารวมต่างๆ อาจทำให้ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศถูกกีดกันจากสังคม หรือกีดกันตนเองจากสังคมหลังพ้นโทษ ทำให้พวกเขาขาดการสนับสนุนทางสังคมและอาจขาดโอกาสในการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูและป้องกันการกระทำผิดซ้ำได้

แนวโน้มที่ผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศจะได้รับปฏิกริยาทางลบจากสาธารณชนแล้ว การศึกษาที่ผ่านมายังระบุว่า แม้กระทั่งบุคลากรนักวิชาชีพผู้ให้บริการด้านการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูและป้องกันการกระทำผิดซ้ำ ก็อาจเกิดปฏิกริยาทางลบและเกิดอคติต่อผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ ได้เช่นกัน ดังการรายงานของ Weiss (1998) ที่ว่าบุคลากรที่ให้บริการด้านสุขภาพจิตมักมีปฏิกริยาทางลบเกิดขึ้นในขณะที่รับฟังผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ เช่น การหลีกเลี่ยงหรือไม่อยากรับรู้ (aversion) การผลักไสไล่ส่ง (repulse) และมีความรู้สึกไม่สนิทใจรังเกียจ (disgust) ซึ่งมักสร้างความขัดแย้งในใจต่อบุคลากรผู้ให้บริการ และก่อให้เกิดความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกที่บุคลากรผู้ให้บริการมีต่อผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศที่ขัดแย้งกับบทบาทผู้ช่วยเหลือ (Weiss, 1998) นอกเหนือนี้แล้วผู้เคยกระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศเมื่อพ้นโทษ รวมถึงที่ได้รับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ก็

ยังอาจถูกตีตรา มีการสร้างระยะห่างทางสังคม (social distancing) อันเป็นการกีดกันไม่ให้พวกเขาได้แหล่งความช่วยเหลือสนับสนุนที่มีอยู่ในชุมชนได้ (Rade et al., 2016)

ในประเด็นที่ว่าการกระทำผิดความเกี่ยวกับเพศมักก่อให้เกิดปฏิกิริยาด้านลบ การหลีกเลี่ยงไม่ยอมรับรู้ หรือ อดตีจากผู้กระทำความผิดเองและสังคมหรือแม้แต่ นักวิชาชีพอเอง เช่น ในด้านผู้กระทำความผิดเองอาจเลือกใช้สถานะของการเป็นเหยื่อ (ให้คนอื่นมาทำความรุนแรงกับตน) ช่วยเยียวยาให้ความเกลียดชังของตนให้เป็นที่ยอมรับได้ง่ายขึ้น หรือใช้การหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงความคับข้องใจที่เกิดขึ้นและใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาต่างๆ ส่วนในด้านของสาธารณสุขและนักวิชาชีพเองอาจเกิดปฏิกิริยาด้านลบในทางไม่ยอมรับ ด้วยการหลีกเลี่ยงหรือไม่ยอมรับรู้ หรือ มีความรู้สึกไม่สนใจ รังเกียจ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับพลวัตทางอารมณ์ของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ รวมทั้งความยากลำบากที่จะแยกแยะความรู้สึกที่ซับซ้อนจากอคติที่ทั้งบุคคลทั่วไป นักจิตวิทยา และผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศมีร่วมกันนี้ทำให้นิสิตผู้วิจัยสนใจศึกษาประสบการณ์ของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ โดยเน้นความเข้าใจต่อโลกภายในของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศในฐานะผู้รับรู้ (subject) หรือเจ้าของประสบการณ์ ที่ให้ความสำคัญกับความเข้าใจโลกภายใน (internal world) ผ่านปฏิสัมพันธ์หรือรูปแบบของปฏิกิริยาทางอารมณ์ที่บุคคลมีต่อวัตถุ (Object Relations) หรือ แนวคิดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต

แนวคิดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต (Object Relations) ได้รับการกล่าวถึงในกลุ่มนักจิตบำบัดตามแนวคิดจิตวิเคราะห์ฝั่งอังกฤษ เช่น Melanie Klein (1935) และ Winnicott (1965) โดย Klein (1935) ได้สังเกตรูปแบบทางอารมณ์ไม่ยึดหยุ่นที่บุคคลมีต่อนักบำบัดแนวคิดวิเคราะห์บุคคลอื่นในชีวิตรวมถึงตัวเขาเองอย่างซ้ำๆ และ สร้างทฤษฎีอธิบายถึงปรากฏการณ์ดังกล่าวในฐานะความสัมพันธ์ที่บุคคลมีกับวัตถุที่อยู่ในโลกภายใน (internal object) Klein ให้ความสำคัญกับรูปแบบปฏิสัมพันธ์ของทารกกับแม่ในฐานะวัตถุผ่านประสาทสัมผัสต่างๆ เป็นสิ่งที่กำหนดรูปแบบปฏิสัมพันธ์ที่ทารกมีกับวัตถุอื่นหรือบุคคลอื่นในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน นอกจากงานของ Klein (1935) ที่กล่าวถึงแนวคิดในการค้นหาความเข้าใจผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศในฐานะผู้รับรู้ (subject) นิสิตผู้วิจัยยังสนใจนำแนวคิดของ Winnicott (1971) มาร่วมทำความเข้าใจปรากฏการณ์นี้ด้วย โดย Winnicott (1971) มองว่าความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตเป็นปฏิสัมพันธ์สองทางที่แยกออกจากกันอย่างสิ้นเชิง ได้ยาก Winnicott มองว่าสภาพแวดล้อมเองมีบทบาทอย่างมากในการสร้างวัตถุภายในให้กับปัจเจกบุคคลและในขณะเดียวกัน ปัจเจกบุคคลก็ตอบสนองกลับและส่งผลต่อสภาพแวดล้อม (Kavaler-Adler, 1993) ด้วยความที่ทฤษฎี Object Relations สนใจปรากฏการณ์ระหว่างบุคคล และการตก

ลงร่วมกันว่าสิ่งใดเป็นความจริงผ่านการรับรู้ (sense) คล้ายคลึงกับมุมมองภววิทยา (ontological view) ของ Heidegger และคณะ (2019) ที่มีจุดยืนว่าประสบการณ์ที่เกิดขึ้น (lived experience) ภายใต้การรับรู้สามารถศึกษาได้ในฐานะปรากฏการณ์ (phenomena) และดำรงอยู่จริง (exist) (Dowling, 2007) โดยกลุ่มทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต มุ่งเน้นไปที่ประสบการณ์ในความสัมพันธ์ที่เรียนรู้จากผู้ดูแลหลัก (primary caregiver) ในวัยเด็ก

สำหรับการศึกษาวิจัยในผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต นิสิตผู้วิจัยพบว่าการศึกษาวิจัยจำนวนไม่มากนัก โดยงานวิจัยที่มีอยู่มักกล่าวถึงความบกพร่องของพัฒนาการ (maldevelopment) ความสัมพันธ์กับกับผู้ดูแลหลักในลักษณะความผูกพันที่ไม่มั่นคง (Insecure attachment) หรือมีรูปแบบ (pattern) ของความรู้สึกกลัวการมีความผูกพันใกล้ชิดกับบุคคลอื่น (Hammer & Glueck, 1957) การมีรูปแบบความสัมพันธ์ที่ไม่สามารถสร้างความรู้สึกผูกพันกับบุคคลจริงๆ ได้ หรือ มีความสัมพันธ์แบบจินตนาการตามอุดมคติ เพื่อช่วยลดความเจ็บปวดจากประสบการณ์ของการถูกปฏิเสธ (rejection) และไม่ถูกดูแลโดยผู้เลี้ยงดู (unavailability of attachment figures) (Zaniewski et al., 2020) เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ นิสิตผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาประสบการณ์ความสัมพันธ์ของผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ โดยเน้นความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจำนวนผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศพบว่าประมาณร้อยละ 90 ของผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศเป็นผู้กระทำความผิดชาย ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จึงเจาะจงเฉพาะผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศชายซึ่งเป็นกลุ่มประชากรส่วนใหญ่ของผู้กระทำความผิดทางเพศทั้งหมด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อพิจารณาหลักฐานเชิงประจักษ์เกี่ยวกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศและบริบทในสังคมไทยในประเด็นสำคัญ เช่น ประเด็นแรก ผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศมีโอกาสถูกกีดกันจากสังคม หรือกีดกันตนเองจากสังคมหลังพ้นโทษ ประเด็นที่สอง การศึกษาวิจัยต่างๆ บ่งชี้ว่าการสนับสนุนทางสังคม การมีทักษะทางสังคม และการเรียนรู้วิธีการควบคุมอารมณ์ที่ได้ผล มีแนวโน้มลดพฤติกรรมหลีกเลี่ยงสังคมและการกระทำผิดซ้ำ ประเด็นที่สาม ยังไม่มีงานศึกษาเชิงคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับพลวัตทางอารมณ์ของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศนักเพื่อทำความเข้าใจประชากรกลุ่มนี้ในวัฒนธรรมไทย และประเด็นสุดท้าย หน่วยงานที่ดูแลผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ยังขาดทรัพยากรในการติดตามและประเมินหลังพ้นโทษ เป็นเหตุให้นิสิตผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการศึกษาเรื่องอารมณ์ของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศในสังคมไทย อาจสร้างประโยชน์ต่อนักวิจัย เจ้าหน้าที่รัฐที่ทำหน้าที่ดูแลกลุ่มประชากรและนักจิตวิทยาการปรึกษาที่เลือกทำงานกับกลุ่มประชากรผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศในอนาคต ในการ

วิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยใช้แนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยา (phenomenological research study) ซึ่งเป็นรูปแบบการวิจัยที่ให้ความสำคัญกับพื้นที่ตรงกลางระหว่างหลักฐานเชิงประจักษ์ กับโลกอัตวิสัย กล่าวคือนิสิตผู้วิจัยตั้งขอบเขตให้ตนอยู่ในแนวคิดของปรากฏการณ์วิทยา Husserlian ที่ทำหน้าที่สำรวจโครงสร้างจากรูปแบบ และสำรวจรูปแบบจากกระบวนการจากประสบการณ์ของผู้กระทำความผิดชายคดีเกี่ยวกับเพศ นิสิตผู้วิจัยหวังว่าการศึกษาวิจัยประสบการณ์ของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่สะท้อนมุมมองของผู้กระทำความผิดเองในฐานะผู้รับรู้ (subject) จะก่อให้เกิดความเข้าใจปรากฏการณ์ที่ยอมรับได้ยากนี้ได้มากขึ้น และความเข้าใจแบบแผนความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตในผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศนี้ อาจใช้เป็นแนวทางในการออกแบบการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเพื่อบำบัดแก้ไขฟื้นฟูที่มีความเฉพาะเจาะจงกลุ่มผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อไปได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenology Qualitative Research) เพื่อศึกษาทำความเข้าใจถึงความคิด ความรู้สึก ใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยา (phenomenological analysis)

ผู้ให้ข้อมูลหลักในการศึกษานี้ เป็นผู้กระทำความผิดชายคดีเกี่ยวกับเพศที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป และอยู่ในระหว่างการคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 ซึ่งระบุว่า ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุกหรือปรับ และในคดีนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปีไม่อาจลงโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตามหรือลงโทษปรับ ถ้าปรากฏว่าผู้นั้น (1) ไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน หรือ (2) เคยรับโทษจำคุกมาก่อนแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือเป็นโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือ (3) เคยรับโทษจำคุกมาก่อนแต่พ้นโทษจำคุกมาแล้วเกินกว่าห้าปีแล้วมากระทำความผิดอีก โดยความผิดในครั้งหลังเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และเมื่อศาลได้คำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้น หรือสภาพความผิด หรือการรู้สึกความผิด และพยายามบรรเทาผลร้ายที่เกิดขึ้น หรือเหตุอื่นอันควรปรานีแล้ว ศาลจะพิพากษาว่าผู้นั้นมีความผิด แต่รอการกำหนดโทษหรือกำหนดโทษแต่รอการลงโทษไว้ ไม่ว่าจะรับโทษจำคุกหรือปรับอย่างหนึ่ง

อย่างใดหรือทั้งสองอย่าง เพื่อให้โอกาสกลับตัวภายในระยะเวลาที่ศาลจะได้กำหนดแต่ต้องไม่เกินห้าปี นับแต่วันที่ศาลพิพากษา โดยจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติของผู้นั้นด้วยหรือไม่ก็ได้

คำถามวิจัย

ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศชายมีประสบการณ์ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตอย่างไรบ้าง

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อทำความเข้าใจประสบการณ์ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศชาย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต (Object Relations) หมายถึง รูปแบบการมีความสัมพันธ์ของบุคคลต่อเป้าหมายซึ่งมักจะเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลหรือบุคคลอันเป็นที่รัก (love object) ซึ่งแนวคิดนี้ให้ความสำคัญกับประสบการณ์ที่สะสมมาตั้งแต่ทารกเริ่มแยกแยะได้ว่าประสบการณ์ของตนเองนั้นแยกออกจากของผู้อื่น (ชัดเจนที่สุด เริ่มเมื่อมีอายุ 15 สัปดาห์) โดยเด็กจะมองหาการตอบสนองแรงขับตามสัญชาตญาณหรือความสัมพันธ์จากบุคคลที่มีอิทธิพลหรือบุคคลอันเป็นที่รักที่ก่อให้เกิดความรู้สึกมั่นคงจาก love object ซึ่งประสบการณ์ความสัมพันธ์ที่บุคคลซึมซับมาตั้งแต่ทารกนี้ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกหรือปฏิกิริยาต่อแง่มุมต่างๆต่อตนเองและผู้อื่น โดยเฉพาะความรู้สึก หรือปฏิกิริยาทางอารมณ์ซึ่งเกิดก่อนพัฒนาการทางใช้ภาษา ทั้งนี้ภาพสะท้อนทางจิตใจภายในที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีอิทธิพลหรือบุคคลอันเป็นที่รัก (love object) นี้มักสะท้อนให้เห็นถึงจิตใต้สำนึกในชีวิตวัยผู้ใหญ่

ผู้กระทำความผิดชายคดีเกี่ยวกับทางเพศ (Sex offender) หมายถึง ผู้ที่กระทำความผิดที่มีความผิดตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา ที่อยู่ในระหว่างการการคุมความประพฤติ ใน 2 กรณี คือ การคุมประพฤติผู้ที่ศาลรอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 และการคุมประพฤตินักโทษเด็ดขาดที่ได้รับการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เนื่องมาจากได้รับการลดโทษหรือพักการลงโทษ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. มีความรู้ ความเข้าใจเข้าใจประสบการณ์ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ
2. เป็นข้อมูลสำหรับนักจิตวิทยาการปรึกษา นักจิตวิทยาและนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องในการนำไปประยุกต์ใช้ในการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ครอบคลุม 4 หัวข้อ ได้แก่ (1) ความหมายของคำว่า “วัตถุ” ในการศึกษาทางปรากฏการณ์วิทยาและจิตวิทยา เพื่อปูพื้นฐานความเข้าใจความหมายของวัตถุในการวิจัยครั้งนี้ได้ชัดเจนขึ้น (2) แนวคิดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต (Object Relations Theory) ที่เริ่มพัฒนาจากจุดยืนทางปรัชญาแบบ Cartesian โดยกลุ่มของ Sigmund Freud จากการสังเกตการณ์ปรากฏการณ์ภายในห้องบำบัดของกลุ่มนักจิตวิเคราะห์ และการหาความเชื่อมโยงที่เกิดขึ้นในปฏิสัมพันธ์ระหว่างทารกกับผู้ดูแล ในขณะที่เดียวกันนักจิตบำบัดในยุคต่อจาก Freud ได้มีจุดยืนทางปรัชญาแบบ Phenomenology โดยในกลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับประสบการณ์เชิงอัตวิสัยที่เป็นโลกภายในของบุคคล และไม่จำกัดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตเฉพาะทารกและผู้ดูแลหลัก ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยมีมุมมองทางปรัชญาแบบ Phenomenology ที่สอดคล้องกับนักจิตบำบัดในยุคต่อจาก Freud (3) การประยุกต์ใช้งานทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต ในประเด็นนี้เป็นการทบทวนการประยุกต์ใช้งานทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตในจิตบำบัด (psychotherapy applications) และ (4) งานวิจัยเชิงประจักษ์ที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำ ความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความหมายของคำว่า “วัตถุ (object)”

การศึกษาทางปรากฏการณ์วิทยาและจิตวิทยา กล่าวถึงความหมายคำว่าวัตถุ (object) ไว้ 2 ประเด็น ได้แก่ (1) ความหมายของคำว่า วัตถุ ที่มีกฎเกณฑ์ในความสัมพันธ์ชัดเจนไม่เปลี่ยนแปลง และ (2) ความหมายของคำว่า วัตถุ ที่เป็นของส่วนตัว ดังนี้

1.1 วัตถุ (object) สะท้อนกฎเกณฑ์ในความสัมพันธ์ชัดเจนไม่เปลี่ยนแปลง

ในยุคแรกของการศึกษาทางปรากฏการณ์นิยม ได้ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้รับรู้ (subject) กับ วัตถุ (object) ถูกยึดโยงโดยประสาทสัมผัสทั้งห้า (senses) กลุ่มทฤษฎีปรากฏการณ์นิยมในยุคบุกเบิกจึงเชื่อว่ามีแก่นแท้ (essence) ที่กำหนดรูปแบบ (pattern) การสัมพันธ์กับวัตถุของมนุษย์ ผู้ศึกษาคุณนี้ เช่น Husserl ในปี 1900 และ 1913 จึงได้มุ่งเน้นการมองหาโครงสร้าง (structure) ของประสบการณ์ที่มีรูปแบบดังกล่าว ส่งผลให้นักคิดกลุ่ม Husserlian มีเจตคติในการมองหาโครงสร้างของรูปแบบที่เป็นสากลปรากฏขึ้นในแนวคิดปรากฏการณ์วิทยายุคนั้น (Stolorow, 2011) อย่างไรก็ตาม ความย้อนแย้ง (paradox) หนึ่งในที่เกิเกิดขึ้นของแนวคิดเกี่ยวกับวัตถุ

ของกลุ่ม Husserlian คือ แนวคิดนี้ให้ความสำคัญกับประสบการณ์เชิงอัตวิสัยของแต่ละบุคคล ซึ่งมีลักษณะเฉพาะตัวและแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ในขณะที่เดียวกันแนวคิดนี้ก็มุ่งหาโครงสร้างประสบการณ์ของรูปแบบที่เป็นสากลที่อธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ ความย้อนแย้งดังกล่าวทำให้ผลการศึกษาตามแนวคิดนี้หาข้อสรุปที่เป็นสากลได้ยาก หรือหาข้อสรุปไม่ได้

ในทัศนะของนิสิตผู้วิจัย แนวคิดเชิงปรากฏการณ์วิทยาของ Husserl ไปในแนวทางเดียวกับ ทฤษฎีแรงขับ (drive) ของ Sigmund Freud กล่าวคือ Freud ได้วาดภาพให้จิตเป็นเครื่องจักรที่มีกลไกที่คาดเดาได้อย่างชัดเจน (Owen, 2006) ทั้ง Husserl และ Freud ต่างเชื่อในแก่นแท้ที่ควบคุมการทำงานของจิต โดยเป็นความเชื่อว่า จิตของมนุษย์สัมพันธ์กับวัตถุผ่านกฎเกณฑ์ธรรมชาติที่แน่นอน และทำงานภายใต้เจตคติที่ว่าการศึกษาในประเด็นของ ‘ตัวตน-วัตถุ’ (self-object) หรือการศึกษาวัตถุผ่านการรับรู้ของปัจเจกบุคคล จะนำไปสู่การเข้าใจความจริงเชิงโครงสร้างของกฎเกณฑ์ที่กำหนดความสัมพันธ์ดังกล่าว อย่างไรก็ตามเนื่องด้วยความเป็นผู้รับรู้ (subject) ของผู้วิจัยภายใต้สหอัตวิสัย (intersubjectivity) เดียวกัน กล่าวคือ การที่ผู้วิจัยยังคงเป็นส่วนหนึ่งในการสังเกตปรากฏการณ์ร่วมกันผ่านมุมมองของผู้สังเกตปรากฏการณ์คนอื่น กลับส่งผลให้ผู้วิจัยจำเป็นต้องมีความเข้าอกเข้าใจต่อผู้อื่นมากพอที่จะสามารถรับรู้สิ่งที่เป็นภววิสัย (objectivity) ภายในปรากฏการณ์นั้นได้ นิสิตผู้วิจัยเห็นว่า Husserl และ Freud พยายามต่อยอดความเข้าใจปรากฏการณ์วิทยาของจิตจากกลุ่มปรัชญาคาร์ทีเซียน (Cartesian) เป็นหลัก และพบหลักฐานอีกว่า ทั้งสองท่านต่างก็เรียนปรัชญากับ Franz Brentano ผู้ให้ความสำคัญกับการระบุกฎเกณฑ์และพื้นที่ (space) รวมถึงการวาดภาพปรากฏการณ์ (phenomena) ให้มีระยะที่วัดได้ (spatial) เสมอ ส่งผลให้การถกเถียงระหว่างปรากฏการณ์วิทยา กับ จิตวิเคราะห์ จึงเป็นการถกเกี่ยวกับประเด็นของ ‘พื้นที่’ อยู่บ่อยครั้ง ยกตัวอย่างเช่น การถกกว่าจิตไร้สำนึก (unconscious) มีพื้นที่เดียวกันกับจิตสำนึก (conscious) หรือไม่ ซึ่งในตัวอย่างนี้ Freud เลือกละเลยข้อเสนอมองของ Husserl ที่ว่าปรากฏการณ์ของจิตไร้สำนึกเกิดขึ้นในพื้นที่ของจิตสำนึก เนื่องจาก Freud เห็นว่า จิตไร้สำนึก เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่ยกออกจากจิตสำนึกอย่างชัดเจน และมีความเป็นอื่น (alien) ที่เด่นชัด (Bernet, 2002) เป็นต้น

ในการศึกษาด้านปรากฏการณ์วิทยาและจิตวิทยาในยุคแรกให้ความหมายของ วัตถุในแง่มุมมองแบบคาร์ทีเซียน โดยเป็นการค้นหาระบบระเบียบของความจริงแท้ภายใต้ความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุกับผู้วิจัยในฐานะ subject มากกว่าการสะท้อนประสบการณ์จริงของผู้วิจัยออกมา โดยสามารถสังเกตได้จากกรณีที่ Husserl ให้ความสำคัญกับการสัมพันธ์กับวัตถุในมุมมองที่เชื่อว่ามีสัมพันธ์ระหว่างอีโก้ทรานส์เซนเดนทอล (transcendental ego) กับวัตถุต้นฉบับ (original object) ดำรงอยู่ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึง

ตัวอย่างของการเชื่อในคอนเซปต์ ‘โลกแห่งชีวิต’ (Life-World) อันหมายถึงความถึงขั้นที่ของความจริงสากลที่อยู่เหนือการรับรู้ปกติของมนุษย์ โดยเชื่อว่าหากอ็กัของผู้รับรู้ (subject) สามารถสังเกตเห็นกฎเกณฑ์ของความจริงภายใต้การสัมพันธ์กับวัตถุของปัจเจกบุคคลแล้วก็จะสามารถมองเห็นการมีอยู่ของ Life-World ได้ (Costello, 2015) กล่าวคือ หากผู้รับรู้หรือผู้วิจัยสามารถสังเกตเห็นระบบระเบียบหรือกฎเกณฑ์ของธรรมชาติที่ซ่อนอยู่ภายใต้การมีสัมพันธ์กับวัตถุของตนและปัจเจกบุคคลอื่นร่วมกันได้แล้ว เมื่อนั้นผู้รับรู้หรือผู้วิจัยก็จะสามารถเข้าใจถึงความจริงสากลได้

นอกจากนี้ ความเชื่อที่มีร่วมกันระหว่าง Husserl และ Freud ว่ามีพื้นที่ของความจริงที่อยู่เหนือการรับรู้จากประสาทสัมผัสทั้งห้าของมนุษย์ยังเป็นไปได้อีกด้วยว่ามีรากฐานทางวัฒนธรรมแบบ Judeo Christian ของทั้งคู่ประกอบอยู่ด้วย โดยหลายครั้งอาจพบได้ว่าอิทธิพลของรากฐานทางวัฒนธรรมดังกล่าวมักจะอยู่ในปรัชญาตะวันตกอยู่เสมอ แม้แต่ในการอ้างเหตุผลเชิงภววิทยา (ontological argument) ของ Descartes เกี่ยวกับประเด็นการมีอยู่ของพระเจ้า ซึ่งเชื่อว่ามีพระเจ้าดำรงอยู่ในฐานะแก่นแท้ของสรรพสิ่งที่ดำรงอยู่ด้วยกฎเกณฑ์ของตัวมันเองเสมอ (Nolan, 2018) เช่นเดียวกัน จากมุมมองดังกล่าวที่เชื่อว่ามีกฎเกณฑ์ หรือ “แก่นแท้” ที่ตายตัวของความสัมพันธ์ระหว่างตัวตน-วัตถุ (self-object relation) นี้เอง จึงอาจส่งผลให้นักคิดกลุ่ม Freudian เชื่อในการมีอยู่ของแรงขับ (Drives) ที่ผลักดันให้ subject หรือปัจเจกบุคคล เข้าไปมีความสัมพันธ์กับวัตถุ (object) ในรูปแบบต่างๆ กล่าวคือ แนวคิดเรื่องแรงขับที่ผลักดันให้บุคคลกระทำบางสิ่งกับวัตถุในมุมมองของ Freud มีรากฐานมาจากความเชื่อที่ปรากฏการณ์ใดก็ตามมักจะมิ “เหตุที่เป็นต้นแบบ” ผลักดันให้เกิดอยู่เสมอ และไม่มีสิ่งใดสามารถเกิดขึ้นได้ด้วยตัวของมันเอง

เนื่องจากความเชื่อในกฎเกณฑ์สากล และ เหตุที่เป็นต้นแบบนี้เอง ส่งผลให้การตัดความเชื่อส่วนตัวของผู้วิจัยที่มีผลต่อการรายงานผลออกไปกลายเป็นอีกลักษณะหนึ่งที่ Freud และ Husserl มีร่วมกัน โดยถึงแม้ว่า Husserl จะมีได้บอกว่าคอนเซปต์ Life-World ได้รับอิทธิพลจากความเชื่อทางศาสนาของเขา ขณะเดียวกัน Freud ก็มีได้ปฏิเสธว่าความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องความรักเป็นสิ่งที่รักษาจิตใจ (“Essentially, the cure is effected by love”, Freud, 1933) มาจากพื้นฐานความเป็นชาวิวของเขา แต่ในทัศนะของนิสิตสังเกตเห็นว่า งานของนักคิดผู้บุกเบิกทั้งสองท่านมี “แก่นแท้” (essence) ที่เชื่อในกฎเกณฑ์ของพระเจ้า และ “โครงสร้างของความจริง” ที่พวกเขา กำลังค้นหา ซึ่งมีสถานะเป็นความรู้ที่เหนือความจริงที่ประสาทสัมผัสทั้งห้าของมนุษย์จะรับรู้ได้ ด้วยเหตุนี้ นิสิตจึงสามารถนิยามได้ว่า นักคิดทั้งสองท่านต่างค้นหาสิ่งที่อยู่ในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ (sacred) และเชื่อว่าวัตถุที่จิตสัมพันธ์ด้วยนั้นมิได้เป็นของผู้รับรู้ (subject) แต่ถูกควบคุมด้วยกฎเกณฑ์ที่อยู่เหนือพื้นที่การรับรู้

ของมนุษย์เสมอ กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แนวคิดของ Freud และ Husserl เชื่อว่าเหตุผลของมนุษย์ที่ใช้ในการค้นหาและนิยามข้อเท็จจริงที่ค้นพบเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ และเพื่อเข้าใจโครงสร้างของความจริงต่างๆ หรือเข้าใจระบบระเบียบของปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นต้องอาศัยการสังเกตสิ่งที่สอดคล้องกับมุมมองภววิสัย (objectivity) เป็นสากล (universality) และลดทอนมุมมองด้านประสาทสัมผัสของมนุษย์ออกไปให้ได้มากที่สุด อย่างไรก็ตาม มุมมองแบบคาร์ธีเซียนที่พบในแนวคิดของ Husserl และ Freud เหล่านี้อาจไม่ใช่มุมมองที่สอดคล้องกับนักคิดในยุคหลังจากนั้นเท่าไรนัก อีกทั้งแนวคิดของผู้บุกเบิกทั้งสองก็อาจไม่สอดคล้องกับการศึกษาในแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตอันเป็นจุดประสงค์ของงานวิจัยฉบับนี้อีกด้วย เนื่องจากนักคิดในกลุ่มทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตล้วนมีมุมมองเกี่ยวกับทฤษฎีไปตามประสบการณ์และการนิยามที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามความเชื่อในมุมมองแบบคาร์ธีเซียนอย่างสมบูรณ์

ในการทบทวนวรรณกรรมหัวข้อถัดมา นิสิตผู้วิจัยจึงจะทบทวนถึงพัฒนาการของนิยามความหมายของคำว่า วัตถุ ที่สะท้อนความเป็นอัตวิสัยที่อิงอยู่กับบริบทที่ศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกลุ่มนักคิดทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นของชีวิตส่วนใหญ่ โดยเป็นแนวคิดที่อยู่บนรากฐานของประสบการณ์ร่วมกันเข้าใจหรือสหอัตวิสัย (Intersubjectivity) และยึดโยงกับการรับรู้ผ่านประสาทสัมผัส (senses) มากขึ้น อีกทั้งการทบทวนวรรณกรรมในหัวข้อดังกล่าวยังเป็นการฉายภาพของการเคลื่อนที่ของแนวคิดจากการมองความจริงในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ (sacred) กลับมาสู่การให้ความสำคัญกับความจริงเชิงฆราวาส (secular) หรือ ความจริงที่ปัจเจกบุคคลสามารถสัมผัสได้ตั้งรายละเอียดต่อไปนี้

1.2 วัตถุ (object) สะท้อนความเป็นอัตวิสัยที่อิงอยู่กับบริบทที่ศึกษาเสมอ

ความหมายของวัตถุในกลุ่มนี้ เป็นแนวคิดที่อยู่บนรากฐานของประสบการณ์ร่วมกันเข้าใจหรือสหอัตวิสัย (Intersubjectivity) ตัวอย่างเช่น Heidegger ที่นำเสนองานเขียนของเขาชื่อ Being and Time ในปี 1927 (Heidegger, 2013) ว่ามนุษย์มิได้ถูกควบคุมจากพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ที่มองไม่เห็น แต่ประสาทสัมผัสของมนุษย์นั้นกลับเป็นสิ่งที่สร้างความเข้าใจโลกและความเป็นจริง (Fulgencio, 2018) โดยแนวคิดของ Heidegger เช่นนี้ที่ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับการนิยามความหมายของวัตถุไปจากเดิมในการศึกษาทางปรากฏการณ์วิทยาส่วนหนึ่งที่ตั้งชื่อว่า ประสาทสัมผัสของมนุษย์เป็นสิ่งที่สร้างความเข้าใจโลกภายนอกแทบทั้งสิ้น ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางกระแสแนวคิดที่ว่า ผู้สังเกตการณ์สามารถเข้าใจปรากฏการณ์ต่างๆ ได้จากการศึกษาประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสของผู้รับรู้ (subject) ในรูปแบบของสหอัตวิสัย (intersubjectivity) กล่าวคือ การสืบค้นผ่านประสาทสัมผัส

ของผู้รับรู้ที่มีสัมพันธ์กับวัตถุที่ถูกศึกษา (object) โดยตรง สามารถทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นจริงของปรากฏการณ์หรือโครงสร้างของความจริงๆ นั้นได้ แทนที่การปฏิเสธมุมมองการรับรู้อัตวิสัย (subjective) ของผู้รับรู้ไปโดยสิ้นเชิง

Heidegger มองว่า ความสัมพันธ์ของผู้รับรู้กับวัตถุที่ถูกศึกษา (subject-object relations) ว่าเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ subject รับรู้ และอิงอยู่กับบริบทเสมอ กล่าวคือ การที่จะอธิบายโครงสร้างของปรากฏการณ์ใดๆ ก็ตามต้องคำนึงถึงบริบทแวดล้อมของปรากฏการณ์เหล่านั้นร่วมด้วย ซึ่งรวมไปถึงมุมมองของผู้รับรู้ที่อยู่ในปรากฏการณ์นั้นๆ และเงื่อนไขของสภาพแวดล้อมหรือขอบเขตการศึกษาที่มีอยู่ ด้วยเหตุนี้ Heidegger จึงเชื่อว่าการศึกษา Being หรือ การดำรงอยู่ของสรรพสิ่ง ตัวอย่างเช่น จิตของมนุษย์ ก็ต้องเริ่มจากมุมมองที่ไม่ชัดเจน (vague) และยังจัดประเภทไม่ได้ (unthematized) เสมอ (Stolorow, 2011) ก่อนที่จะเกิดความเข้าใจที่มากขึ้นผ่านการศึกษาที่ลงลึกไปกันข้อมูลเหล่านี้

แนวทางการศึกษาของ Heidegger จึงไม่ได้พยายามประนีประนอมกับเจตคติของภววิสัยสมบูรณ์เช่นในงานศึกษาเชิงประจักษ์ แต่ต้องการหาความรู้ที่ยังไม่ถูกตีกรอบด้วยคำอธิบายเชิง Ontology หรือ ภววิทยา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการหาคำอธิบายความรู้หรือความจริงที่มีอยู่แล้ว ดังนั้น มุมมองด้าน ความเข้าใจร่วม (Intersubjectivity) ที่ Husserl เคยกล่าวถึงจึงถูกเพิ่มความสำคัญมากยิ่งขึ้นในงานของ Heidegger และเน้นย้ำว่า ผู้วิจัยไม่สามารถหลีกเลี่ยงการตีความโลกผ่านประสาทสัมผัสและสิ่งที่จิตของผู้วิจัยรับรู้ได้ด้วยเช่นกัน (Heidegger, 2013) ยิ่งไปกว่านั้นแนวคิดที่เชื่อในโครงสร้างที่จริงแท้ อาจถูกจำกัดด้วยความเชื่อทางศาสนาและชุดความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในยุคร่วมสมัยเสมอ ในขณะที่เดียวกัน (Merleau-Ponty & Smith, 2018) ก็เคยได้วิพากษ์วิจารณ์แนวคิด Life-World แบบ Husserlian ว่าเป็นการสร้างอุดมคติ (idealization) ที่ไม่ชัดเจน (abstract) ผ่านการอธิบายทางภาษาและทฤษฎีของวิทยาศาสตร์ จนอาจส่งผลให้การพยายามค้นหาความจริงภายใต้วิธีสำรวจปรากฏการณ์วิทยาบุกเบิกกลับยิ่งทำให้วิทยาศาสตร์กลายเป็นวัตถุอุดมคติ (Idealized object) ที่ลดทอนการรับรู้ของผู้วิจัยอันควรถือเป็นข้อมูลสำคัญลงไปด้วย (Heinämaa, 1999) ดังนั้น การถกเถียงในวงการปรากฏการณ์วิทยาที่พยายามยกให้ผู้รับรู้ (subject) เป็นผู้รู้ความจริงโดยตรง จึงได้ยกสถานะของประสาทสัมผัสและจิตของปัจเจกบุคคลให้กลายเป็นเครื่องมือในการหาความจริงที่มีข้อจำกัดนี้อยู่

การศึกษาวิจัยทางจิตวิทยาเน้นหลักฐานเชิงประจักษ์ และมีกระแสการลดความสำคัญของพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ หรือพื้นที่จริงแท้ ในกรอบคิดทฤษฎี ก็เกิดขึ้นในกลุ่มทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นของ

ชีวิตเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ในจิตการเขียนทฤษฎีของ Melanie Klein ที่สร้างทฤษฎีทั้งขึ้นขึ้นเพื่ออธิบายโลกภายใน (internal world) ของปัจเจกบุคคล เช่น การบรรยายถึงประสบการณ์การรับรู้ได้นามผ่านมุมมองของทารก การบริหารจัดการความก้าวร้าวรุนแรงผ่านมุมมองของทารก และการรู้สึกผิดของทารก ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการตีความปรากฏการณ์เหล่านี้ออกมาผ่านประสบการณ์อัตวิสัยของผู้รับบริการหรือคนไข้แทบทั้งสิ้น อีกทั้ง การศึกษาของ Klein ก็ยังมีความคล้ายคลึงกับการที่ Donald Winnicott (Winnicott, 2012) มองเห็นการทำงานของจิตในลักษณะที่เป็นพลวัตระหว่างการตอบสนอง (reacting) กับการดำรงอยู่ (being) และอธิบายผ่านประสบการณ์อัตวิสัยของผู้รับบริการอีกด้วย กล่าวคือ แนวคิดของนักจิตวิเคราะห์ทั้ง Klein และ Winnicott ต่างก็มีมุมมองในเรื่องการทำงานของจิตที่แตกต่างจาก Freud เพราะยังคงให้ความสำคัญกับมุมมองของปัจเจกบุคคล และประสบการณ์เชิงอัตวิสัยของปัจเจกบุคคล มากกว่าเพียงการเชื่อว่ามีกฎเกณฑ์สากลในการทำงานของจิตที่ต้องลดทอนการใช้เหตุผลของมนุษย์ลงไปจึงจะสามารถเข้าใจได้

ความเปลี่ยนแปลงในญาณวิทยา (epistemology) ข้างต้นจากความคิดที่เริ่มจากการยึดโยงความหมายของวัตถุเข้ากับอภิปรายที่มีลักษณะศักดิ์สิทธิ์ (the sacred) ซึ่งอยู่นอกเหนือความเข้าใจของมนุษย์ มาสู่มุมมองที่ให้ความสนใจกับประสาทสัมผัส (sense) ของตัวผู้รับรู้ (subject) ได้นำพาทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตเข้าสู่การพยายามวาดภาพความเข้าใจโลกส่วนตัวของปัจเจกบุคคล มากกว่าการหากกฎเกณฑ์สากลที่มนุษย์ไม่สามารถเข้าถึงได้ด้วยประสาทสัมผัส ซึ่งในตอนต่อจากนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้นำเสนอแนวคิดในเรื่องความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต โดยแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตตามทฤษฎีของ Klein และ Winnicott ทั้งนี้ ในประเด็นแรกจึงสามารถสรุปได้ว่า งานของ Heidegger และ Ponty เป็นกระแสโต้กลับงานของ Husserl และ Freud ที่ชี้ให้เห็นข้อจำกัดของปรากฏการณ์วิทยาและจิตวิเคราะห์ยุคบุกเบิก ว่ายังคงมีตัวตนของผู้วิจัยที่ถูก project หรือฉายภาพออกมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในการศึกษาเหล่านั้น ซึ่งสนับสนุนข้อโต้แย้งว่าผู้วิจัยไม่สามารถห้ามจิตของตนให้หยุดมีส่วนร่วมกับปรากฏการณ์ที่ถูกสังเกตได้ แต่ทำได้เพียงพยายามเท่านั้น

2. แนวคิดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต

ในการศึกษาครั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเรื่องความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต (Object Relations) โดยเริ่มจาก พัฒนาการมนุษย์ในทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต ตามมาด้วยการศึกษาของนักจิตบำบัดยุคแรกในกลุ่มทฤษฎีจิตวิเคราะห์ 2 คน ได้แก่ Klein (1935) และ Winnicott (1965) ดังนี้

2.1 พัฒนาการมนุษย์ในทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต

ในปีคริสต์ศตวรรษที่ 1962 Winnicott ได้บรรยายที่สถาบันจิตวิเคราะห์ลอสแอนเจลิส (Los Angeles Psychoanalytic Society and Institute) ในหัวข้อเรื่องพัฒนาการเด็ก ซึ่ง Winnicott ได้สรุปพื้นที่การศึกษาของทั้ง Freud และ Klein รวมถึงความเชื่อร่วมของนักคิดทั้งสองท่าน ดังนี้

ตามลำดับของการสังเกตการณ์พัฒนาการมนุษย์ในกลุ่มทฤษฎีจิตวิเคราะห์ Sigmund Freud มุ่งเน้นไปการศึกษาปมเอดิปัส (Oedipus Complex) เมื่อเด็กเริ่มเกิดความขัดแย้งในใจในช่วงอายุ 3-5 ปี ซึ่งทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต (Object Relations) ที่เริ่มต้นโดย Melanie Klein สนใจศึกษารูปแบบการมีความสัมพันธ์ของเด็กที่อายุ 2 ปีครึ่งไปถึง 3 ปี โดยทั้ง Freud และ Klein มีความคิดตั้งต้นว่ามนุษย์มีพัฒนาการเริ่มต้นที่ความวิตกกังวล (anxiety) และความก้าวร้าว (aggression) ก่อนจะสะสมประสบการณ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์เพื่อพัฒนาไปสู่ความเข้าใจที่ซับซ้อนขึ้น เช่น เข้าใจว่าความต้องการและความรู้สึกของพ่อแม่ ไม่เหมือนกับความต้องการและความรู้สึกของตนเสมอไป ซึ่งพัฒนาการของเด็กที่มีสุขภาพ คือพัฒนาการที่เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง และสภาพแวดล้อมได้มากพอที่จะเกิดปมเอดิปัสได้เมื่ออายุ 3-5 ปี โดยสิ่งที่ Winnicott ศึกษาเพิ่มเติมจาก Freud และ Klein นั้น คือการศึกษาสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีสุขภาพ และนำไปสู่การเติบโตไปสู่ปมเอดิปัส และเอื้อให้เด็กมีทักษะในการจัดการอารมณ์ที่เกิดจากความขัดแย้งภายในที่เกิดจากปมเอดิปัส (Health) (Adès, 2016)

เมื่อสังเคราะห์จากการบรรยายในปี ค.ศ. 1962 แล้ว จึงสรุปพัฒนาการเด็กผ่านมุมมองของทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต ได้ดังนี้ (1) จิตของเด็กสัมผัสถึงความวิตกกังวล และความก้าวร้าว ตั้งแต่เกิด (2) เด็กรับรู้ว่าความรู้สึกของพ่อแม่ กับของตนเอง หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว (3) เด็กสะสมประสบการณ์ผ่านการปฏิสัมพันธ์ (3) สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม เอื้อให้เด็กแยกแยะตนเองออกจากพ่อแม่ (4) เด็กสามารถแยกแยะตนเองจากพ่อแม่ได้ และมีทักษะการจัดการตนเองจากความขัดแย้งของปมเอดิปัสเมื่ออายุ 3-5 ปี นอกจากนี้ในบริบทของงานศึกษาด้านพัฒนาการผ่านวิธีวิจัยการสังเกตการณ์ทารก (Infant Observation) ในปี ค.ศ. 2014 พบกรณีศึกษา ดังนี้ (1) เด็กวัย 15 สัปดาห์ เริ่มปฏิเสธการดูแลจากแม่มากขึ้น และให้ความสนใจกับวัตถุอื่นๆ ในเวลาส่วนตัว เช่น ของเล่น (2) เด็กวัย 2 ปี ที่เริ่มพูดคำศัพท์ง่ายๆ กับพ่อแม่ได้ เริ่มขอความช่วยเหลือจากพ่อแม่โดยตรง ซึ่งลดความจำเป็นในการใช้ความก้าวร้าวในการสื่อสารกับพ่อแม่ (Thomson-Salo, 2018) เป็นต้น

2.2 ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตตามแนวคิดของ Klein

Melanie Klein (1935) พัฒนาแนวคิดนี้ผ่านการสังเกตปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่และเด็กทารก และทำความเข้าใจปฏิกิริยาทางอารมณ์ของทารกผ่านความสัมพันธ์ที่มีแม่เป็นวัตถุปฐม (first object) จนส่งผลให้ทฤษฎีของ Klein ขึ้น กลายเป็นการบรรยายถึงประสบการณ์ในจิตของทารกผ่านมุมมองบุคคลที่หนึ่ง (first person) ที่รับรู้การมีอยู่ของเด็คนมในฐานะวัตถุที่ทำให้ทารกรู้สึกพึงพอใจและเป็นวัตถุที่ทำให้ทารกรู้สึกขัดใจได้ในเวลาเดียวกัน โดยจะเห็นได้ว่า แนวคิดของ Klein เป็นเหมือนจุดเริ่มต้นของการให้ความสำคัญกับประสาทสัมผัสของผู้รับรู้ (ทารก) ต่อวัตถุที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วย (เด็คนม) มากยิ่งขึ้น

ในแนวคิดของ Klein กล่าวถึงการใช้ตัวของ “แม่” ในฐานะวัตถุปฐม (first object) ในการสำรวจทางจิตวิทยาของทารกที่ยังไม่สามารถพูดถึงประสบการณ์ของตนได้ ดังนั้น ในทัศนะของ Klein ปรากฏการณ์ในใจที่ถูกแสดงออกของปัจเจกบุคคลจึงมาจากการเรียนรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์อย่างซ้ำๆ กับวัตถุปฐม โดยในที่นี้คือ ผู้ดูแลหลัก (primary caregiver) และการเรียนรู้อย่างซ้ำๆ ผ่านการสัมพันธ์ระหว่างจิตของทารกกับร่างกายของแม่เช่นนี้เอง ส่งผลให้ Klein สังเกตเห็นว่า แม่ ในฐานะวัตถุที่ถูกรับรู้ จะถูกทารกตีความออกเป็นสองวัตถุ หรือ ถูกแบ่งแยก (split) ออกเป็นแม่ที่เป็น วัตถุดี (good object) และแม่ที่เป็น วัตถุเลว (bad object) ตามแต่ละบริบทเงื่อนไขที่ว่า แม่หรือเด็คนมของแม่สามารถตอบสนองความพึงพอใจของทารกในเวลานั้นๆ ได้หรือไม่ (Aguayo & Salomonsson, 2017) ยิ่งไปกว่านั้น Klein ยังเสนออีกว่า การสัมพันธ์กับแม่ (mother) ในฐานะวัตถุของทารกจะสั่งสมประสบการณ์ของอิด (Id experience) ผ่านการเรียนรู้ที่ได้รับการกระตุ้นซ้ำ (repetition) จนพัฒนาเป็นรูปแบบ (pattern) ที่ผู้รับรู้ (subject) เริ่มเรียนรู้ที่จะสัมพันธ์ (relate) กับวัตถุอื่นในลักษณะที่ยังมีสาร์ตอะเดิมหลงเหลือจากการเรียนรู้จากวัตถุปฐม กล่าวคือ รูปแบบปฏิสัมพันธ์ของทารกกับแม่ในฐานะวัตถุผ่านประสาทสัมผัสต่างๆ จะประกอบสร้างให้ทารกนั้นมีรูปแบบปฏิสัมพันธ์กับวัตถุอื่นหรือบุคคลอื่นในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน

จะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตตามแนวคิดของ Klein ได้ให้ความสนใจกับประสบการณ์ของโลกภายใน (internal world) ของปัจเจกบุคคล และคำนึงถึงปรากฏการณ์ทางอารมณ์ที่เกิด ณ ปัจจุบันในฐานะการสัมพันธ์กับวัตถุภายใน (internal object) ของปัจเจกบุคคลร่วมด้วย ซึ่งถูกหล่อหลอมจากการสัมพันธ์กับวัตถุปฐมนั้นๆ (Kavaler-Adler, 2014) ยิ่งไปกว่านั้น เหตุที่ Klein มองว่า การที่คนไข้เล่าถึงแม่ของตนเป็นส่วนหนึ่งของการสัมพันธ์กับแม่ในฐานะวัตถุ ก็เนื่องมาจากแม่ตัวจริงของคนไข้มิได้อยู่ในห้องบำบัดด้วย (not physically presence) จนกระทั่ง

Klein สังเกตเห็นว่าคนไข้สามารถใช้นักจิตวิเคราะห์หรือนักจิตบำบัด เป็นวัตถุเพื่ออ้างถึงประสบการณ์ที่เกิดจากการสัมพันธ์กับวัตถุภายในของตนได้ ด้วยเหตุนี้ แนวคิดของ Klein จึงออกห่างจากการนิยามทฤษฎีทางบุคลิกภาพให้เป็นลำดับพัฒนาการ (Developmental Stages) แบบเดียวกับ Freud แต่ใช้การบันทึกพลวัตของจิตในจิตของมุมมองบุคคลที่หนึ่งเพื่อวาดภาพตำแหน่ง (position) ของสถานะอารมณ์แต่ละรูปแบบแทน กล่าวคือ นักจิตวิเคราะห์ยังคงสามารถสังเกตเห็นพลวัตของจิตของคนไข้ในห้องบำบัดได้ว่าคนไข้มีปฏิสัมพันธ์กับวัตถุตรงหน้าในลักษณะหรือตำแหน่ง (position) ทางจิตแบบใด เนื่องจากประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสของคนไข้ในฐานะผู้รับรู้ ยังคงปรากฏให้เห็นคล้ายคลึงกับในปฏิสัมพันธ์กับวัตถุปฐมภูมิหรือผู้เลี้ยงดู

คำว่า ‘วัตถุ’ (object) ในเจตคติของ Klein จึงเป็นสิ่งที่ถูกหล่อหลอมผ่านปฏิสัมพันธ์ และมีร่องรอยของการสัมพันธ์อยู่ ถูกเรียกว่า วัตถุภายใน (internal object) โดยในขณะเดียวกัน กฎเกณฑ์ของการสัมพันธ์กับวัตถุก็ยังคงหลงเหลืออยู่ในพื้นที่ที่สามารถถูกสังเกตการณ์ได้โดยประสาทสัมผัสของมนุษย์อีกด้วย ท้ายที่สุด กฎเกณฑ์สากลที่ Klein ดูจะสนใจจึงเป็นการบรรยายถึงสถานะจิตที่เลื่อนไหลระหว่างสองตำแหน่ง (position) แทนที่การอธิบายลำดับขั้นพัฒนาการของจิต ได้แก่ สถานะที่จิตแบ่งแยกวัตถุ (Paranoid-Schizoid Position) และ สถานะที่จิตยอมรับวัตถุเป็นองค์รวม (Depressive position) ด้วยเหตุนี้ ในทัศนะของนิสิต งานของ Klein จึงเป็นจุดเชื่อมโยงที่มองหากฎเกณฑ์สากลในความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต แต่ในขณะเดียวกันก็เอื้อไปแต่การศึกษาปรากฏการณ์ในฐานะตัวมันเอง หรือที่ Heidegger เรียกว่า Being in itself

2.3 ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตตามแนวคิดของ Winnicott

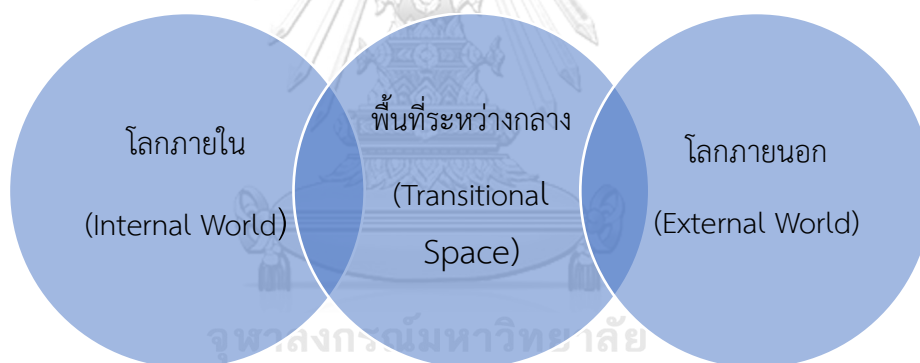
ในเวลาต่อมา Winnicott (1965) และกลุ่มนักทฤษฎีจิตวิเคราะห์อิสระ (Independent Psychoanalysis) เริ่มนำพาแนวคิดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตไปยังทิศทางของ ความเข้าใจร่วม (Intersubjectivity) ตามทิศทางในจิตของ Heidegger มากกว่าจะไปใน ความเข้าใจร่วม (Intersubjectivity) ในจิตของ Husserl เมื่อ Winnicott (1960) สร้างทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตด้วยการสังเกตปฏิสัมพันธ์ระหว่างแม่และทารกเช่นเดียวกัน แต่เนื่องจากมุมมอง Intersubjectivity ที่ถูกเพิ่มเข้ามาในทฤษฎีดังกล่าวส่งผลให้ Winnicott สังเกตเห็นว่า มีแม่ของแม่ ในฐานะวัตถุที่มีอารมณ์ความรู้สึกดำรงอยู่และจะส่งผลกลับต่อทารกไปพร้อมกันด้วย ดังนั้น ‘แม่’ ในทฤษฎีของ Winnicott จึงกลายเป็นทั้ง วัตถุ (object) และ ผู้รับรู้ (subject) ในเวลาเดียวกัน จนกระทั่งส่งผลให้ปรากฏการณ์ที่ถูกสังเกตมีเรื่องเล่าในลักษณะสองบุคคล (two person) ในการบันทึกข้อมูล และเพิ่มช่องทางการสังเกตด้วยว่า สถานะทางอารมณ์ของแม่สามารถส่งผลต่ออารมณ์

ของทารกได้อย่างไร โดยเฉพาะประเด็นเรื่องความวิตกกังวลของแม่ที่สามารถส่งต่อผ่านจังหวะในการอุ้ม ช่วงเวลาของการให้นม และลักษณะของการโอบอุ้ม (holding) ทารก ซึ่งจะส่งผลต่อการเติบโตทางอารมณ์ของทารก (emotional maturation) ในเวลาต่อมา (Spelman, 2013) Winnicott สังเกตว่า วัตถุไม่ได้ถูกเพาะฝัง (internalized) ผ่านปฏิสัมพันธ์ที่ผู้รับรู้มีต่อวัตถุทางเดียวเท่านั้น แต่กระบวนการที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับสิ่งที่สภาพแวดล้อมส่งผลย้อนกลับมาที่ตัวผู้รับรู้ด้วย โดยการนิยามพื้นที่ (space) ในลักษณะนี้ ส่งผลให้การสังเกตปฏิสัมพันธ์ต่อวัตถุในมุมมองของ Winnicott จะเป็นการนิยามพื้นที่ (space) ที่อยู่ทั้ง ด้านใน และ ด้านนอก จิตของผู้รับรู้ ยิ่งไปกว่านั้น แม้ว่าวัตถุปฐม (primary object) จะยังถูกให้ความสำคัญในการศึกษาของ Winnicott เช่นเดียวกันกับ Klein แต่ทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตตามที่เสนอของ Winnicott กลับเพิ่มเติมนิยามว่า ปัจเจกบุคคลยังสามารถหาวัตถุใหม่เพื่อเรียนรู้ และสร้างวัตถุใหม่ผ่านปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมใหม่ที่มีอยู่ได้เสมอ ด้วยเหตุนี้ ในเจตคติของ Winnicott ผู้รับรู้ (subject) จึงถูกปลูกฝังโดยวัตถุปฐม แต่ในขณะเดียวกันก็มีธรรมชาติในการค้นหาวัตถุใหม่ (object seeking) เพื่อเรียนรู้ด้วยตนเองได้อีกเช่นกัน อีกทั้ง ประสบการณ์ของ Id ในมุมมองของ Winnicott ยังถูกเปลี่ยนจากความหมายของสัญชาตญาณดิบแบบ Freud มาสู่ประสบการณ์ทางอารมณ์ในร่างกายและจินตนาการ ส่งผลให้ id มีบทบาทในความคิดสร้างสรรค์ และศักยภาพในการเล่นเพื่อพัฒนาของมนุษย์ Winnicott (1965) กล่าวได้ว่า ทารกเป็นทั้งผู้ถูกกำหนดโดยสภาพแวดล้อม และเป็นทั้งผู้มีความคิดสร้างสรรค์ในการหาสภาพแวดล้อมที่เอื้อกับการเติบโตของตนเอง

การศึกษาที่ผ่านมาได้มีการเพิ่มความสำคัญให้ประสาทสัมผัสของผู้รับรู้ ในแนวคิดของ Winnicott จะปรากฏอยู่ในคำอธิบายเกี่ยวกับ ภาวะเป็นอิสระ หรือ ภาวะไม่พึ่งพา (independent) ซึ่งเป็นการกล่าวถึงภาวะที่ผู้รับรู้สามารถอยู่ตรงกลางระหว่าง โลกภายนอก และ โลกภายใน ได้ โดยภาวะนี้ถูกเรียกว่า Being อันหมายถึงความถึง ภาวะที่ subject สามารถอยู่กับตนเองได้โดยลำพัง (capacity to be alone) และไม่ได้รับอิทธิพลจากโลกภายนอกและโลกภายในของตนเอง สำหรับแนวคิดเรื่อง Being ของ Winnicott เป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องการเข้าถึงตัวตนแท้ (True self) ผ่านการสำรวจตัวตนปลอม (False self) ที่ดำรงอยู่ในจิตของปัจเจกบุคคล โดย Winnicott เชื่อว่ามี ตัวตนแท้ (True self) ดำรงอยู่ และการที่บุคคลจะเข้าสู่ภาวะของ Being ได้นั้นสามารถทำได้ผ่านการค้นพบตัวตนแท้ในจิตของตนที่สอดแทรกออกมาในบางจังหวะร่วมกับตัวตนปลอมที่แสดงออก และหากตัวตนแท้สามารถรู้ตนเองได้ว่าจะต้องกลับเข้าสู่สภาวะการใช้ตัวตน

ปลอมอย่างมีสุขภาวะได้อย่างไร ก็จะเกิดสภาวะที่ Winnicott เรียกว่าการ “มีตัวตนอย่างต่อเนื่อง” (going-on-being) และเป็นอิสระ

Winnicott เชื่อว่าบุคคลสามารถเรียนรู้ผ่านการสำรวจตัวตนแท้และตัวตนปลอมของตนเองได้ เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าแนวคิดของ Winnicott ดึงให้พื้นที่ที่จริงจังแท้กลับมามีอยู่ในการรับรู้ของจิตทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น แนวคิดของ Winnicott ก็กำลังสร้างอุดมคติของการเรียนรู้กันและกันผ่านความจริงร่วม (shared reality) จนผู้รับรู้สามารถเรียนรู้ถึงการปกครองตนเอง (autonomy) ผ่านการเรียนรู้ถึงภาวะอิสระ (Independent) จากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมได้ด้วยตนเองอีกด้วย (Winnicott, 1969) เนื่องจากในทฤษฎีของ Winnicott ที่เชื่อว่าบุคคลเป็นทั้งผู้ที่ถูกกำหนดโดยสภาพแวดล้อม และผู้มีความคิดสร้างสรรค์ในการหาสภาพแวดล้อมที่เอื้อกับการเติบโตของตนเอง ดังนั้น บุคคล ในฐานะผู้รับรู้ จึงสามารถสามารถใช้ (use) วัตถุ ที่ถูกปลุกฝัง (internalize) อย่างมีสุขภาวะ (health) ได้ หากมีพื้นที่เปลี่ยนผ่าน (transitional space) ที่ดีพอ (good-enough) ดังแสดงให้เห็นในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แผนภาพของ Transitional Space (Spelman, 2013 p. XXI)

เมื่อคำว่า “being” เข้ามาเกี่ยวข้องกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ในเรื่องของปรากฏการณ์เปลี่ยนผ่าน (Transitional phenomena) กระแสการเปลี่ยนแปลงของแนวคิดที่คล้ายคลึงกับการเปลี่ยนแปลงในวงการปรากฏการณ์วิทยาจากการเห็นพื้นที่ของความจริงแท้อยู่นอกการรับรู้ของมนุษย์ จนกระทั่งย้ายมาเป็นการเชื่อว่าการรับรู้ของมนุษย์เป็นทั้งพื้นที่ของความจริงแท้และมีขีดจำกัดของการรับรู้ความจริงแท้ในเวลาเดียวกัน ส่งผลให้สามารถสังเกตเห็นได้ว่าความคิดของ Winnicott มีความสอดคล้องที่ลือไปกับแนวคิดของ Heidegger ดังที่แสดงให้เห็นในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบระหว่างมุมมองของ Winnicott กับ Heidegger (Fulgencio, 2018)

ประเด็น	งานของ Winnicott	งานของ Heidegger
สถานะ (state) ของ การดำรงอยู่ หรือ being	<p>“อะไรคือสถานะของการเป็นมนุษย์ปัจเจกบุคคลในขณะที่การดำรงอยู่ปรากฏขึ้นจากการไม่มีอยู่?”</p> <p>“What is the state of the human individual as the being emerges out of not being?” (1988/1990, p. 153)</p>	<p>“มนุษย์คือตัวยึดของความไม่มีอยู่”</p> <p>“Man is the placeholder of the nothing” [Der Mensch ist der Platzhalter des Nichts] Heidegger, 1929/2000, p. 60)</p>
มุมมองการมีอยู่ของมนุษย์	<p>“ชีวิตของปัจเจกบุคคลคือช่วงเวลาระหว่างสองสถานะแห่งการไร้ชีวิต โดยสถานะแรกเริ่มของทั้งสองสิ่งนี้ หรือจากจุดเริ่มต้นที่การไร้ชีวิตถือกำเนิด ได้ปรุงแต่งแนวคิดของผู้คนเกี่ยวกับความตายครั้งที่สอง”</p> <p>“The life of an individual is an interval between two states of unaliveness. The first of these, out of which unaliveness arises, colours ideas people have about the second death” (1988/1990, p. 154)</p>	<p>“การดำรงอยู่ของมนุษย์คือ time-sample ในธรรมชาติมนุษย์”</p> <p>“Human Being is a time-sample of human nature” (1988/1990, p. 11)</p>

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า แนวคิดของ Winnicott และ Heidegger มีความสอดคล้องไปในทางเดียวกัน โดยเฉพาะในประเด็นของความเชื่อว่า การดำรงอยู่ของมนุษย์ จะเป็นสิ่งที่สามารถเข้าใจได้ด้วยการเทียบเคียงกับสถานะไร้ชีวิต (unaliveness) ยิ่งไปกว่านั้น การศึกษาด้วยการแบ่งความเข้าใจในลักษณะเช่นนี้ยังมีส่วนทำให้การศึกษาเกี่ยวกับการดำรงอยู่หรือ Being ยังมีลักษณะที่กำกวม (vague) และเข้าใจไม่ได้ (unintelligible) หากปราศจากบริบทปรากฏอยู่ด้วย ดังนั้น คำว่า ‘วัตถุ’ ในทัศนะของ Winnicott และ Heidegger จึงมีความสำคัญในลักษณะที่กลายเป็นของส่วนตัว (private) สำหรับผู้รับรู้ เพื่อทำความเข้าใจประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตที่ใกล้เคียงกับการที่เด็กมีเพื่อน

ในจินตนาการ หรือมีความสัมพันธ์กับของเล่นในฐานะ วัตถุเปลี่ยนผ่าน (Transitional Object) ตามทฤษฎีของ Winnicott (1971) โดยวัตถุดังกล่าว (เพื่อนในจินตนาการ และ ของเล่น) จะเป็นเพียงของส่วนตัวที่ผู้รับรู้ (เด็ก) ทราบดีว่าไม่มีตัวตนในโลกความจริง แต่ในความสัมพันธ์กับวัตถุแบบกึ่งเล่นกึ่งจริงเช่นนี้ยังคงมีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะในการอดทนต่อความจริงของผู้รับรู้ จนถึงจุดที่ผู้รับรู้มีความพร้อมที่จะยอมรับว่ามีผู้อื่นที่มีความรู้สึกนึกคิดต่างจากตนอยู่ในโลกภายนอก (Winnicott, 1965)

ยิ่งไปกว่านั้น ภาวะที่ผู้รับรู้ (subject) รับรู้ถึงการมีอยู่ของผู้อื่นนอกเหนือจากตนเอง ก็ยังเป็นจุดเริ่มต้นของพัฒนาการของมนุษย์จากความหลงตนเอง (Narcissism) ไปสู่การมีสุขภาพที่ดี (Health) ซึ่งหมายถึงการบรรลุภาวะที่ผู้รับรู้ (subject) จะรับรู้ถึงการมีอยู่ของผู้อื่นได้ ก็ต่อเมื่อผู้รับรู้ได้ผ่านการหลอหลอมจากประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับวัตถุในช่วงต้นของชีวิตมาก่อน จนประกอบสร้างกลายเป็นต้นแบบของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้รับรู้กับวัตถุที่ใช้ในการเข้าใจโลกภายนอก และมีปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอกด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม แนวคิดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตแบบ Winnicott ซึ่งให้ความสำคัญกับกระบวนการร่วมเรียนรู้หรือสหอัตวิสัย (intersubjectivity) เริ่มมีอิทธิพลให้นักคิดกลุ่มจิตวิเคราะห์ได้ข้อสรุปที่แยกความสัมพันธ์ออกจากปัจจัยทางเพศ หรือเริ่มตีตัวออกห่างจากประเด็นเรื่องเพศที่ Freud และ Klein ยังให้ความสำคัญอยู่มาก กล่าวคือ ทฤษฎีของ Winnicott ส่งผลให้นักจิตวิเคราะห์ในยุคหลังเริ่มออกห่างจากคำอธิบายเรื่องแรงขับทางเพศ ซึ่งถือได้ว่าเป็นกฎเกณฑ์สากลข้อหนึ่งของมนุษย์ กลายเป็นการให้ความสนใจกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้รับรู้กับวัตถุมากยิ่งขึ้น

เช่นเดียวกัน ในงานของ Cooper (2000) เรื่อง Objects of Hope Exploring Possibility and Limit in Psychoanalysis และงานวิจัยเชิงประจักษ์ของ Bowlby ก็เป็นสัญญาณว่านักคิดฝั่งจิตวิเคราะห์เริ่มได้ข้อสรุปเรื่อง ระบบความผูกพัน (attachment system) เพื่อมาแทนที่แนวคิดเรื่องระบบทางเพศ (sexual system) อย่างสิ้นเชิง (Keogh, 2012) ซึ่งในทัศนะของนิตินเห็นว่า การตีตัวออกห่างจากประเด็นเกี่ยวกับเพศ (sexuality) เช่นนี้ก็อาจทำให้อิสรภาพของมนุษย์ถูกทำให้เป็นอุดมคติมากขึ้นได้เช่นกัน กล่าวคือ มุมมองแบบ Winnicott และนักจิตวิเคราะห์ในยุคหลังที่ละเลยเรื่องแรงขับทางเพศ ซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดการทำงานของจิตตามที่ Freud ค้นพบ อาจส่งผลให้นักจิตวิเคราะห์เหล่านี้สร้างภาพอุดมคติของมนุษย์ให้มีเหตุผลมากเกินไป และอาจทำให้การสังเกตปรากฏการณ์ของจิตผ่านการสำรวจประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสของผู้รับรู้แทบทั้งสิ้น กลายเป็นการเชื่อว่าทุกเหตุผลของมนุษย์ถือได้ว่าเป็นความรู้ความเข้าใจทั้งหมด

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ Winnicott จะมีข้อสรุปทางทฤษฎีใกล้เคียงกับ Klein แต่ทัศนคติของเขาต่อพื้นที่ของความจริงกลับมุ่งเน้นศึกษาความจริงจากประสบการณ์ที่กำกวม (vague) และเข้าใจไม่ได้ (unintelligible) มากกว่า ซึ่งเป็นการให้ความสำคัญกับการรับรู้ของจิตก่อนจะถูกแนวคิดอภิปรายนิยาม ในทางตรงข้าม ในทัศนคติของ Klein กลับยังคงเชื่อในการมีโครงสร้างสากลที่กำหนดจิตและการรับรู้ของมนุษย์อยู่ ด้วยเหตุนี้ พัฒนาการของกลุ่มทฤษฎีปรากฏการณ์วิทยา และทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต จึงมีการแบ่งแยก (split) พื้นที่ของความจริงขึ้น โดยกลุ่มความคิดแรกเชื่อว่าพื้นที่ที่จริงแท้อยู่นอกเหนือจากการรับรู้ของผู้รับรู้ ในขณะที่กลุ่มที่สองก็กำลังต่อต้านด้วยการไปในทิศทางตรงข้ามอย่างสุดโต่งผ่านการอ้างว่า พื้นที่ของความจริงแท้อยู่ภายในการรับรู้ของมนุษย์ที่บริสุทธิ์โดยไม่ถูกปรุงแต่งโดยแนวคิด

ในการวิจัยครั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อตัดสินข้อสรุปของมุมมองทั้งสอง หากนำเสนอแนวคิดทั้งสองมุมมองที่มีอยู่ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในประเด็นความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต นอกจากนี้ในตอนที 3 นิสิตผู้วิจัยได้นำเสนอผลการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้งานทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตเพื่อให้สามารถเข้าใจประสบการณ์ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ อันจะทำให้เห็นแนวทางการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเพื่อบำบัดแก้ไขฟื้นฟูกลุ่มเป้าหมายนี้ได้มากยิ่งขึ้น

3. การประยุกต์ใช้งานทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต

การศึกษาที่ผ่านมาในเรื่องแนวคิดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต มักเป็นการนำแนวคิดนี้มาใช้เพื่อทำความเข้าใจปรากฏการณ์ในพื้นที่ที่ความจริงร่วม (shared reality) ถูกยึดโยงโดย intersubjectivity เป็นหลัก โดยสามารถพบตัวอย่างของนักจิตวิเคราะห์คนแรกๆ ที่เลือกใช้งานทฤษฎีในรูปแบบดังกล่าวได้จาก Ferenczi (1949) ซึ่งรายงานถึงการถ่ายโอนย้อนกลับ (countertransference) ของนักจิตวิเคราะห์ในลักษณะของความรู้สึกลอาย (embarrassment) ขณะรับฟังผู้รับบริการที่มีบาดแผลทางใจ ดังที่ Ferenczi ระบุว่าตนรู้สึกอับอายเมื่อผู้รับบริการบอกเขาว่าทำที่นิงสุขุม หรือทำที่ของมืออาชีพ (professionalism) ของเขา ถูกรับรู้เป็นการเสแสร้ง จนกระทั่งส่งผลให้ Ferenczi ต้องกลับมาทบทวนตนเองว่าได้กระทำในสิ่งที่ผู้รับบริการบอกจริงหรือไม่ และตรวจสอบว่าการกระทำของเขากำลัง ทำร้าย ผู้รับบริการแบบซ้ำเติมบาดแผลทางใจของผู้รับบริการหรือไม่ (“ขณะนั้น ข้าพเจ้าเริ่มทดสอบมนธธรรมของตนเอง เพื่อที่จะค้นพบว่า แม้ข้าพเจ้าจะมีเจตนาที่ดีในระดับจิตสำนึก คำครหาของคนไข้ก็อาจมีความจริงแฝงอยู่”) (Ferenczi, 1988) ในเวลาต่อมา Ferenczi จึงได้สรุปว่าการตรวจสอบตัวเองของเขาส่งผลให้เกิดกระบวนการของการทำความเข้าใจ

เข้าใจความเจ็บปวดของผู้รับบริการได้ดีมากยิ่งขึ้น และเขาไม่ได้มอง transference และ countertransference เป็นประสบการณ์จากอดีตของผู้รับบริการและนักจิตวิเคราะห์ แต่มาจากประสบการณ์ในปัจจุบันของทั้งสอง

แนวทางการบำบัดของ Ferenczi ส่งผลให้นักจิตวิเคราะห์และนักจิตบำบัดยุคหลังจาก Freud ออกจากมุมมองเดิมที่มีเพียงความเชื่อว่าความรู้สึกของนักจิตบำบัด (Countertransference) เป็นอุปสรรคต่อการทำความเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของคนไข้ แต่ Ferenczi กลับมองเห็นพลวัตของวัตถุในลักษณะที่ว่า มี “สาเหตุ” พาไปสู่ “ผล” กล่าวคือ เมื่อมีสองวัตถุเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกัน ดังประโยคของเขาที่ได้กล่าวว่า “passions” ถูกนำพามาโดย “suffering” แล้ว หากเราเห็นว่า Suffering คือวัตถุ A (Object A) และ Passions คือวัตถุ B (Object B) เหตุผลที่ตามมาในมุมมองของ Ferenczi คือ Object A (suffer) จะกลายเป็นสาเหตุของ Object B (passion) ด้วยหลักการของ สาเหตุและผล (Cause and Effect) ได้ด้วยเช่นกัน โดยวิธีคิดดังกล่าวจะสัมพันธ์กับสิ่งที่นำพาให้นิสิตเล็งเห็นถึงร่องรอยของความคิดแบบ ปรัชญาภาคพื้นทวีป (Continental Philosophy) ซึ่งเชื่อว่าเมื่อวัตถุที่เป็นผลเกิดขึ้น (Object B) จะมีวัตถุสาเหตุ (Object A) ที่นำพาความจริงลักษณะเดียวกันไปหาวัตถุผลเสมอที่สมบูรณ์ (perfect) เสมอกัน ดังนั้น แนวคิดดังกล่าวจึงเป็นแนวคิดที่เชื่อว่าไม่มีวัตถุเกิดขึ้นได้โดยไม่มีสาเหตุ และวัตถุที่เป็นผลนั้นจะไม่สามารถมีคุณลักษณะแท้ที่แตกต่างจากวัตถุสาเหตุอย่างสิ้นเชิง (Descartes, 1991) เช่นเดียวกับการกล่าวถึง ความรู้สึกย้อนกลับ (countertransference) ของนักจิตวิเคราะห์ที่สามารถย้อนรอยให้เห็น ความรู้สึกถ่ายโอน (transference) ของผู้รับบริการในเวลาเดียวกันได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ Ferenczi ยังมีร่วมกับ Freud คือ การตีความปรากฏการณ์อย่างแบ่งแยกเป็นสอง (Dualism) ที่ประกอบไปด้วยหลักการของ สาเหตุและผล (cause and effect) ซึ่งคล้ายคลึงกับที่ Freud ยังคงได้รับอิทธิพลจากการคิดเชิง Dualism ที่ยึดถือในกฎเกณฑ์ระดับอภิปรัชญาของเขา ดังเช่นคำกล่าวว่า “อารมณ์ที่ทรงพลัง ถูกนำมาด้วยความทุกข์” (Ferenczi, 1988)

ถึงแม้ว่า Freud จะพยายามพาความคิดด้านจิตวิทยาของตนออกจาก Dualism มาได้ด้วยการนำเสนอถึงการสัมผัสความรู้สึกคู่ตรงข้ามในเวลาเดียวกัน (Ambivalence) เช่น การขยายความแนวคิดเรื่องจิตแยกออกจากกาย และ แนวคิดเรื่องการแยกมนุษย์ผู้มีอารยธรรม (civilized man) ออกจากมนุษย์ดั้งเดิม (primitive man) ซึ่ง Freud เลือกลงมือถึงโครงสร้างทางจิตใจที่มนุษย์ทั้งสองกลุ่มมีร่วมกัน และหลอมรวมความก้าวร้าว (Aggression) มาเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ทั้งสองกลุ่ม แต่อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีของ Freud ก็มีมุมมองว่า มีแรงผลักดัน (drives) 2 แรงที่ทำงานในลักษณะคู่ตรง

ข้ามกันอยู่เสมอ ได้แก่ แรงผลักดันชีวิต (Eros) และ แรงผลักดันความตาย (Thanatos) กล่าวได้ว่า Freud อาจนำพาแนวคิดทางจิตวิทยาออกจากวิธีคิดคู่ตรงข้ามจริง แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็กลับสร้างแนวคิดคู่ตรงข้ามที่ทำงานในระดับอภิปรัชญา (metaphysical) ขึ้นมาเช่นกัน โดยเป็นการนำการคิดข้ามตรงข้ามของกายและจิตออกไป แต่แทนที่โดยหลักอภิปรัชญาของจิตวิทยาที่ว่า แรงผลักดันของชีวิตจะนำพาไปสู่การเติบโตของสิ่งมีชีวิตไปสู่จุดที่เจริญงอกงาม ก่อนจะดับสูญในที่สุดด้วยแรงผลักดันความตาย (Dumitrescu, 2013)

ทั้งนี้ สิ่งที่คล้ายกันระหว่าง Freud และ Ferenczi ก็ยังคงมีคุณค่าต่อการทำความเข้าใจปรากฏการณ์อยู่ โดยเฉพาะในกระแสความคิดที่ตรงข้ามกับการคิดจากสาเหตุไปที่ผล และการที่ทั้งสองวัตถุมีสารัตถะ (substance) ร่วมกัน ดังเช่นที่กล่าวถึงไปก่อนหน้านี้ในตัวอย่างของ Ferenczi

สำหรับในแนวคิดของ Freud แล้ว anxiety (object B) ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองไม่ได้ หากไม่มีการหักห้าม sexuality (object A) ดำรงอยู่ ดังนั้นทั้งสองวัตถุจึงมี substance ร่วมกัน และในทฤษฎีของ Freud นิยามว่าเป็น ความก้าวร้าว (aggression) เช่นเดียวกัน แนวคิดของ Ferenczi ในเรื่องความสัมพันธ์ของ ความทุกข์ (suffering) ที่นำพามาซึ่ง อารมณ์ที่ทรงพลัง (passion) ก็จะเห็นได้ว่า self ของผู้รับรู้ (subject) คือสิ่งเดียวกัน โดยมีการทำงานภายใต้จิตที่อยู่ภายใต้หลักการของ การให้เหตุผลแบบคาร์ทีเซียน Cartesian Reasoning ที่ว่า “ไม่มีอะไรเกิดขึ้นด้วยตัวมันเอง แต่มาจากสาเหตุที่มีสารัตถะเดียวกัน” และส่งผลให้ผู้สังเกตจะสามารถเข้าใจถึงเหตุและผลนี้ได้ก็ต่อเมื่อเชื่อว่า ผู้รับรู้ (subject) จะถูกยึดโยงเข้ากับวัตถุ (object) ผ่านมุมมองที่ไม่มีความรู้สึก หรือประสบการณ์ใดเกิดขึ้นได้ด้วยตัวมันเอง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในกรอบคิดที่ต่างออกไป David Hume มีทัศนะว่า การเข้าใจต้นเหตุไปหาผลนั้น มีข้อจำกัดที่ว่า จิตเป็นผู้ทำหน้าที่สร้างความเชื่อมโยงระหว่างวัตถุโดยใช้ประสบการณ์เก่าที่สะสมผ่านประสาทสัมผัส (senses) ดังนั้น นักปรัชญาที่พยายามตามหาสาเหตุ และสิ่งที่เป็นสารัตถะร่วมในสองวัตถุ มักจะพบข้อจำกัดเดียวกันคือการได้คำตอบเชิงอภิปรัชญาที่เข้าใจยากขึ้นเรื่อยๆ จนไม่สามารถอธิบายเป็นภาษาได้ (Hume, 2011) ซึ่งเมื่อเทียบกับแนวคิดของ Ferenczi แล้ว Hume เล็งเห็นว่า ตัวตน (self) ประกอบขึ้นด้วยประสบการณ์ที่หลากหลาย และเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา รวมถึง ตัวตน (self) ยังไม่มีลักษณะเป็นเอกภาพ (unity) กล่าวคือ ตัวตน (self) เป็นเพียงผลของการสะสมประสบการณ์ ดังนั้น ตัวตน (self) จึงไม่สามารถถูกยึดโยงถึง (reference) ได้ด้วยตัวมันเองหากมันไม่ได้กำลังยึดโยงไปหาวัตถุอื่น และทำให้มุมมองนี้สร้างความเข้าใจว่า ตัวตน (self) ของ ผู้รับรู้ (subject) มีลักษณะเป็น

ภาพลวงตา (illusory) หรือสามารถถูกเห็นว่ามืออยู่ใต้ก็ต่อเมื่อมันยึดโยงกับสิ่งอื่น แต่เมื่อใดที่ subject พยายามเข้าใจ self โดยตัวมันเองแล้วจะไม่สามารถรับรู้ถึงการมีอยู่ของ self ได้

เช่นเดียวกัน ในการใช้ทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตสำหรับการทำจิตบำบัดที่แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับความรู้สึกและประสบการณ์ของ ผู้รู้ (subject) ร่วมด้วย ปรากฏให้เห็นได้ในงานของ Winnicott (1949) ซึ่งได้รวบรวมประสบการณ์ ความรู้สึกย้อนกลับ (countertransference) และเขียนถึงภาวะที่นักจิตบำบัดจะรู้สึกเกลียดผู้รับบริการขึ้นมา โดยในแนวคิดของ Winnicott ดังที่ได้กล่าวไปเบื้องต้นแล้วว่า แม่ในฐานะวัตถุก็มีสถานะเป็นทั้งผู้รับรู้และวัตถุที่ถูกรับรู้ในเวลาเดียวกัน ดังนั้น นักจิตบำบัด ซึ่งเป็นตัวแทนของแม่ จึงเป็นวัตถุที่มีอารมณ์ความรู้สึกและประสบการณ์ของตนเองรวมอยู่ด้วยในขณะที่สังเกตปรากฏการณ์ในห้องบำบัด กล่าวคือ ความรู้สึกของนักจิตบำบัดที่มีต่อผู้รับบริการในมุมมองของ Winnicott มีทั้งส่วนที่เป็นสารัตถะร่วมกันระหว่างวัตถุทั้งสองดำรงอยู่ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่สามารถที่จะปฏิเสธบริบทหรือประสบการณ์พื้นฐานของนักจิตบำบัดในฐานะผู้สังเกตการณ์และผู้รับรู้อีกได้

Winnicott อธิบายว่า การปฏิเสธความเกลียดชังของนักจิตบำบัดอาจไม่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่จริงจังกับผู้รับบริการ เช่นเดียวกับแม่ที่สามารถเกิดความรู้สึกเกลียดชังของตนเองได้เช่นกัน เนื่องจากการถูกเรียกร้องให้ใส่ใจอยู่เสมอ ในทฤษฎีของ Winnicott จึงถือว่าการยอมรับความเกลียดชังของนักจิตบำบัดเป็นส่วนหนึ่งของการยอมรับที่จะปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ โดยยกตัวอย่างกรณีศึกษาของเด็กชายที่มีพฤติกรรมรุนแรงถูกเพื่อสรุปว่า ความเกลียดชังก็เป็นหนึ่งในประสบการณ์ที่สามารถใช้เรียนรู้ร่วมกันได้หากมีการสื่อสารระหว่างกันได้อย่างเหมาะสม (Winnicott, 1949) กล่าวคือ การไม่ปฏิเสธสาระสำคัญของประสบการณ์ทางอารมณ์ของนักจิตบำบัด และนำเอาประสบการณ์เหล่านั้นมาสร้างการสื่อสารกับผู้รับบริการได้อย่างเหมาะสมจะมีส่วนช่วยให้ผู้รับบริการเกิดความเข้าใจใหม่ ผ่านปรากฏการณ์ของการเรียนรู้ร่วมกัน อย่างไรก็ตาม แนวคิดของ Winnicott ยังคงประสบกับข้อจำกัดเดียวกันกับที่กล่าวถึงในก่อนหน้านี้นี้ คือ การพบกับความคลุมเคลือของการอธิบายโครงสร้างของความจริง โดยในกรณีศึกษาของ Winnicott ที่กล่าวถึงนี้ทำให้เกิดความคลุมเครือขึ้นว่า ผู้รับรู้ (subject) ความเกลียดชังในงานเขียนชิ้นนี้ คือ ตัว Winnicott หรือ ตัวเด็กชายกันแน่ และถึงแม้ McWilliams (2011, p 51) จะกล่าวถึงการเปิดเผย (disclose) กับผู้รับบริการของ Winnicott ที่ปรากฏในบทความดังกล่าวเพิ่มเติม (“ผมบอกเขาว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ผมเกลียดเขา”) ว่า ผู้รับบริการที่มีสภาวะก้ำกึ่ง (borderline) หรือมีบาดแผลทางใจ (traumatize) จะเข้าใจ (make sense) ถึงการมีอยู่ของวัตถุที่สัมพันธ์กับอารมณ์นั้นๆ ได้ ผ่านการรับรู้ ความรู้สึก

ย้อนกลับ (countertransference) ของนักบำบัด จนกระทั่งส่งผลให้ในกรณีนี้ ความเกลียดชังเป็นสิ่ง ที่เด็กชายสัมผัส แต่ไม่สามารถเข้าใจมันได้จนได้รับความรู้สึกใกล้เคียงกันที่เข้าใจได้ง่ายกว่าจากนักจิต บำบัดก็ตาม แต่เส้นแบ่งที่จางลงระหว่างผู้รับรู้และวัตถุในทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตแบบ เดียวกับ Winnicott ก็ยังคงอยู่ ผู้รับรู้ (subject) และ วัตถุ (object) มีเส้นแบ่งที่เจือจางลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ Derrida นำเสนอให้มีการใช้ภาษาของการสัมผัส (haptic) เพื่อสื่อสารถึง ประสบการณ์ในการเชื่อมโยงกับผู้อื่น (relations to others) โดยเทียบกับการที่มือสองข้างสัมผัสกัน ทำให้มือรู้สึกที่ผิวหนังว่า มันทั้งสัมผัส (touch) และ ถูกสัมผัส (touched) ในเวลาเดียวกัน (Anderson, 2022) ซึ่งในภาษาของการสัมผัสนี้ มีความขัดแย้งโดยตรงกับความเชื่อที่ว่า มีตัวตนสิ่งอยู่ ในผู้รับรู้ (self-possessed subject) ทั้งนี้ ความเข้าใจใน ความหมายของวัตถุ (meaning of object) และการสัมพันธ์กับวัตถุ ซึ่งผ่านการทบทวนภายใต้ ความเข้าใจร่วม (intersubjectivity) ยังคงเป็นสิ่งที่เปิดโอกาสให้เกิดการทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้นในโลกของ ผู้รับบริการ เช่น การทำความเข้าใจความรู้สึกไม่ถูกมองเห็น (sense of never have been seen) ซึ่งมีความเฉพาะเจาะจง และเข้าใจไม่ได้นอกบริบท อันถือเป็นสาระสำคัญของมุมมองแบบ intersubjectivity

อย่างไรก็ตาม ในแง่มุมมองของการบำบัด Sklar (2011) ได้ยกมุมมองทาง Freudian มาแย้งกลุ่ม ทฤษฎีที่มุ่งเน้นศึกษา ความเข้าใจร่วม (intersubjectivity) มากเกินไปว่า หากตัด อดีต ที่เคยถูก เรียกว่า จิตไร้สำนึก (unconscious) ออกจากความหมายของ transference แล้ว ก็จะสร้างปัญหา ให้ไม่มีความต่างระหว่างคำว่า ความสัมพันธ์ผ่านความรู้สึกถ่ายโอน (transference relationship) กับ ความสัมพันธ์จริง (real relationship) อีกต่อไป (Sklar, 2011) กล่าวคือ แม้จะมีการพยายามหัน มามอง การสัมพันธ์กับวัตถุ ในแง่มุมมองปัจจุบันขณะของกระบวนการมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อ การสื่อสารกับผู้รับบริการ แต่ก็ยังพบว่า ประสบการณ์ที่ปัจเจกบุคคลมีกับวัตถุปฐม ยังคงเป็นส่วนหนึ่ง ที่แยกความสัมพันธ์นอกบริบทบำบัดออกจากความสัมพันธ์เชิงบำบัดได้เช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ แนวคิดความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต จึงมีประโยชน์ในการทำความเข้าใจ ผู้รับบริการ แต่หากผู้ใช้งานทฤษฎีพึ่งพาเพียงทฤษฎีมากเกินไป ก็อาจจะถูกใช้ในฐานะกลไกการ ป้องกันตัว (defense) ของนักจิตบำบัดเพื่อปฏิเสธความรู้สึกผิดภายใต้กรอบวัฒนธรรมของตนได้ อีก ทั้ง ในการเน้นย้ำของ Mollon ที่แสดงให้เห็นว่า ยังมีประเด็นของ Freud บางอย่างที่ไม่สามารถละทิ้ง ไปได้จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทำให้การตีความปรากฏการณ์จำเป็นต้องใช้ทั้งข้อมูลเชิงปรากฏการณ์ที่ สามารถถูกสัมผัสรับรู้ได้ ร่วมกับการนำเรื่องของวัฒนธรรมและความรู้สึกผิดมาทบทวนร่วมกันด้วย

กล่าวคือ หากนักจิตบำบัดละทิ้งประเด็นเชิงโครงสร้างของ Freud และ Klein ไปแล้ว รากฐานของทฤษฎี เช่น ความรู้สึกถ่ายโอน (Transference) ก็จะไม่สามารถถูกมองว่าอยู่จริงได้ เนื่องจากการตัดอึดออกจากปัจจุบันทำให้การรับรู้ปรากฏการณ์ในกระบวนการของสายทฤษฎีนี้กลายเป็นสิ่งที่สับสนและเข้าใจได้ยาก

ในด้านมุมมองที่เชื่อว่าปัจเจกบุคคลมีอำนาจในการแยกแยะความจริงออกจากจินตนาการ เช่นเดียวกับ Winnicott ก็ยังมีคุณค่าในงานศึกษาสายจิตวิเคราะห์ โดยยกตัวอย่างจากในกรณีศึกษาของ Orcutt (2018) เรื่อง Schizoid Fantasy เกี่ยวกับผู้ป่วยที่มีลักษณะที่เล่นที่จริงด้วยการใช้จินตนาการเพื่อหลบซ่อนจากความจริงที่เจ็บปวด การที่เด็กชายสมมติว่าจักรยานเป็นม้า และหากผู้ให้บริการพูดคุยกับผู้ป่วยราวกับว่า ‘ม้ามีอยู่จริง’ ได้ ก็จะก่อให้เกิดเป็นกระบวนการหนึ่ง que เริ่มสร้างความจริงร่วมภายใต้ ความเข้าใจร่วม (intersubjectivity) ขึ้นมา โดยสำหรับงานชิ้นนี้ของ Orcutt ถือได้ว่ามีคุณประโยชน์ต่อวงการจิตวิเคราะห์เนื่องจากการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับผู้มีอาการกลุ่มบุคลิกภาพชนิดแยกตัว (Schizoid) เพื่อให้ถูกเข้าใจได้ในประสบการณ์ของความเป็นมนุษย์ และวาดภาพให้เห็นสภาวะจิตใจของกลุ่มแยกตัว (Schizoid) ที่สัมพันธ์กับวัตถุเปลี่ยนผ่านในจินตนาการเพื่อค่อยๆ ยอมรับความจริงที่เจ็บปวดของปัจเจกบุคคล (Orcutt, 2018) ด้วยเหตุนี้ ในทัศนะของนิสิตจึงเล็งเห็นว่า ทฤษฎีกลุ่มความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต จึงยังต้องทำความเข้าใจพื้นที่ทั้งสองรูปแบบได้แก่ พื้นที่จริงแท้ที่อยู่นอกเหนือการสังเกตของมนุษย์ และพื้นที่จริงแท้ที่จิตสัมผัสแต่เข้าใจไม่ได้ เป็นพื้นที่ศึกษาปรากฏการณ์

4. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ

งานวิจัยในเรื่องความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศมีจำนวนไม่มากนัก โดยในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา นิสิตผู้วิจัยพบว่ามีการศึกษา 3 เรื่องหลักๆ ดังนี้

เรื่องที่ 1 เป็นการศึกษาของ Zaniewski และคณะ (2020) พบว่า ผู้มีพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศที่อันตราย (Harmful sexual behavior) ได้แก่ วัยรุ่นที่กระทำชำหาลานสาววัย 5 ปี วัยรุ่นที่จูบและลอบคล้ออวัยวะเพศนักเรียนหญิง, วัยรุ่นตอนต้นที่ทำร้ายร่างกายเด็กอายุต่ำกว่า 13 และวัยรุ่นที่กระทำชำเราทางเพศนอภของสาวของตนเอง เมื่อได้ทำการวิเคราะห์ตามโมเดล AAI (Adult Attachment Interview) พบว่า มีรูปแบบ (pattern) ที่ไม่ให้ความสำคัญกับความผูกพัน (dismissal of attachment needs) และพบลักษณะการผูกพันแบบไม่มั่นคงซับซ้อน (complex insecure attachment) ปรากฏอยู่ อีกทั้ง ยังพบทัศนคติของการทำให้บิดามารดาเป็นอุดมคติ (Idealizing) และมีการพึ่งพาตนเองอย่างสุดโต่งในการจัดการอารมณ์ (self-reliance) ซึ่งสร้างปม (complex) ที่

ทำให้ไม่สามารถยอมรับการมีอยู่ของ attachment needs ได้เมื่อถูกทำร้ายทางใจ (หรือทางเพศ) จากบุคคลที่ตนเองถือเป็น ideal และปัด (dismiss) ความกลัว หรือความเปราะบางของวัยเด็กออกเพื่อช่วยลดความเจ็บปวดจากประสบการณ์ของการถูกปฏิเสธ (rejection) และไม่ถูกดูแลโดยผู้เลี้ยงดู (unavailability of attachment figures) อย่างไรก็ตาม บุคคลเหล่านี้ก็ยังคงไม่สามารถจัดการอารมณ์ หรือสื่อสารให้ผู้อื่นรับรู้ได้ เนื่องจากมีลักษณะพึ่งพาตนเองอย่างสุดโต่ง (self-reliance) ซึ่งคาดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว (aggressive) ที่ถูกแสดงออกผ่านพฤติกรรมทางเพศ (Zaniewski et al., 2020)

Zaniewski และคณะ (2020) ได้สกัดวาทกรรม (discourse) ความเชื่อของผู้กระทำ ความผิดคดีเกี่ยวกับเพศออกมา ดังนี้

1. “ชีวิตนั้นยาก” ความรุนแรงเป็นเรื่องปกติ และเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต
2. ความรู้สึกไร้อำนาจ ซึ่งแสดงออกผ่านความรู้สึกว่าตนเองเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้
3. การมองการกระทำซ้ำเราเป็นเรื่องปกติ (normalization of abuse)
4. การใช้อำนาจในการขัด (disrupt) และการนำตนเองไปสู่ปัญหา ทำให้รู้สึกมีอำนาจ (empowering)
5. ยอมรับว่า “ความจริง” เป็นสิ่งที่เลื่อนไหล กล่าวคือ “คนอื่น” ไม่สามารถเป็นที่ไวใจได้ หรือพึ่งพาได้ เนื่องจาก “ผู้คนมักโกหก” (Zaniewski et al., 2020)

ท้ายที่สุด Zaniewski และคณะ (2020) เห็นว่าการช่วยเหลือกลุ่มผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศที่มีบาดแผลทางใจ อาจเริ่มจากการเยียวยาบาดแผลทางใจเสียก่อนเพื่อนำพาไปสู่ศักยภาพในการเชื่อใจ (trust) และเล็งเห็นว่าการยอมรับในความต้องการผูกพัน (attachment needs) ได้โดยไม่ปัดทิ้ง เป็นการช่วยเหลือขั้นพื้นฐานในการบำบัดฟื้นฟู

เรื่องต่อมาเป็นงานวิจัย โดย Zaniewski et al. (2022) ศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับวิธีการปกป้องตนเองด้วยการหลีกเลี่ยง (avoidant) ในกลุ่มเยาวชนเพศชายที่มีพฤติกรรมทางเพศที่อันตราย เช่น เยาวชนที่ข่มขืนเยาวชน ผลการศึกษาพบว่าผู้ให้ข้อมูลมีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ซับซ้อน เช่น เติบโตมากับพ่อแม่บุญธรรม พ่อแม่ป่วยหรือเสียชีวิตตั้งแต่จำความได้ และผู้ให้ข้อมูล พบเห็นความรุนแรงในครอบครัว หรือเป็นเหยื่อของความรุนแรงในครอบครัวเสียเอง ผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยมีลักษณะการมีความสัมพันธ์ที่โหยหาความใกล้ชิด (intimacy) จากผู้อื่น แต่ก็ไม่สามารถแสดงออกความต้องการอย่างตรงไปตรงมาได้ ซึ่งการแสดงออกความต้องการไม่ได้นี้ ถูกพบว่าเกี่ยวข้องกับทั้ง

บาดแผลทางใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในวัยเด็ก (attachment trauma) และวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ (male dominant culture) นอกจากนี้ผลการวิจัยยังระบุว่า ผู้ให้ข้อมูลมักปฏิเสธความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก เช่น เล่าเรื่องความรุนแรงในวัยเด็กโดยไม่แสดงออกถึงอารมณ์ เลือกลงที่ จะลืม หรือ ละเลยประสบการณ์ที่เจ็บปวดของตนในวัยเด็ก ซึ่งผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยชิ้นนี้ เติบโตมากับวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ (male dominant culture) ซึ่งเติบโตมาในครอบครัวที่สอนให้ ผู้ให้ข้อมูลเชื่อในอำนาจของผู้ชาย และส่งเสริมความเชื่อว่าผู้ชายสามารถใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงและเด็กได้โดยชอบธรรม

Zaniewsky ตั้งข้อสังเกตจากผลการศึกษาเรื่องนี้ คุณค่าเกี่ยวกับบทบาททางเพศที่ถูกปลูกฝังในครอบครัวของผู้ให้ข้อมูล ครอบคลุมไปถึงมุมมองต่อความรู้สึกเปราะบาง (vulnerability) และ ความใกล้ชิด (intimacy) ในความสัมพันธ์ เช่น เมื่อเห็นสมาชิกครอบครัวร้องไห้ ผู้ให้ข้อมูลพยายามช่วยเหลือด้วยการปลอบในระยะเวลาแรก แต่เมื่ออดทนกับความเปราะบางไม่ได้จึงเริ่มตะคอกใส่สมาชิกครอบครัวเพื่อให้หยุดร้อง รวมไปถึงการหักห้ามมิให้ตนเองรู้สึกเปราะบางเมื่อรู้สึกแสบวกกับเพศตรงข้าม การพูดถึงเพศตรงข้ามที่ตนชื่นชมในแง่ลบกับเพื่อน รวมไปถึงการนำเสนอเพศตรงข้ามที่ตนชื่นชมในฐานะวัตถุทางเพศที่ไม่ถูกให้คุณค่า เช่น “ฉันมีแฟนเป็นล้านคน ผู้หญิงคนนั้นเป็นแค่คนค้าบริการ” ซึ่งการหักห้ามมิให้รู้สึกเปราะบาง และหักห้ามมิให้ตนเกิดความใกล้ชิดในความสัมพันธ์นี้อาจจะ เกี่ยวข้องกับบาดแผลทางใจเกี่ยวกับสมาชิกครอบครัว และวัฒนธรรมชายเป็นใหญ่ (Zaniewski et al., 2022)

เรื่องที่สาม งานวิจัยของ Cain และ Hilsenroth (2020) พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างปัญหา ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (self-reported interpersonal problems หรือ IIP64) และ ภาพแทนของวัตถุ (object representations หรือ SCORS-G) ซึ่งคนไข้ที่มีคะแนน interpersonal problems สูงจะรายงานประสบการณ์และความคาดหวังแง่ลบมากกว่าในการทำจิตบำบัด รวมทั้งมีการบรรยายถึงบุคคลสำคัญในชีวิตว่ามีจุดประสงค์ร้าย (malevolent) ยิ่งไปกว่านั้น Cain และ Hilsenroth ยังพบความสัมพันธ์ว่าคะแนน SCORS-G และ IIP64 ว่าจะมีความสัมพันธ์แง่ลบอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติอีกด้วย (Cain & Hilsenroth, 2020) กล่าวคือ คนไข้ที่ประเมินหรือคาดคะเนว่า บุคคลสำคัญ (significant other) จะมีความมุ่งร้าย (malevolent) ต่อตนเอง มักมีแนวโน้มจะเกิด ปัญหาในการมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับการไม่เชื่อใจผู้อื่น และพึ่งพาตนเอง (self-reliance) อย่างสุดโต่งของบุคคลกลุ่มนี้

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาหัวข้อความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำความคิดเกี่ยวกับเพศ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenological Research) นิสิตผู้วิจัยเลือกใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพที่มีพื้นฐานทางปรัชญาตามแนวประกอบสร้างนิยม (Constructionism Paradigm) เนื่องจากธรรมชาติของข้อมูลด้านความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตที่เป็นปรากฏการณ์ภายในที่ถูกสังเกตและเล่าโดยผู้ให้ข้อมูลหลัก ส่งผลให้การประกอบสร้างกันระหว่างประสบการณ์มุมมอง และความรู้สึกถูกกระทำก่อนบอกเล่า นิสิตผู้วิจัยเห็นว่าการมองความจริงเชิงอัตวิสัยเพื่อสืบค้นระบบระเบียบของประสบการณ์จะเหมาะสมกับงานวิจัยชิ้นนี้มากกว่าเพราะสอดคล้องกับทฤษฎีหลักของปรากฏการณ์วิทยาและจิตวิเคราะห์ เนื่องจากเป็นมุมมองของบุคคลหนึ่งคนที่มีมองเข้าไปในตนเองและสามารถเชื่อได้ว่าเรื่องราวเหล่านั้นเป็นความจริง ดังที่ Crotty (1998) อธิบายแนวคิดประกอบสร้างนิยมเป็นความจริงที่เลื่อนไหลไปตามเวลา ตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลและสังคม และความจริงสามารถถูกส่งต่อกันได้ผ่านบริบททางสังคม โดยขั้นตอนในการดำเนินวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย

ผู้วิจัยเป็นหนึ่งในเครื่องมือของงานศึกษาเชิงคุณภาพ การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย การมีองค์ความรู้ในการตั้งคำถาม และการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีความสำคัญจาก 2 ปัจจัยด้วยกัน ได้แก่ (1) เพื่อป้องกันการกระทบกระเทือนทางใจของผู้ให้ข้อมูล (2) เพื่อรักษาความไวใจในระยะแรกเริ่มของการสัมภาษณ์

1.1 การเตรียมตัวของผู้วิจัยด้านองค์ความรู้ด้านงานวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยผ่านการเรียนในรายวิชาการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative) มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ทฤษฎีและวิธีวิจัย ผู้วิจัยถูกตรวจสอบในด้านการตั้งคำถามในงานวิจัย การสร้างข้อคำถามรูปแบบการสัมภาษณ์ต่างๆ การวิเคราะห์ข้อมูล และการถอดรหัสเพื่อหารูปแบบซ้ำ ภายใต้คำแนะนำของอาจารย์ผู้สอนผู้มีประสบการณ์ในการทำงานวิจัยเชิงคุณภาพ

1.2 การเตรียมตัวของผู้วิจัยด้านองค์ความรู้เกี่ยวกับกลุ่มประชากร

1.2.1 เตรียมพร้อมในด้านองค์ความรู้เรื่องความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต

ทั้งงานศึกษาเชิงปริมาณ และงานศึกษาเชิงคุณภาพที่ศึกษาในกลุ่มประชากร ผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ และงานศึกษาอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการผูกพันของกลุ่มประชากร

1.2.2 ผ่านการฝึกการปรึกษาภาคสนาม

ให้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยและบุคคลทั่วไปด้วยทฤษฎีจิตวิทยาการปรึกษาแนวจิตพลวัต และการนิเทศ (supervision) มีประสบการณ์การใช้งานทฤษฎีความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต ในบริบทการให้คำปรึกษา มีประสบการณ์การจดบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของผู้รับบริการ และการบันทึกข้อมูลเชิงอัตชีวประวัติของผู้รับบริการ

2. ผู้ให้ข้อมูลและการเข้าถึงแหล่งข้อมูล

2.1 ผู้ให้ข้อมูลหลัก

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลหลัก เป็นผู้กระทำความผิดชายคดีเกี่ยวกับเพศ จำนวน 6 ราย โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) ในผู้ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือก ได้แก่ เกณฑ์คัดเข้า ประกอบด้วย (1) เป็นผู้มีอายุ 18 ปีขึ้นไป (2) เป็นผู้กระทำความผิดชายคดีเกี่ยวกับเพศ และอยู่ในระหว่างการคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 (3) มีความสามารถในการสื่อสารประสบการณ์วัยเด็กของตนได้ (4) มีความเต็มใจ และยินยอมร่วมงานวิจัย เกณฑ์คัดออก ประกอบด้วย (1) เป็นผู้รายงานตนเองว่ามีความเจ็บป่วยทางจิตเวช เช่น โรคซึมเศร้า หรือ โรคจิตเภท และยังคงอยู่ในระยะการบำบัดรักษาโรคทางจิตเวช (2) เป็นผู้ที่ยกเว้นระหว่างการสัมภาษณ์ โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลมีดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ

ชื่อ (นามสมมุติ)	อายุ/สถานภาพ สมรส	ข้อมูลการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ
รายที่ 1 เอบราฮัม	21 ปี แต่งงาน	เอบราฮัม กระทำความผิดฐานความผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยผู้นั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และมีการใช้ความรุนแรงกับผู้เสียหายซึ่งเป็นอดีตแฟนสาว
รายที่ 2 ไบรอน	22 ปี โสด	ไบรอนกระทำความผิดฐานความผิดคดีพรากเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี เพื่อการอนาจารและกระทำชำเรา ผู้เสียหายที่เป็นแฟนกัน

ชื่อ (นามสมมุติ)	อายุ/สถานภาพ สมรส	ข้อมูลการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ
	(มีแฟน)	เป็นเด็กหญิงอายุ 13 ปีจนตั้งครรรค์ โดยที่ความสัมพันธ์นี้พ่อ แม่ของเด็กหญิงไม่ยินยอม
รายที่ 3 คริสโตเฟอร์	25 ปี โสด (มีแฟนสาว)	คริสโตเฟอร์ มีประวัติใช้สารเสพติด ได้แก่ กัญชา และแอมเฟ ตามีน และถูกจับครั้งนี้นั้นคดีกระทำความผิดคดีกระทำอนาจาร แบบถ้ำมอง (voyeurism)
รายที่ 4 ดีแลน	25 ปี ไม่ระบุ สถานภาพสมรส	ดีแลนใช้ยาเสพติดแอมเฟตามีนและแอบถ่ายวีดีโอคลิปของ หลานสาวอายุ 15 ปี ขณะอาบน้ำ และกระทำความผิดคดี อนาจารผู้เยาว์อายุกว่า 15 ปี แต่ยังไม่เกิน 18 ปี
รายที่ 5 อิลอน	47 ปี หย่าร้าง	อิลอนกระทำความผิดคดีกระทำอนาจารด้วยการลวนลาม สัมผัสโดยผู้เสียหายไม่ถูกยินยอม (forcible touching)
รายที่ 6 แฟรงคลิน	51 ปี แต่งงาน	แฟรงคลินกระทำความผิดคดีล่วงละเมิดและกระทำชำเราเด็ก อายุต่ำกว่า 13 ปี โดยผู้เสียหายเป็นลูกสาวของเพื่อนร่วมงาน

ด้านการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล นิสิตผู้วิจัยได้ขอความอนุญาติในการเข้าถึงแฟ้มประวัติและขอ
ความอนุเคราะห์ในเก็บข้อมูลวิจัยจากอธิบดีกรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม เมื่อได้รับการ
อนุญาติแล้วผู้วิจัยได้ทำการคัดกรองผู้ถูกคุมความประพฤติคดีเกี่ยวกับเพศที่สนใจเข้าร่วมวิจัยเบื้องต้น
ตามเกณฑ์การคัดเลือกที่กำหนด ผ่านการแนะนำจากบุคลากรของกรมคุมประพฤติในเขตพื้นที่
กรุงเทพมหานคร (พนักงานคุมประพฤติ หรือนักจิตวิทยา) เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติคดีเกี่ยวกับ
เพศที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์คัดเลือกและแสดงความจำนงว่าสนใจเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยได้ขออนัด
หมาย ณ สถานที่ของกรมคุมประพฤติที่ผู้ถูกคุมความประพฤติมารายงานตัวตามนัด พร้อมทั้งอธิบาย
รายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัยให้ทราบในเบื้องต้น เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติคดีเกี่ยวกับเพศ สมัครใจ
เข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัยและตอบคำถามให้ผู้ถูกคุมความ
ประพฤติคดีเกี่ยวกับเพศเข้าใจ พร้อมกับให้ข้อมูลกับผู้ถูกคุมความประพฤติคดีเกี่ยวกับเพศทราบว่า
เขามีสิทธิเต็มที่ในการปฏิเสธ หรือเปลี่ยนใจในภายหลังได้ รวมถึงข้อเท็จจริงว่าการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้
ไม่มีผลต่อการลดโทษแต่อย่างใดเพื่อความชัดเจน เมื่อผู้ให้ข้อมูลเข้าใจรายละเอียดทั้งหมด จึงลงนาม
ยินยอม และทำการนัดหมายการสัมภาษณ์ ในการคัดกรองนี้ผู้ถูกคุมความประพฤติคดีเกี่ยวกับเพศที่
คัดกรอง มีคุณสมบัติครบถ้วนและยินดีให้ข้อมูลการสัมภาษณ์ทั้งหมด

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือหลัก คือ แนวคำถามสัมภาษณ์ เป็นคำถามสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) อ้างอิงจากหลักการสัมภาษณ์เชิงคุณภาพโดย Cartwright (2004) ที่พยายามประยุกต์การสัมภาษณ์ในกลุ่มทฤษฎีจิตวิเคราะห์มาใช้ในงานจิตวิทยาคลินิก เพื่อป้องกันการตีความอย่างเกินเหตุ (หรือ “prevent the wild analysis”) ผู้วิจัยอ้างอิงหลักในการสัมภาษณ์ ไว้ 3 ประการด้วยกัน (Cartwright, 2004) ได้แก่ (1) ให้ความสนใจกับสภาวะความรู้สึก ความคิด และมุมมองที่เกี่ยวกับความรู้สึกนั้น (careful attention to feeling states and corresponding thoughts or perceptions) (2) การมองหาเรื่องราวหลัก (the search for core narratives) (3) สำรวจการระบุตัวตนและความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต (the exploration of identifications and object relations) แนวคำถามสัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้มีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงแนวคำถามสัมภาษณ์

ข้อที่	คำถามหลัก	คำถามรอง
1	ความเป็นอยู่ในช่วงต้นของชีวิต นับตั้งแต่จำความได้ เป็นอย่างไรบ้าง	<ul style="list-style-type: none"> - บ้าน ละครฉากบ้าน ชุมชน มีความเป็นอยู่เป็นอย่างไร - ตั้งแต่จำความได้ ใครเป็นผู้ที่มีอิทธิพล หรือเป็นบุคคลอันเป็นที่รักของท่าน (อาจเป็นคนในครอบครัว / ชุมชนก็ได้)
2	ขอให้คุณเล่าถึงความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับบุคคลที่มีอิทธิพลต่อตัวท่าน (อาจเป็นคนในครอบครัว เช่น พ่อ, แม่ และพี่น้อง ญาติหรือคนในชุมชน) ความสัมพันธ์เป็นอย่างไรบ้าง	<ul style="list-style-type: none"> - ท่านมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด สนทนากันมาก คิดอย่างไรกับเขา / ห่างกันมาก คิดอย่างไรกับเขา - เวลารู้สึกดีกับเขาแสดงออกอย่างไร / ทำอะไร - เวลารู้สึกไม่ดีกับเขาแสดงออกอย่างไร / ทำอะไร
3	กับบุคคลที่มีอิทธิพลต่อตัวท่าน เล่าให้ฟังได้ไหมว่าทำไมเขาจึงมีอิทธิพลต่อตัวท่าน หรือสนิทกับตัวท่าน	<ul style="list-style-type: none"> - คำถามปลายเปิดตามบริบทของความสัมพันธ์ - คำถามขยายความบริบท - คำถามเกี่ยวกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นในเรื่องราว
4	เวลาที่ท่านเกิดความรู้สึกกับบุคคลที่มีอิทธิพลต่อตัวท่าน (จากข้อ 3) คุณแสดงออก (ด้านดี) / ระบายออก (ด้านไม่ดี) ยังไง	<ul style="list-style-type: none"> - คำถามปลายเปิดที่ได้จากการสังเกต 3 ประเด็นของ Morse โดยผู้วิจัย

ข้อที่	คำถามหลัก	คำถามรอง
5	คุณมองตัวคุณเหมือนกับบุคคลที่มีอิทธิพลต่อตัวท่าน เหมือนยังง และคุณรู้สึกอย่างไรเมื่อคิดเช่นนั้น	- คำถามปลายเปิดที่ได้จากการสังเกตประเด็นของ Morse โดยผู้วิจัย

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

เริ่มจากนิสิตผู้วิจัยนำเสนอโครงร่างการวิจัยต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายคือผู้กระทำความผิดคดีเพศ มีความเฉพาะและเป็นกลุ่มผู้เปราะบางที่มีการควบคุมตัวและความคุ้มครองเฉพาะตามกฎหมาย ผู้วิจัยจึงได้เริ่มจากการทำความรู้จัก ค้นเคยกับกลุ่มเป้าหมาย โดยได้เข้าร่วมเป็นทีมผู้ช่วยวิจัยโครงการเก็บข้อมูลผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศในเรือนจำ โดยมีประสบการณ์สังเกตการณ์การเก็บข้อมูลและการพูดคุยสัมภาษณ์ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศของนักจิตวิทยาสังกัดกรมราชทัณฑ์ที่เรือนจำจังหวัดนนทบุรี และเรือนจำกลางบางขวาง และซ้อมพูดคุยสัมภาษณ์กับเป้าหมายผู้กระทำผิดจากสองเรือนจำดังกล่าว เช่น การอธิบายเกี่ยวกับสิทธิของผู้ให้ข้อมูล การขอความยินยอม และการฝึกพูดคุยเบื้องต้น จนมีความคุ้นเคย มีความเข้าใจพื้นฐาน และประสบการณ์เกี่ยวกับการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย อย่างไรก็ตามนิสิตผู้วิจัยไม่ได้เก็บข้อมูลในผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศในเรือนจำเนื่องจากช่วงเวลาหลังจากนั้น (เดือน เมษายน ปี พ.ศ. 2564) เป็นช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโควิด 19 ระลอกใหม่ ทำให้เรือนจำกำหนดมาตรการป้องกันการแพร่กระจายเชื้อแบบเข้มงวด โดยไม่อนุญาตให้มีกิจกรรมใดๆ จากบุคคลภายนอก

เมื่อได้รับการพิจารณาจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมในการวิจัยในคนแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลวิจัยในผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศจากกรมคุมประพฤติ โดยมีสำนักงานคุมประพฤติในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เช่น สำนักงานคุมประพฤติกรุงเทพมหานคร 7 ประจำศาลอาญา ที่ยินดีให้เก็บข้อมูลวิจัย นิสิตผู้วิจัยจึงได้ประสานงานกับนักจิตวิทยาและพนักงานคุมประพฤติ เพื่อชี้แจงโครงการวิจัย และขอความอนุเคราะห์ให้นักจิตวิทยาและพนักงานคุมประพฤติเป็น ผู้เปิดประตูสาร (Gate Keeper) เพื่อแนะนำผู้ถูกคุมความประพฤติที่กระทำความผิดคดีเพศและมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกให้กับนิสิตผู้วิจัย

เมื่อผู้ถูกคุมความประพฤติที่กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศได้รับคำแนะนำจากบุคลากรของสำนักงานคุมประพฤติและแสดงความสนใจเข้าร่วมการวิจัย นิสิตผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์เข้าถึงแฟ้มข้อมูล ขอความอนุเคราะห์ในการใช้สถานที่พูดคุยกับผู้ถูกคุมความประพฤติ และทำการพูดคุยเบื้องต้นกับผู้ถูกคุมความประพฤติเพื่อคัดกรองว่ามีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่ หากผู้ถูกคุมความประพฤติที่กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศมีคุณสมบัติครบและแสดงความจำนงว่าสนใจเข้าร่วมการวิจัย นิสิตผู้วิจัยได้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัยให้ทราบ พร้อมทั้งให้ข้อมูลผู้ถูกคุมความประพฤติทราบว่าเขามีสิทธิเต็มที่ในการปฏิเสธ หรือเปลี่ยนใจในภายหลังได้ โดยจะไม่มีผลกระทบในทางลบต่อการต้องโทษ จากนั้นจึงขอให้ผู้ถูกคุมความประพฤติลงนาม หรือนามแฝงในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย พร้อมนัดวันและเวลาในการให้ข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ ในช่วงเดือนมกราคม ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565 ในการวิจัยครั้งนี้ไม่พบว่ามีผู้ไม่ผ่านเกณฑ์การคัดกรอง

ในการสัมภาษณ์นิสิตผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยตนเอง จำนวน 1 ครั้ง โดยใช้เวลา ประมาณ 60-90 นาที พร้อมทั้งขอความยินยอมให้บันทึกเสียงขณะสัมภาษณ์ โดยมีวันเวลาและสถานที่ในการสัมภาษณ์ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงวันเวลาและสถานที่ในการสัมภาษณ์

ชื่อ(นามสมมติ)	วันเวลาที่สัมภาษณ์	สถานที่สัมภาษณ์
รายที่ 1 เอบราฮัม	14 มกราคม พ.ศ. 2565 10:00-11:30 น.	พื้นที่รับรายงานตัวของ
รายที่ 2 ไบรอน	14 มกราคม พ.ศ. 2565 13:00-14:30 น.	สำนักงาน คุม ประ พฤ ติ
รายที่ 3 คริสโตเฟอร์	14 มกราคม พ.ศ. 2565 15:00-16:00 น.	กรุงเทพมหานคร 7 ประจำ
รายที่ 4 ดีแลน	21 มกราคม พ.ศ. 2565 13:00-14:30 น.	ศาลอาญา (บรรยากาศเงียบ
รายที่ 5 อีลอน	27 มกราคม พ.ศ. 2565 15:00-16:00 น.	และเป็นส่วนตัว)
รายที่ 6 แฟรงคลิน	4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565 11:30-13:00 น.	

ในการวิจัยครั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยมีแนวทางในการดำเนินการเพื่อป้องกันไม่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติการกระทำความผิดอาญา ตลอดจนข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถูกคุมความประพฤติรั่วไหล โดยการสัมภาษณ์จะกระทำ ณ สำนักงานคุมความประพฤติ เขต 7 กรุงเทพมหานคร ในห้องที่มีความเป็นส่วนตัวและมีมาตรการในการดูแลความปลอดภัยของสำนักงานคุมความประพฤติ และการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามจะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูลการวิจัยในภาพรวม โดยชื่อและข้อมูลส่วนตัวของผู้ถูกคุมความประพฤติจะได้รับการปกปิดเป็นความลับ และจะไม่มีข้อมูลใดที่

สามารถระบุตัวตนของผู้ตอบได้ ข้อมูลแบบสอบถามทั้งหมดจะถูกทำลายทิ้งภายในระยะเวลา 1 ปี หลังจากการวิจัยนี้สิ้นสุดลง

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนของระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ แบบปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenological Research) มีขั้นตอนดังนี้

3.1 นิสิตผู้วิจัยทำการถอดเทปแบบคำต่อคำ (verbatim) และถอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร (transcript) จากนั้นทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล

3.2 นิสิตผู้วิจัยอ่านบทสนทนาที่ถอดออกมาซ้ำหลายครั้งเพื่อให้เกิดความเข้าใจข้อมูล ในภาพรวม นำข้อมูลมาวิเคราะห์บันทึกในประเด็นสำคัญ (comments) โดยจะประกอบด้วย 3 ส่วน ดังที่ Cartwright (2004) ได้กล่าวไว้ ได้แก่ (1) การให้ความสนใจอย่างระมัดระวังกับสภาวะความรู้สึก และความคิด มุมมองที่ตรงกับความรูสึกนั้น (careful attention to feeling states and corresponding thoughts or perceptions) (2) การมองหาเรื่องราวหลัก (the search for core narratives) (3) การสำรวจการระบุตัวตนและความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิต (the exploration of identifications and object relations) ซึ่งเป็นข้อมูลที่จำเป็นในการระบุถึงลักษณะความสัมพันธ์ ในช่วงต้นของชีวิต เพื่อนำไปจัดหาดัชนี (theme) ในขั้นตอนต่อมา

4. การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล

นิสิตผู้วิจัยใช้การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยวิธีการอภิปรายร่วมกับเพื่อน นักวิจัย อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญ (Peer Debriefing) โดยผู้วิจัยทำการสนทนาแลกเปลี่ยน ข้อมูลกับเพื่อนนักวิจัย เพื่อตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล และการตีความข้อมูล นอกจากนี้ นิสิตผู้วิจัยใช้วิธีการแบบสามเส้าทางทฤษฎี (Theory Triangulations) โดยอธิบายข้อมูลที่ได้มาผ่านกรอบ ทฤษฎี (ทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นของชีวิตของ Melanie Klein และทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นของชีวิต ตามทัศนะของ Donald Winnicott)

5. จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

นิสิตผู้วิจัยมีแนวทางในการปกป้องสิทธิและป้องกันผลกระทบจากการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ (1) การนำเสนอโครงร่างการวิจัยต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2) การชี้แจงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยให้แก่ผู้ให้ข้อมูล รายละเอียดของงานวิจัยโดยย่อ จุดประสงค์ในการวิจัย และสิทธิต่างๆ ทั้ง

สิทธิในการไม่ตอบคำถามและสิทธิในการถอนตัวจากงานวิจัยได้ทุกเมื่อ ประโยชน์และความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย และชี้แจงว่าจะเก็บข้อมูลเป็นความลับ รวมถึงชี้แจงว่าจะเปิดเผยในรูปแบบของนามสมมติเท่านั้น (3) การส่งเอกสารคำชี้แจงการวิจัยแก่ผู้เข้าร่วมพร้อมทั้งแนบเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมงานวิจัยก่อนการสัมภาษณ์โดยที่ผู้เข้าร่วมงานวิจัยมีความยินยอมให้ข้อมูลวิจัย (4) การเก็บรักษาและการทำลายเอกสาร บันทึก และไฟล์บันทึกเสียงทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับผู้ร่วมการวิจัย ภายในระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปีหลังจากการศึกษาวิจัยเสร็จสิ้นลง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ตอน กล่าวคือ ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นผู้ให้ข้อมูลรายบุคคล ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์แก่นสาระความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นผู้ให้ข้อมูลรายบุคคล

ผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศจำนวน 6 คน โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดอยู่ในระหว่างคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 มีอายุระหว่าง 21- 51 ปี ผลการนำเสนอในตอนต้น 1 เป็นการนำเสนอภาพรวมของข้อมูลเบื้องต้นโดยนำเสนอเป็นรายกรณี ดังต่อไปนี้

รายที่ 1 (เอบราฮัม)

ชายไทยอายุ 21 ปี แต่งงานแล้ว เอบราฮัม เติบโตมาในชุมชนแออัดแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพฯ แม่ของเขาเลิกราและคบกับสามีใหม่หลายครั้งตั้งแต่เขาจำความได้ เขาไม่รู้จักพ่อแท้ๆของตนเอง แต่มีพ่อเลี้ยงมาแล้วในชีวิตทั้งหมด 3 คน พ่อเลี้ยงคนที่ 3 ของเขาตี้มเหล่าหนักและมักมีปากเสียงกับแม่ การทะเลาะกันของพ่อเลี้ยงคนที่ 3 และแม่เลี้ยงมักจบลงด้วยความรุนแรงจากทั้งสองฝ่าย ครั้งหนึ่งแม่เลี้ยงของเขา เคยใช้มีดแทงพ่อเลี้ยงคนที่ 3 ที่ปอด หรือบางครั้ง แม่ของเขาก็ตี้มเหล่าและแสดงออกความสนใจต่อผู้ชายอื่น ส่งผลให้พ่อเลี้ยงของเขาหึงหวงและเกิดความรุนแรงขึ้น

เอบราฮัม เติบโตมาในชุมชนแออัดแห่งหนึ่งในจังหวัดกรุงเทพฯ แม่ของเขาเลิกราและคบกับสามีใหม่หลายครั้งตั้งแต่เขาจำความได้ เขาไม่รู้จักพ่อแท้ๆของตนเอง แต่มีพ่อเลี้ยงมาแล้วในชีวิตทั้งหมด 3 คน พ่อเลี้ยงคนที่ 3 ของเขาตี้มเหล่าหนักและมักมีปากเสียงกับแม่ การทะเลาะกันของพ่อเลี้ยงคนที่ 3 และแม่เลี้ยงมักจบลงด้วยความรุนแรงจากทั้งสองฝ่าย ครั้งหนึ่งแม่เลี้ยงของเขา เคยใช้มีดแทงพ่อเลี้ยงคนที่ 3 ที่ปอด หรือบางครั้ง แม่ของเขาก็ตี้มเหล่าและแสดงออกความสนใจต่อผู้ชายอื่น ส่งผลให้พ่อเลี้ยงของเขาหึงหวงและเกิดความรุนแรงขึ้น

ชุมชนที่เอบราฮัมอาศัยอยู่ ชุกชุมไปด้วยยาเสพติด วัยรุ่นในชุมชนมีแนวโน้มเลือกการค้ายาเสพติดเป็นอาชีพ เนื่องจากเป็นวิธีที่ทำเงินได้เร็วที่สุด และได้กลุ่มเพื่อน ด้วยความที่พ่อเลี้ยงคนที่ 3

และแม่ของเขา มีฐานะการเงินที่ลำบาก การทะเลาะกันเรื่องเงินจำนวน 50 บาท ก็นำไปสู่ความรุนแรงได้เช่นกัน

ในวัยเด็ก เอบราฮัมคุ้นเคยกับเสียงผู้ใหญ่ทะเลาะกัน และความรุนแรงภายในครอบครัว เขามักรู้สึกกลัวแม่จะมีอันตราย และกลัวตนเองจะถูกทำร้าย แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกอับอายที่เพื่อนบ้านจะรับรู้ว่าการครอบครัวของเขามีปัญหา เมื่อขึ้นชั้น ป.6 เอบราฮัมเริ่มเข้ากลุ่มวัยรุ่นค้ายาเสพติด และรับงานเป็น “เด็กเดินยา” ให้กลุ่มค้ายาบ้าในท้องถิ่น เงินที่เขาได้จากการค้ายาเสพติดถูกใช้ไปกับค่าบริการร้านเกม และร้านอินเทอร์เน็ต ด้วยเหตุที่ว่าหากกลับบ้านไป เขาจะต้องพบเห็นการทะเลาะกันของพ่อเลี้ยงกับแม่ และเกิดความรู้สึกหวาดกลัวและอับอายอีก การกลับบ้านช้าของเขาในช่วงเวลานั้น ก็ทำให้แม่ของเขาใช้วิธีขึ้นเสียงดุด่า ทำให้เขาโตมากับความต้องการจะอยู่นอกบ้านให้ได้มากที่สุด

เมื่อเอบราฮัมเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนต้น เขาใช้คำว่า “เสพติดความรุนแรง” เพื่อบรรยายถึงประสบการณ์ของเขาในกลุ่มวัยรุ่นข้างกล เอบราฮัมมองว่าตัวเขามีความรู้สึกภายในที่เขาทนไม่ได้เมื่ออยู่บ้าน (ความโกรธ ความกลัว และความอับอาย) ซึ่งเขามองว่า การเล่าความรู้สึกเหล่านี้ให้เพื่อนฟัง จะทำให้เพื่อนของเขาถูกรังแก การเป็นผู้ชายที่ร้องไห้ ในมุมมองของเอบราฮัม จะทำให้เพื่อนมองเขาเป็น “ลูกไอ้ขี้แฉะ” ดังนั้นเมื่อเขารู้สึกถึงความรู้สึกที่ท่วมท้น เขามักจะขอต่อยกับเพื่อน หรือให้รุ่นพี่ใช้มีดฟันแขนของเขา หลังจากได้รับความเจ็บปวดบนร่างกาย เอบราฮัมเล่าว่าเขาจะใช้สารเสพติดหลากหลายชนิดเพื่อให้เกิดความรู้สึก “ล่องลอย” ซึ่งทำให้ความเจ็บปวดบนร่างกายของเขา จะถูกเปลี่ยนเป็นสิ่งที่ยอมรับได้

เอบราฮัมเริ่มเข้าสังคมเก่งขึ้นเมื่อเรียนชั้นมัธยมปลาย เขาเริ่มเรียนรู้ว่าการเล่นกีฬาทำให้เขาถูกยอมรับโดยเพศตรงข้าม และในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย เอบราฮัมเริ่มมีความสัมพันธ์เชิงคู่รักกับเพศตรงข้ามวัยเดียวกันในช่วงนั้นเอง และเมื่อเอบราฮัมอายุเข้า 18 ปี เด็กสาวที่ถูกเขาข่มขืน ก็เป็นหนึ่งในแฟนเก่าของเขาจากช่วงวัยรุ่นตอนปลาย

ในช่วงอายุ 18 ปี เอบราฮัม ถูกอดีตแฟนสาว (อายุต่ำกว่า 15 ปี) และครอบครัวอดีตแฟนตั้งข้อหาคดีข่มขืน ในวันเกิดเหตุ เอบราฮัมเล่าว่าเขาและอดีตแฟนสาวนัดกันดื่มเหล้า และหญิงสาวได้ตามเขากลับมาบ้านเพื่อมีอะไรกัน ต่อมาหญิงสาวเกิดเปลี่ยนใจ ทำให้เอบราฮัมรู้สึกไม่พอใจ โกรธ และตำหนิหญิงสาวด้วยคำหยาบ (“อีด**”) ก่อนที่จะบังคับขืนใจโดยที่ฝ่ายหญิงไม่ยินยอม หญิงสาวจึงขัดขืนและวิ่งออกไปหาแม่ของเอบราฮัม พร้อมกับต่อว่าแม่ของเธอลูกไม่ดี โดยหญิงสาวใช้คำคำหยาบคายกับแม่เอบราฮัม (ใช้คำว่า “อีด**”) เพื่อตำหนิแม่ของเธอเช่นกัน เมื่อได้ยินว่าแม่ถูกด่า เอบ

ราฮัม เล่าว่าเขาารู้สึกโกรธมาก (โกรธ “จนสามารถฆ่าคนได้”) เขาจึงใช้เท้าถีบประตูลงพื้น และบุกเข้าไปตบผู้หญิง ในช่วงที่ถูกคุมความประพฤติ เอบราฮัมมารายงานตัวตามนัดทุกครั้ง ปฏิบัติตนและทำงานบริการสังคมตามเงื่อนไขการคุมความประพฤติ ไม่เคยมีประวัติกระทำความผิดใดๆ ไม่ก่อเหตุที่เป็นปัญหาเลย เอบราฮัม ถูกจัดอยู่ในกลุ่มของผู้ก่อคดีซ้ำซ้อน (rapist) จากการใช้ความรุนแรงต่อเหยื่อ และใช้ถ้อยคำลดทอนคุณค่าขณะก่อคดี

รายที่ 2 (ไบรอน)

ชายไทยอายุ 22 ปี โสด (มีแฟน) พ่อของไบรอนหย่าร้างกับแม่แท้ๆของเขา เขาใช้ชีวิตในวัยเด็กกับแม่เลี้ยง และพ่อแท้ๆที่ทำงานเป็นคนขับรถสไลด์ ซึ่งกลับบ้านมาเดือนละไม่กี่วัน ไบรอนเติบโตมาในชุมชนเกษตรกรแห่งหนึ่ง เขาเติบโตมาด้วยความรู้สึกเหงา และรู้สึกขาดการเล่นสนุกกับเพื่อนวัยเดียวกัน แม่เลี้ยงของเขาสั่งไม่ให้เขาเล่นกับเพื่อนในวัยเด็ก เนื่องจากแม่เลี้ยงไม่ชอบพ่อแม่ของเด็กๆในละแวกบ้าน เมื่ออยู่บ้านกับแม่เลี้ยง เขาถูกแม่เลี้ยงใช้ความรุนแรง เช่น การทีก บิด และทุบตีด้วยไม้ ช่วงวัยเด็กของไบรอนจึงเต็มไปด้วยความกลัวที่จะถูกแม่เลี้ยงทำร้าย และการหลีกเลี่ยงที่จะอยู่บ้านเพื่อไม่ให้ถูกทำร้าย แต่การหลีกเลี่ยงกลับบ้านก็มักจะทำให้แม่เลี้ยงของเขาโกรธบ่อย และทำร้ายร่างกายของเขาบ่อยขึ้น ครั้งหนึ่ง ไบรอนในวัยประถมถูกแม่เลี้ยงใช้ไม้ตีที่หัวจนแตก เขาบรรยายว่าเขาเป็นคน “ดื้อมึน” คือเขามักจะรู้สึกสับสนและทำอะไรไม่ถูกเมื่อถูกโกรธ และในอีกความหมายหนึ่ง คำว่า “ดื้อมึน” ก็หมายถึงการสร้างทำเป็นฟังแม่เลี้ยง และไม่ทำตามคำสั่ง

สถานการณ์ของไบรอนซับซ้อน เนื่องจากพ่อของเขาก็มักเมาเหล้าและมีปากเสียงกับแม่เลี้ยงอย่างรุนแรง ไบรอนจึงปิดเรื่องการถูกแม่เลี้ยงทำร้ายร่างกายเป็นความลับ ด้วยความที่เขา “เป็นห่วงพ่อ” เพราะถ้าพ่อเลิกกับแม่เลี้ยงแล้ว เขาเป็นห่วงว่าพ่อจะไม่มีบ้านอยู่ และเป็นห่วงว่าน้องชาย (ลูกของแม่เลี้ยง) ของเขาจะไม่มีพ่อ ไบรอน เล่าว่าเขาเคยรู้สึกรำคาญเมื่อน้องชายต่างแม่วัยอนุบาลของเขา เรียกร้องอยากกินขนม เขาบรรยายว่าเขารู้สึกหงุดหงิดน้องที่ “เรียกร้องมากเกินไป” และ “ไวยวาย” รวมถึงน้องตีเขาเพื่อขอให้เขาซื้อขนมให้ ไบรอนในวัยประถม จึงเตะ และผลักน้องล้ม

เมื่อเริ่มเป็นวัยรุ่นตอนต้น เขาหลีกเลี่ยงกลับบ้านบ่อยขึ้น บางครั้งเขาหลบเพื่อซ่อนในวัด แต่แม่เลี้ยงของเขาก็ลากเขาออกจากกุฏิของหลวงพ่อเพื่อตบเขาในวัด เมื่อเขาเห็นว่าวัดช่วยเขาไม่ได้ เขาจึงเริ่มขโมยเงินแม่เลี้ยงเพื่อใช้ร้านเกมเป็นสถานที่นอน เมื่อแม่เลี้ยงอดทนกับพฤติกรรมของไบรอนไม่ไหว จึงส่งเขาไปอยู่กับครอบครัวของแม่แท้ๆของเขา ที่ในขณะนั้น มีแฟนใหม่ (พ่อเลี้ยง) ไบรอน ในวัย 14 ปี พบว่าเขามีความสัมพันธ์กับแม่แท้ๆได้อย่างราบรื่น เขารู้สึกคับข้องใจบ้างที่ต้องทำตามกฎ แต่

เขาพบว่าแม่แท้ๆของเขามีเหตุผล และต่อรองกับเขาได้ เช่น ถ้าเขาทำการบ้านและงานบ้านเสร็จ เขาจะได้เงินไปเล่นข้างนอก

ในขณะเดียวกัน ไบรอนก็พบกับเพื่อน “แวน” ของเขา พวกเขาเริ่มตั้งวงตี๋มเหล้า สูบบุหรี่ และเล่นศึกคะนอง ซึ่งทำให้เขาถูกพ่อเลี้ยงลงโทษบ้าง ซึ่งไบรอน เล่าว่าเขาไม่ชอบพ่อเลี้ยงเลยที่ลงโทษเขาด้วยการให้ยืนเฉยๆเป็นเวลา เขาารู้สึกสับสนว่าทำไมเขาถึงไม่ถูกตี และคิดอยากให้พ่อเลี้ยงตีเขาเสียทีเพื่อให้การลงโทษ “จบๆไป” และ “ไม่เสียเวลา” ไบรอน ตั้งวงตี๋มเหล้าในที่ทำงานของแม่ ส่งผลให้แม่ของเขาถูกไล่ออกจากงาน ความรู้สึกผิดที่เขามีต่อแม่ทำให้เขาเข้ากรุงเทพฯเพื่อหางานทำ อย่างไรก็ตาม แม่ของเขาป่วยด้วยอาการทางสมองและทรุดหนักขึ้นในเวลาหลังจากนั้นไม่นาน ไบรอน กลับมาดูแลแม่และพบว่าแม่จำเขาไม่ได้แล้ว เขาดูแลแม่ในระยะสุดท้ายของอาการป่วย ก่อนแม่จะเสียชีวิต ไบรอน เล่าว่า เขามักจินตนาการถึงการนั่งทานข้าวกับพ่อแท้ๆ และแม่แท้ๆของเขาหน้าโทรทัศน์ การทำเช่นนั้นทำให้เขารู้สึกอบอุ่น ตื้นตัน และร้องไห้ออกมา ซึ่งเขาเล่ากับผู้วิจัยว่า มันเป็นความรู้สึกโหยหาที่เขาต้องการให้เป็นจริง แต่ก็เศร้าที่รู้ดีว่าเป็นไปไม่ได้

เมื่ออายุ 19 ปี ไบรอนมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กหญิงอายุ 13 ปีจนตั้งครรภ์ พ่อแม่ของเด็กหญิงพยายามติดต่อให้ไบรอนรับผิดชอบต่อแฟนสาวที่ตั้งครรภ์ ไบรอนเกิดความกังวล และกลัวหลังทราบข่าวการตั้งครรภ์ จึงตัดการติดต่อจากครอบครัวของเด็กหญิง ส่งผลให้พ่อแม่ของเด็กฟ้องร้องคดีพรากผู้เยาว์ ขณะที่ให้ข้อมูลไบรอนผ่านการคุมประพฤติมาแล้วเป็นเวลา 1 ปี ไบรอน ให้ข้อมูลว่า เขาเป็นคน “อารมณ์ร้อน แต่ไม่เคยใช้ความรุนแรง” ไบรอนยังกล่าวว่าเขาไม่ชอบความโกรธของตนเท่าใดนัก แม้ความสัมพันธ์ของไบรอนจะมีการยินยอม (consent) แต่การมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ขณะที่เขาอายุ 18 ปี ส่งผลให้ ไบรอน ถูกจัดอยู่ในกลุ่มของ ผู้ก่อคดีพรากผู้เยาว์

รายที่ 3 (คริสโตเฟอร์)

ชายไทยอายุ 25 ปี (มีแฟน) คริสโตเฟอร์ เด็บโตมาในชุมชนแห่งหนึ่งในจังหวัดอุดรธานี แม่ของเขาเสียชีวิตตั้งแต่เขายังเด็ก (ไม่ระบุอายุ) และเขาค้นชินกับการเห็นพ่อมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคน ในวัยเด็ก ทั้งพ่อของคริสโตเฟอร์ และพี่สาวของเขา ต่างก็ทำงานในกรุงเทพฯเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว คริสโตเฟอร์ใช้ชีวิตวัยเด็กคนเดียวในบ้าน โดยมีลุง และป้า ซึ่งอยู่บ้านติดกัน คอยแวะมาพาไปทานข้าวร่วมกัน คริสโตเฟอร์เล่าว่า เมื่อเขาพูดคุยกับป้า มีเพียงการชวนทานข้าวเท่านั้น และเมื่อเขาคุยกับลุง บทสนทนาส่วนใหญ่จะเป็นการพูดของลุงเป็นฝ่ายเดียวด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ คริสโตเฟอร์ ไม่รู้สึกขัดข้องใจ และรู้สึกสนิทกับลุง เขาเล่าว่า พี่สาวเป็น “เหมือนแม่” เนื่องจากคอยกำกับ

ดูแลการใช้ชีวิตของเขา พี่สาวของเขาโทรฯคุยกับเขาเป็นระยะเพื่อสอบถามสารทุกข์สุกดิบ และคอยช่วยเหลือเมื่อเขาลำบาก ส่วนความสัมพันธ์กับพ่อนั้น เขาใช้คำว่า “พ่อเป็นคนเจี๊ยบๆ” และมองว่าตัวเขาก็เป็นคนเจี๊ยบๆเหมือนพ่อ

เมื่อเข้าวัยรุ่นตอนต้น คริสโตเฟอร์เริ่มดื่มแอลกอฮอล์ และใช้สารเสพติดชนิดอื่นๆ กับกลุ่มเพื่อน และนั่งดื่มเหล้ากับลุง ไม่มีรายละเอียดที่แน่ชัดนักว่าระหว่างช่วงวัยรุ่นตอนต้น กับวัยผู้ใหญ่เกิดอะไรขึ้นกับคริสโตเฟอร์บ้าง ผู้วิจัยทราบเพียงว่าเขาทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ ขณะเกิดเหตุ คริสโตเฟอร์เล่าว่าวันเกิดเหตุ เขาอดนอน หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ ใช้สารโคเคอิน (ยาแก้ไอชนิดน้ำ) และดูวิดีโอโป๊ จึงเกิดความต้องการอยากถ่ายคลิปวิดีโอเพื่อนร่วมงานหญิงของเขาขณะเข้าห้องน้ำ (เพื่อนร่วมงานอายุต่ำกว่า 15 ปี) คริสโตเฟอร์จำเหตุการณ์ไม่ได้ทั้งหมด แต่เขาจำได้ว่าตนไม่สามารถต้านทานแรงกระตุ้นเกี่ยวกับเพศของตนเองได้ คริสโตเฟอร์ได้ใช้โทรศัพท์มือถือ สอดทางช่องด้านล่างของประตูห้องน้ำ เพื่อถ่ายภาพคลิปวิดีโอเพื่อนร่วมงานหญิง ซึ่งเพื่อนร่วมงานคนดังกล่าวเกิดเห็นและตกใจ จึงแจ้งความกับตำรวจ คริสโตเฟอร์ได้รับข้อกล่าวหาว่ากระทำอนาจารกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 โดยที่อยู่ในภาวะไม่สามารถขัดขืนได้

นอกเหนือจากสารเสพติดที่คริสโตเฟอร์เล่าถึง (แอลกอฮอล์ และโคเคอิน) ก่อนเกิดเหตุ ไลฟ์ประวัติของเขาถูกระบุถึงการใช้สารเสพติดชนิดอื่น ได้แก่ กัญชา และแอมเฟตามีน คริสโตเฟอร์ ถูกจัดอยู่ในกลุ่มของผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศแบบถ้ำมอม (voyeurism)

รายที่ 4 (ดีแลน)

ชายไทยอายุ 25 ปี ไม่ระบุสถานภาพสมรส ดีแลน เล่าว่าเขาเติบโตในชุมชนที่เป็น “สลัม” แถบถนนลาดพร้าว จังหวัดกรุงเทพฯ เขาบรรยายวัยเด็กของเขาว่า “ไม่เคยขาดความอบอุ่น” แม่ของเขาทำงานกลางคืนเป็น “แม่เล้า” ในบาร์แห่งหนึ่ง ส่วนพ่อของเขา ทำงานในช่วงกลางวันเป็นคนขับรถส่งพัสดุ ดีแลนในวัยเด็กจึงมีเวลาอยู่กับแม่ในช่วงกลางวัน และมีเวลาเล่นกับพ่อในช่วงกลางคืน เขามีพี่ชายต่างพ่อหนึ่งคน ซึ่งเป็นลูกแพนเก่าของแม่

ชุมชนในวัยเด็กของดีแลนเต็มไปด้วยการค้ายาเสพติดและบ่อนการพนัน เขาคุ่นเคยกับภาพคนสูบกัญชา และพ่อเล่น “ไฮโล” ที่บ่อนเพื่อคลายเครียดหลังเลิกงาน รวมถึงบ่อนการพนันใหญ่ก็เป็นสถานที่ที่ดีแลนในวัยประถมเดินทุกวันเพื่อไปโรงเรียน เพื่อนเล่นของเขาในช่วงอยู่บ้านเก่า เป็น “เด็กเดินยา” เพื่อหารายได้เสริม ซึ่งดีแลนเองก็รับงานเดินยาบ้างเพื่อหารายได้ นอกจากการเดินยาแล้ว ก็จะมีการไปรับเงินจากงานบุญที่วัดในชุมชนบ้างเป็นครั้งคราวเพื่อหางานมาเล่นสนุกกับเพื่อน

พี่ชายของดีแลน ลงโทษเขาอย่างรุนแรงแบบ “ตีกข้าง” เช่น ให้อาบน้ำบูหรี่เมื่อจับได้ว่าเขาสูบบุหรี่ ส่วนพ่อของเขา ซึ่งเขามองว่าเป็นคนพุดน้อยต่อยหนัก จะกล่าวตักเตือนเขาไม่ก็ครั้งเท่า นั้นก่อนจะใช้กำลังเตะและต่อยเพื่อสั่งสอนให้เขา “จำว่าอะไรดี ไม่ดี” โดยที่พ่อของเขา สอนว่า “อย่าให้ต้องพุดเยอะ ไม่อย่างนั้นจะโดน” ดีแลน ตอบสนองกับการถูกพ่อทำร้ายร่างกายด้วยการเชื่อว่า “ลูกผู้ชายจะต้องรับการลงโทษจากลูกผู้ชายด้วยกัน” ให้ได้ทุกรูปแบบ แต่เมื่อเจ็บมากเกินไป เขาจะพุดกับพ่อว่า “ขอโทษ” อยู่ซ้ำๆจนกว่าพ่อจะหยุด ดีแลน เติบโตมากับความรู้สึกว่าตนเป็นผู้ผิด เขาเล่าว่า ในหลายครั้ง เมื่อได้ยินพ่อตักเตือน เขาเกิดความรู้สึกผิด และความคิดว่า “ความผิดอยู่ที่เรา” รวมถึงเขามักจะรู้สึกเช่นนั้นเมื่อเห็นพ่อและพี่ชายทะเลาะกันด้วย

ดีแลนจบการศึกษาเพียงชั้น ป.6 เนื่องจากเมื่อเขาเข้าชั้นมัธยมต้น เขาถูกครูปกครองสั่งพักการเรียน เนื่องจากกลุ่มเพื่อนของเขาสูบบุหรี่ในโรงเรียน และทำให้กำแพงของโรงเรียนเสียหาย ซึ่งดีแลน เกิดความรู้สึกว่าเขาไม่สามารถพุดอะไรได้ หรือ “อึดอัด” และเขาเชื่อว่าครูกำลังอคติกับเขา และเชื่อว่าไม่ว่าจะพุดอะไรไปครูก็จะไม่ฟัง ดีแลนประท้วงด้วยการขอลาออก เมื่อแม่ของดีแลนเก็บเงินได้มากพอที่จะเลิกทำงานเป็นแม่เล้า เธอพาเขาย้ายบ้านไปยังชุมชนอีกแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ และเปิดร้านกาแฟเล็กๆเป็นอาชีพใหม่ ดีแลนก็พบว่าแม่ชุมชนใหม่จะมีสภาพแวดล้อมที่เขา มองว่า “ดีกว่า” แต่เขาก็พบชุมชนแห่งใหม่ที่เต็มไปด้วยยาเสพติดอยู่ดี ดีแลนในวัย 17 ปี ที่มีวุฒิจบ ป.6 ทำงานมาหลายอาชีพด้วยกัน เขาลาออกจากราชการอีกครั้งเมื่อทำงานเป็นคนขับรถสไลล์ เมื่อเกิดความขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงานที่ทำให้รถชำรุด เขาเกิดความรู้สึกอึดอัด “เหมือนครั้งที่เกิดกับครู” ขึ้นมา และเชื่อว่าไม่ว่าเขาจะพุดอะไรไป เพื่อนก็จะไม่ฟัง ดีแลน ตัดสินใจลาออกจากราชการเพื่อหนีความขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงาน ทั้งที่ตัวเขาไม่ใช่ผู้ทำให้อุปกรณ์ชำรุด เมื่อดีแลนรู้สึกถูกอคติ หรือสัมผัสว่าผู้อื่นมองเขาเป็นผู้ผิด สิ่งที่เขาทำมาแล้วจากการสัมภาษณ์ คือการลาออกจากโรงเรียน และลาออกจากราชการ

ขณะให้ข้อมูลสัมภาษณ์ ดีแลนไม่ได้ให้รายละเอียดแน่ชัดนักว่าดีแลนเริ่มใช้ยาเสพติดในช่วงไหนของชีวิต แต่ในขณะที่เขาถูกดำเนินคดี เขาใช้สารแอมเฟตามีนมาสี่กระยะหนึ่งแล้ว ขณะที่อยู่ภายใต้ฤทธิ์ของแอมเฟตามีน (“ไอซ์” ตามนิยามของผู้ใช้) ดีแลนเกิดความต้องการทางเพศกับหลานสาววัย 15 ปี ดีแลน เล่ากับผู้วิจัยว่า เขาเริ่มจากการแอบถ่ายวีดีโอคลิปของหลานสาวขณะอาบน้ำก่อน เขาใช้เวลาส่วนตัวขณะอยู่ในฤทธิ์แอมเฟตามีนเพื่อดูคลิปหลานสาวอาบน้ำ สลับกับดูหนังโป๊ คืนหนึ่ง เขาเข้าห้องส่วนตัวของหลานสาวเพื่อลูบคลำตามลำตัว และจุดสำคัญ ดีแลน ชูหลานสาวว่า “อาขอโทษ อย่าบอกใครนะ ถ้าบอกใครอาจะไม่มีที่อยู่” เพื่อให้หลานสาวปิดเรื่องเป็นความลับ

คืนหนึ่ง ขณะที่กำลังพยายามมีเพศสัมพันธ์กับหลานสาว ครอบครัวของเขาเข้ามาช่วยเหลือเด็กหญิงทันที

ดีแลนขอโทษทุกคนในครอบครัว ก่อนจะแยกตัวไป และต่อยเสาปูน ส่งผลให้กระดูกนิ้วหัก ดีแลนเล่าว่า เขา “รู้สึกผิด และแค้นตัวเองมาก” แต่ความรู้สึกเหล่านั้นถูกปลดปล่อยเมื่อเขาหลงโทษตัวเองอย่างรุนแรง ดีแลน ถูกจัดอยู่ในประเภทของผู้ลวนลามเด็ก (child molester/CSA) เนื่องจากเขาใช้เด็กเป็นเครื่องกระตุ้นทางเพศ (sexual stimulation)

รายที่ 5 (อีลอน)

ชายไทยอายุ 47 ปี สถานภาพสมรส หย่าร้าง ในวัยเด็กพ่อแม่ของอีลอนไม่สามารถเลี้ยงดูเขาได้จากปัญหาด้านการเงิน เขาถูกส่งให้ “คุณยาย” ผู้เปิดโรงเรียนรับเลี้ยงเด็กแห่งหนึ่งในย่านอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ซึ่งหลังอีลอนอยู่อาศัยกับ “ยาย” ได้ไม่นาน แม่ของเขาก็เสียชีวิต อีลอนเติบโตมากับยาย น้องสาวของยาย และ “พี่น้อง” หลายคน ซึ่งเป็นเด็กที่ “โรงเรียน” รับไว้ในอุปการะ อีลอนในวัยประถม เริ่มทำงานรับจ้างเพื่อหาเงินส่งตนเองเรียน เขาเริ่มจากการช่วยงานยายบ้าง และรับงานจ้างจาก “พี่สาว” ผู้เปิดร้านขายเสื้อผ้า เพื่อเป็นทุนการศึกษา อีลอนเล่าว่า ในวัยเด็ก เขาไม่กล้าเล่าปัญหาที่เขาเจอให้ “ยาย” ฟัง เนื่องจากเห็นว่ายายแก่ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้นัก รวมถึงไม่มีทุนทรัพย์ที่จะช่วยเหลือเขาได้ เขาเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่าเขาคิดว่า “ถึงเล่าไปแกก็ช่วยไม่ได้”

เขาเล่าว่า ชุมชนที่อยู่ในวัยเด็ก ก็ชุกชุมด้วยยาเสพติดเช่นกัน เขาเล่าว่าเคยเห็นคนในชุมชนสูบกัญชาเป็นปกติ แต่เขาไม่สนใจยาเสพติดเท่าใดนัก เนื่องจากต้องทำงานส่งตนเองให้ได้เรียนหนังสือ เมื่อ “พี่สาว” แต่งงานและย้ายที่อยู่ อีลอนก็ต้องหารายได้ด้วยการรับจ้างจากที่อื่น และเมื่อเขาอายุได้สัก 17-18 ปี “โรงเรียน” ของเขาก็ถูกไล่ที่ ทั้ง “ยาย” และ “น้องสาวยาย” และ “พี่น้อง” ก็ต่างแยกย้ายไปมีชีวิตของตัวเอง อีลอนจึงย้ายไปอยู่กับ “พี่ชาย” ซึ่งมาอยู่กับ “ยาย” หลังพ่อเสียชีวิตในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย เขาใช้ชีวิตเหมือนเดิม คือเรียนและทำงาน จนส่งตนเองเรียนจบชั้นปริญญาตรี และมีงานที่รายได้มั่นคงไปสักระยะหนึ่ง

ในช่วงก่อนโควิด 19 ระบาด อีลอนอยู่อาศัยกับภรรยา เขาทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่งในประเทศกัมพูชา เขามีความขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงานจึงออกจากงานกลับมาที่กรุงเทพฯ ในปี พ.ศ. 2563 ซึ่งเป็นช่วงเศรษฐกิจซบเซา เขาไม่สามารถหางานได้เป็นเวลานาน และดื่มเหล้าด้วยความเครียด ในวันเกิดเหตุ อีลอน ถูก “พลเมืองดี” ทำร้ายร่างกาย และแจ้งจับ ขณะที่เขากำลังลูบคลำผู้หญิงวัยทำงานที่เดินผ่านมาเจอเขาขณะเมาแอลกอฮอล์ ในขณะนั้น อีลอนเล่าว่าเขาจำไม่ได้ด้วย

ซ้ำว่าตนไปอยู่ละแวกนั้นได้อย่างไร และขณะที่กำลังมา อีลอนทำกระเป๋าเงิน และโทรศัพท์มือถือหาย อีลอนเดินตัดพ้อชีวิตขณะมา จนมาเจอเหยื่อ และเกิดความรู้สึกต้องการจับเนื้อต้องตัวเหยื่อ

อีลอน ไม่มีประวัติการใช้สารเสพติด หรือประวัติอาชญากรรม เขาเล่าว่าเคยใช้ความรุนแรงบ้าง เมื่อสมัยเป็นวัยรุ่น อีลอน ถูกจัดอยู่ในกลุ่มผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ ที่ก่อคดี สัมผัสโดยไม่ถูกยินยอม (forcible touching)

รายที่ 6 (แพรงคลิน)

ชายไทยอายุ 51 ปี แต่งงานแล้ว แพรงคลิน เติบโตในครอบครัวเกษตรกรที่มีแม่เป็นผู้รับผิดชอบเรื่องการเงินในบ้าน พ่อของเขาเป็นผู้มีอิทธิพลท้องถิ่นที่มีมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการตีหม้อ เล่นการพนัน และก่อเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นในชุมชน แพรงคลินจำวัยเด็กได้ว่าแม่ของเขามักเล่าให้เขาฟังว่าพ่อของเขามีเพศสัมพันธ์กับลูกจ้างเพศหญิงในบ้านเป็นประจำ และมี “บ้านเล็ก” ที่แม่ของเขาจะตามไป “ปราบ” อยู่เสมอ ส่งผลให้เขาคุ้นชินกับการทะเลาะกันระหว่างพ่อแม่ และแม่ของแพรงคลิน เป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องการเลี้ยงลูก การบริหารจัดการงานของครอบครัว รวมถึงหมักหมมให้พ่อตีหม้อ

ในวันที่กลุ่มเพื่อนพอมาบ้าน เมื่อเมาได้ที่แล้ว พวกเขาจะหยิบปืนมาวางบนโต๊ะเพื่ออวดกัน และบางครั้งก็ถอดกระสุนออกจากปืนและยื่นให้แพรงคลินในวัยเด็กนำไปเล่น พ่อของเขามักซื้อมิดจิง และปืนของเล่นให้เขา ซึ่งแพรงคลิน บอกว่าเขาไม่รู้สึกลัวปืนและมีด เพราะมันเป็น “ของเด็กผู้ชาย” แพรงคลินเล่าว่า เมื่อตกเย็น พ่อของเขามักตีหม้อคนเดียวและไม่คุยกับใครจนเมา ซึ่งตั้งแต่เรียนชั้นประถม แพรงคลินเป็นผู้รับผิดชอบในการพุงพ่อที่เมาหมดสติเข้านอนทุกวัน ในวันที่พ่อของเขาเมาแต่ไม่หมดสติ พ่อของแพรงคลิน จะออกไปเที่ยวในงานชุมชน และเมื่อใครใคร พ่อของเขาจะตบ ต่อย หรือใช้ปืนฟาดคูร์ณี ซึ่งเพื่อนของเขามักจะเล่าให้เขาฟังที่โรงเรียนว่าพ่อของเขาไปทำร้ายใครมาบ้าง แพรงคลิน ยอมรับว่าเขารู้สึกอับอายทุกครั้งที่ได้ยินว่าพ่อไปเมาและทำร้ายคนอื่น เขาไม่พอใจที่พ่อจะต้องเมาและทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ในคืนหนึ่ง แพรงคลินในวัย 7-8 ปี ได้ขอให้พ่อของเขาสอนการบ้าน ขณะที่พ่อเมาหลับอยู่ พ่อของเขาตื่นขึ้นมาด้วยความโกรธ และตบเขาอย่างแรง แพรงคลินในวัยเด็ก วิ่งหนีพ่อลงนามีดๆในเวลากลางคืน พ่อของเขาสอนว่า “ก่อนจะเรียกร้องให้ใครช่วยเหลือ ให้ลองทำเองก่อน” ซึ่งพี่ชายของเขาก็เชื่อเช่นนี้เช่นกัน จากรูปแบบการสอนของพ่อ

เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น แพรงคลินเล่าว่าเขาเริ่มรู้สึกภูมิใจเมื่อได้ยินว่าพ่อใช้ความรุนแรงกับผู้อื่น เขาเห็นว่ามันแสดงถึงอำนาจของพ่อที่มีเหนือผู้อื่นในชุมชน แพรงคลินในวัยรุ่น เทียวงานรื่นเริงใน

จังหวัด และมีความสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงสาววัยเดียวกัน เมื่อแพรงคลินถูกนักเลงในชุมชนตบหัว ขณะที่ยาวตลาด เขารู้สึกอับอายที่ตนไม่สามารถใช้ความรุนแรงตอบโต้กลับไปได้ ตามที่พ่อและพี่ชาย สอนไว้ ในขณะที่เดียวกัน เมื่อพี่ชายของเขาได้เรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ และแม่เตือนให้แพรงคลินเที่ยวน้อยลง และอ่านหนังสือเพื่อได้เรียนแบบพี่ชายบ้าง แพรงคลิน เกิดความรู้สึกอับอาย และคิดว่าตนไม่มีค่า เขามักหลีกเลี่ยงที่จะได้ยินแม่พูดถึงพฤติกรรมของเขาด้วยการปิดตัวอยู่ในห้องลำพัง

เมื่อได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ แพรงคลิน ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการดื่มสังสรรค์ และเกิดอุบัติเหตุจากการเมาและขับ เมื่อเห็นวารถของคูร์ณีพังยับเยิน เขาขับหนีด้วยความกลัว เขาใช้ประโยคที่ว่า “เหมือนกับที่เราผิดแล้วเราก็นี่” เพื่อบรรยายถึงเหตุการณ์ดังกล่าว แพรงคลิน เกิดความเชื่อว่าเขาไม่สามารถดื่มเหล้าได้อีก เนื่องจากหลังจากเหตุเมาแล้วขับ เขาสัญญากับแม่ว่าจะไม่สร้างปัญหา และหลังจากรับปากแม่ไม่นาน เขาแอบดื่มเหล้าและเป็นลมหมดสติ เมื่อไปตรวจก็ไม่พบความผิดปกติด้านร่างกาย เขาจึงเชื่อว่าเป็นเพราะคำสัญญาที่ให้กับแม่ มากกว่าจะมองว่ามาจากความรู้สึกของเขาที่มีต่อเหตุการณ์ แพรงคลิน รู้สึกคับข้องใจ และอับอายเมื่อพี่สาว (คนที่ 3) ขอให้เขามีความรับผิดชอบมากขึ้นกับการเรียนมหาวิทยาลัย และเขารู้สึกนับถือพี่เขยผู้มีอาชีพเป็นตำรวจ ซึ่งเป็นแฟนของพี่สาวคนที่ 4 ซึ่งประกอบอาชีพเป็นพยาบาล เขานับถือพี่เขยเนื่องจากมักซื้อของที่เขาชอบมาฝากเสมอ

เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนมากขึ้น พี่สาวคนที่ 3 ซึ่งเป็นคนที่มักตักเตือนให้เขารับผิดชอบต่อชีวิต ได้ใช้เส้นสายฝากเขาเข้าทำงานกับหน่วยงานรัฐแห่งหนึ่ง ซึ่งเขาได้พบกับลูกสาววัย 13 ปีของเพื่อนร่วมงาน ที่เป็นเหยื่อของเขาในเวลาต่อมา แพรงคลิน ก่อคดีล่วงละเมิดและกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ในภาวะขัดขืนไม่ได้ หลังจากผูกพันกับลูกสาวของเพื่อนร่วมงาน แพรงคลินเริ่มไปหาเด็กหญิงในห้องพัก โดยบอกกับเพื่อนร่วมงานว่า “เป็นห่วงเด็ก” เขาเล่าว่าในช่วงนั้น เขารู้สึกถึงความรักเด็กเหมือนเป็นลูกหลาน และอยากนำไปเลี้ยงดู แพรงคลิน ล่วงละเมิดเด็ก ด้วยการลูบคลำตามลำตัวและจุดลับ และกอด เขาลวนลามเด็กในลักษณะนี้ทั้งหมดสองครั้ง ก่อนเด็กหญิงจะแจ้งกับแม่ให้ดำเนินคดี ขณะให้สัมภาษณ์ แพรงคลินมักจะปฏิเสธว่าเขา “ไม่ได้ล่วงละเมิด” เด็ก และไม่มีความรู้สึกทางเพศต่อเด็ก เพียงแต่เขารู้สึกสนุกที่เห็นเด็กกลัว และสนุกที่เห็นเด็กรู้สึกอับอายขณะที่เด็กถูกลูบคลำจุดสำคัญ

เมื่อศาลกล่าวว่า “เด็กไม่ได้สนุก” เขาจำได้ว่าเมื่อเขาถูกนักเลงตบหัว เขาก็ไม่รู้สึกสนุก แต่เป็นความรู้สึกอับอาย เขาจึงเริ่มคิดว่าความรู้สึกสนุกของเขาที่เห็นเด็กอับอาย ไม่ใช่ความสนุกที่คนอื่นมี แพรงคลิน ไม่มีประวัติใช้ยาเสพติดที่ผิดกฎหมาย มีเพียงช่วงชีวิตที่ดื่มหนัก (ขณะเรียนปริญญา

ตรี) และขั้วรถชน เป็นเหตุให้เลิกดื่มแอลกอฮอล์ตั้งแต่นั้นมา แพรงคลิน ถูกจัดอยู่ในประเภทของผู้ลวนลามเด็ก (child molester/CSA) เนื่องจากเขาใช้เด็กเป็นเครื่องกระตุ้นทางเพศ (sexual stimulation)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์แก่นสาระความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ

การวิเคราะห์แก่นสาระความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศนี้ นิสิตผู้วิจัยประยุกต์ใช้การวิเคราะห์รูปแบบ (thematic analysis) ของ Leininger (1985) และ DeSantis และ Ugarriza (2000) ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอนกล่าวคือ ขั้นที่ 1 นำข้อมูลดิบ (raw data) ที่มาวิเคราะห์เพื่อหาจุดเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์ เป็นประเด็นหลัก (theme) ขั้นที่ 2 การเชื่อมโยง (link) ประเด็นหลักเข้าด้วยกัน และขั้นที่ 3 การนำใจความสำคัญของผู้ให้ข้อมูลรายอื่นๆ มาวิเคราะห์พร้อมกันเพื่อจัดหมวดหมู่ใจความสำคัญร่วมกัน เพื่อให้สามารถค้นหาแก่นของโครงสร้างปรากฏการณ์ทั้งหมด ซึ่งผลการวิเคราะห์พบแก่นสาระของประสบการณ์ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ 3 ประเด็นหลัก 11 ประเด็นย่อย ได้แก่

1. การเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย
  - 1.1 มีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ซับซ้อน
  - 1.2 ขาดการดูแลจากผู้เลี้ยงดู
  - 1.3 ใช้ความรุนแรงทางร่างกายและวาจา
  - 1.4 คุ่นเคยกับยาเสพติด หรืออาชญากรรมตั้งแต่เด็ก
  - 1.5 ไม่มีแบบอย่างในการใช้ชีวิต
2. มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น
  - 2.1 รู้สึกสบายใจมากกว่ากับสมาชิกครอบครัวเพศหญิง
  - 2.2 มองว่าผู้ชายใช้ความรุนแรง หรือสารเสพติดเป็นเรื่องธรรมดา
  - 2.3 โทษตนเองเมื่อเกิดความขัดแย้งในครอบครัว
3. การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความอับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับอายไม่ได้)
  - 3.1 เก็บกดความรู้สึกลบเอาไว้
  - 3.2 ใช้ความรุนแรงเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก

3.3 ใช้สารเสพติดเพื่อลืมนึก

ผลการวิจัยครั้งนี้ 3 ประเด็นหลัก 11 ประเด็นย่อย มีรายละเอียดต่อไปนี้

ประเด็นหลักที่ 1 การเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย

การเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงการใช้ชีวิตวัยเด็กของตนว่า เต็มไปด้วยความยากลำบาก มีการถูกทำร้าย และมีมุมมองต่อการกระทำชำเราเป็นเรื่องปกติ รวมถึงการพึ่งพาตนเองอย่างสุดโต่งในการจัดการอารมณ์ แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกไร้อำนาจ และเชื่อว่าตนเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้เมื่อสภาพแวดล้อมส่งผลให้เกิดความรู้สึกที่รุนแรง ในประเด็นนี้ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 5 จาก 6 คน ระบุว่าพวกเขามีวัยเด็กที่เคยชินกับการถูกใช้ความรุนแรงทางกายและวาจา ถูกผู้ดูแลทิ้งให้อยู่ลำพัง เคยชินกับความรุนแรงที่พ่อแม่กระทำใส่กัน หรือเคยชินกับการเห็นผู้ดูแลใช้ยาเสพติดและเล่นการพนัน ผู้ให้ข้อมูล 1 จาก 6 คน ถูกทอดทิ้งโดยผู้ให้กำเนิด และต้องส่งเสียตนเอง เพื่อให้ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ให้ข้อมูลจำนวน 3 ใน 6 คน เคยชินกับความรู้สึกกลัวที่จะถูกทำร้าย ความอับอายที่จะแสดงความอ่อนแอจากการถูกทำร้าย ดังรายละเอียดในประเด็นย่อยต่อไปนี้

ประเด็นย่อยที่ 1.1 มีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ซับซ้อน

ในประเด็นย่อยนี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ซับซ้อน ผู้ให้ข้อมูลจำนวนหนึ่งเติบโตมากับพ่อแม่บุญธรรม ผู้ให้ข้อมูลมีทั้งเติบโตมากับพ่อแม่บุญธรรม พ่อแม่เสียชีวิตในวัยเด็ก ถูกทอดทิ้งให้อยู่กับสถานี่รับเลี้ยงเด็ก หรือมีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน เช่น พ่อติดสุราไม่ทำงาน ส่วนแม่ (ผู้ทำงาน) นั้นทั้งทะเลาะกับพ่อและดื่มเหล้าให้พ่อดื่ม เป็นต้น ประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล บอกเล่าถึงการใช้ชีวิตช่วงต้นของชีวิตกับชีวิตครอบครัวที่วุ่นวาย ความวุ่นวายดังกล่าวมีตั้งแต่การมีผู้ดูแลบุญธรรมที่รุนแรง ความขัดแย้งระหว่างผู้ดูแลที่รุนแรง และตารางเวลาของผู้เลี้ยงดูที่ไม่สามารถมีเวลาเลี้ยงดูผู้ให้ข้อมูลในวัยเด็กได้ รวมถึงในกรณีที่ถูกพ่อแม่ทอดทิ้งตั้งแต่เด็กจากภาวะความยากจน

“ตั้งแต่จำความได้คือ เจอพ่อคนที่ 2.. ตั้งแต่เด็ก เราก็นึกว่าพ่อคนเนี่ยเป็นพ่อแท้ๆ เพราะเรารู้ความจริงครั้งแรกตอนป.5 ป.6 เนี่ยแหละ ว่าเขาไม่ใช่พ่อ” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“ตอนนั้นพ่อผมไปอยู่กับแม่เลี้ยง พ่อก็ไปทำงานต่างจังหวัด ขับรถบรรทุก นานๆ ที่เขาจะกลับมา บ้าน ฐานะทางบ้านก็พอมีกินพอมืออยู่มีใช้ แต่ จะหนักหน่อยก็คือ มีน้อง อีก 2 คน” ไบรอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“คนในบ้านเขามาอยู่กรุงเทพกันครับ (ผม)แยกไปอยู่ต่างจังหวัดอยู่กับญาติๆ ทางบ้าน แต่อยู่บ้านหลังเดียวคนเดียว” คริสโตเฟอร์ (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

“อย่างพ่อผมเนี่ย เขาจะไม่ค่อยชอบพี่ผมอยู่แล้วไง เหมือนมือคตอยู่แล้ว กับพี่ผม บางทีทำอะไรไม่ค่อยเกรงใจพ่อเหมือนกัน พี่ชายผมมีแม่เดียวกับผม แต่คนละพ่อแค่นั้นเอง” ดีแลน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

“...แม่ของผมเสีย ยายที่เลี้ยงผมไม่ใช่ญาติ ยายเป็นคนที่เปิดเป็นโรงเรียน เหมือนโรงเรียนอนุบาลอย่างนั้นนะสมัยก่อน รับเลี้ยงเด็ก ก่อนวัยเรียนอะไรประมาณนั้น มีเด็กคนอื่นที่พ่อแม่เสียชีวิตแล้วคนอื่นอยู่ด้วยกันหลายคน ” อีลอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

“พ่อเนี่ย จะมีภรรยาบ่อยหลายคน แต่ก็ว่า ไม่ได้เป็นตัวเป็นตนก็คือ... เจอ แม่ปราบตลอด ที่บ้านทำนา พ่อผมไม่ได้ทำงาน ขายข้าวได้แต่ละปีก็คือแม่เป็นคน แต่พ่อก็คือเหมือนกับว่า แม่ก็จะให้วันละร้อยมั้ง พ่อตั้งหมดในกระเป่า แม่ก็จะเอามาใส่ให้ แบบไม่ต้องขอ พ่อก็จะมั่ง ดิดกระเป่าอยู่ตลอด เหล้าที่กินเนี่ยเขาไม่ได้กินเหล้าที่ซื้อ (สูดหายใจ).. แม่ผมเป็นคนทำ” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นย่อยที่ 1.2 ขาดการดูแลจากผู้เลี้ยงดู

ประเด็นย่อยของการขาดการดูแลจากผู้เลี้ยงดู ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงความสัมพันธ์วัยเด็กในครอบครัวว่าพวกเขาต้องดิ้นรนทำงานเพื่อหาเงินเองตั้งแต่เด็ก ผู้ให้ข้อมูลบางรายถูกทำร้ายร่างกายหากขอเงินจากพ่อแม่หรือผู้ดูแล นอกจากนี้การไม่สามารถพึ่งพาผู้เลี้ยงดูได้ ยังรวมถึงการที่พ่อแม่หรือผู้ดูแลปล่อยปละละเลย ไม่ให้ความสนใจใส่ใจหรือดูแลจิตใจอีกด้วย ดังประสบการณ์ต่อไปนี้

“พ่อ (พ่อเลี้ยงคนที่สอง) ไปทำงาน ตอนนั้นผมอยู่ต่างจังหวัด พ่อทำงานกรุงเทพเดือนนึง... สามสี่เดือนกลับครั้งนึง ทำงานรับเหมาก่อสร้างครับ... ก็คือเจอ กันครั้งสองครั้ง พ่อกลับมาทีนึ่งก็ อยู่แค่ สามสี่วันแล้วก็ ขึ้นมาใหม่ ขึ้นมาทำงานใหม่ หรือไม่ก็กลับมาเดือนสองเดือนแล้วก็กลับมา ขึ้นมาใหม่ ขึ้นมาทำงานใหม่...” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“คือ... ถ้าคิดในตอนนั้น คำที่มันบอกไม่ได้ คือเรากลัวแม่เลี้ยง พ่อเขาก็เคยพูดกับผมว่า พ่ออาศัยบ้านเขาอยู่ ไม่รู้ว่าเขาจะทิ้งเราตอนไหน นั่นแหละ พ่อก็เหมือนคนเร่ร่อน มีอะไรเกิดขึ้นก็ไม่บอกติ๊กว่า ผมก็ไม่อยากให้เขาทะเลาะกัน เป็นห่วงพ่อครับ” ไบรอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“เวลามีปัญหาที่บ้านก็ไม่ได้บอก ไม่เล่าให้ฟัง กลัวเขาไม่สบายใจ ...ยังไงเราต้องดูจากชีวิตเราแล้วต้อง ดูแลชีวิตตัวเองอยู่แล้ว ปรีกษาเขา เขาก็ไม่มี ไม่ได้มี ทุนทรัพย์อะไร ให้เราตั้งแต่เด็กแล้ว” อีลอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

“ไม่ได้คุย เพราะว่า ในบ้านมีอยู่แค่ 3 คน แม่เขาก็ หลับ นอน ไปถึงเวลาเขาก็เข้าห้อง เขา พ่อก็ หลับ เม่า เราก็มองห้องเรา เข้าขึ้นมา ก็ อาบน้ำ แต่งตัวก็ไปโรงเรียน” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นย่อยที่ 1.3 ใช้ความรุนแรงทางร่างกายและวาจา

ในประเด็นย่อย การใช้ความรุนแรงทางร่างกายและวาจาเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล ที่คุ้นชินกับความรุนแรงทางร่างกาย การถูกตบตี การดูค่า และการทำลายทรัพย์สินที่สมาชิกครอบครัวกระทำต่อกันและกัน รวมถึงกระทำต่อพวกเขาในวัยเด็ก

“พ่อผม เอาขวดตีหัวแม่แตก ผมทนไม่ได้ผมสวนเลย ผมกับน้องผมสองคน น้องชายคนกลางห้ามแม่ ติงแม่ออกไปข้างนอก ส่วนผมก็ตีกับพ่อ ผมก็โดน โดนยับเลยอะ โดนพ่อ พ่อเขาตัวใหญ่กว่าไง ผมทนไม่ได้ก็เลยสู้” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“ลั่น ทั้งตัว...ไหลเองหมดเลย (น้ำตา) มันเป็นความรู้สึกแบบ เคียดแค้นอะ ตอนเด็กๆ คือเคียดแค้นที่แบบว่า.. อยู่ๆ ก็ตี ในความรู้สึกนะ เหมือนผมผิดอะไร แต่ตอนนั้นยังไม่รู้ว่าตัวเองผิดครับ แต่ดีแล้ว ตีด้วย ไม้มะขาม ตีด้วย สายไฟ” ไบรอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“(พ่อ) ไม่ได้ทำจุดสำคัญที่ [เออ] เขาเตะให้เราจำที่ ให้เราแบบ เตะทำอะไรเจ็ย เตะขา ต่อย แขน ต่อยตัวอะไรเจ็ย ให้เราจำ... เขาก็เตะ ต่อย 2 3 ทีเขาก็หยุด แล้วก็พูดซ้ำว่า กูบอกมึงแล้วว่าอย่าทำอีก มึงทำอีกมึงก็ต้องโดน” ดีแลน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

“เขาชอบด่า เหมือน ทำอะไรไม่พอใจเขาก็จะบ่น เรื่องเล็ยงกระต่ายอย่างเดียวเลย จำจองล้างผลาญกันจริงๆ” อีลอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

“เขาตีผม ตี... ตีจนผมวิ่งหนีออกไปกลางนา มีดๆ เพราะว่าเขาเมาไง เขาเมาแล้วผมไปกวนให้เขา ให้เขาตื่นไป... ตอนนั้นจะรู้สึกจะให้เขาสอนการบ้านมั่งตอน สมัยเรียนประถม” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นย่อยที่ 1.4 คำนึงเกี่ยวกับยาเสพติด หรืออาชญากรรมตั้งแต่เด็ก

ประเด็นย่อยของ คำนึงเกี่ยวกับอาชญากรรม หรือยาเสพติดตั้งแต่เด็ก เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล ที่คุ้นชินกับการเห็นการใช้ยาเสพติด และการกระทำที่ผิดกฎหมายตั้งแต่เด็ก รวมถึงกรณีที่ตนเป็นผู้กระทำด้วย

ผู้เข้าใจข้อมูลทั้ง 6 ราย เติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ใกล้ชิดกับชุมชนที่ยาเสพติดและอาชญากรรมชุกชุม หรือเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ผู้ดูแลใช้ยาเสพติดให้เห็นอย่างเป็นประจำ ซึ่งผู้ให้ข้อมูล เอบราฮัม เริ่มเป็นเด็กเดินยาและใช้สารเสพติดเนื่องจากเพื่อนวัยเดียวกันต่างก็รับงานจากกลุ่มค้ายาเสพติดเป็นรายได้เสริม ไบรอน คริสโตเฟอร์ และดีแลน ต่างก็เริ่มใช้แอลกอฮอล์หรือสารเสพติดชนิดอื่นในช่วงวัยรุ่นตอนต้น ส่วนผู้ให้ข้อมูลอย่างแฟรงคลิน ก็เริ่มดื่มเหล้าอย่างหนักในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น

“คล้ายๆ สลัมครีปพี แบบติดหลังคลอง กับพวกค้ายา อะไรแบบนี้ครับ ผมก็รู้จัก ในระดับนิงนะครีป [อีอี] พอจบ ป.6 ผมก็ไป เดินให้เขา เพื่อนก็พาไปนั่งกับรุ่นพี่ ไปกินพวก โปร พวก กระท่อม เหล้าเบียร์ ตั้งแต่เด็ก แล้วคราวนี้รุ่นพี่เขาก็เรากี่ ไม่ค่อยมีตั้งนะพี่ เขาก็เลี้ยง เขา คือ เรากี่เป็นเด็กเดินซื้อของให้เขา เขากี่ ไม่ได้ว่าอะไร เขากี่ให้กิน ให้กินให้ลอง” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“อ้อ... ตอนนั้นก็ ... เริ่มม. ... ม. 2 ม. 3 เข้าปวช. ก็ มีเที่ยวเล่นกับเพื่อนฮะ [อีอี] ไปเที่ยวตามในเมือง กินเหล้าบ้างอะไรบ้าง ประมาณนี้...ไม่ค่อยมีกิจกรรมหลัก ส่วนใหญ่ก็ทำงาน นานๆ ทีก็จะมี ไปกินเบียร์กับเพื่อนบ้างอะไรบ้างประมาณนี้” คริสโตเฟอร์ (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

“เคยเห็นพ่อเล่นไฮโลครับ (ขำ) อยู่ ที่บ่อนนั่นแหละ ที่บ่อยแฉวนั้น เคยเห็นอยู่ [อาหะ] แต่ แต่ว่าเขาก็ไม่เล่นแบบ ทุกวันๆ เขานานๆ ทีจะไป ก็ มีโต๊ะนั่น มีอะไรพวกนี้ครับ นั่นแหละเขาจะไป เล่น แก่เครียดเขาทุกวัน...ผ่านทุกวันครับ เพราะว่าต้องผ่านจากซอยไปเรียนครับ“มันไม่มี มันไม่ค่อยมีเรื่องๆ พี่ [อีอี] ส่วนใหญ่ที่ผมเจอนะ เพื่อนๆ พี่ๆ ไรเงี้ย แฉวนบ้านนะ มันก็จะไม่มีเรื่องอะไรอื่นๆ นอกจาก ไม่ขายยามั่งก็ ดิทยา กินน้ำท่วม” ดีแลน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

“ก็ โอเค แล้วก็ มันมี เป็นห้องแถว สองฝั่งผมจะเป็นบ้าน ไม้ [อีอี] แต่ข้างหลังก็จะ เป็น สลัมอะ มีสลัมอยู่”, “ยากี่มีแต่ว่า ไม่ๆๆ ไม่ค่อยได้เข้าไปยุ่งเลย” อีลอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

“เขา (พ่อ) เขา เขาจะไม่ตีกับคนข้างนอก [อ่าหะ] เขาจะเป็นคนที่ตีคนเดียว กินคนเดียว”, “กินคนเดียว กินแล้วก็นอน ที่บ้าน [อื้อ] แต่ถ้ามีงานวัดหรืออะไรอย่างเงี้ย เขา กินแล้วเขาจะไป [อื้อ] เขาไปแม่ก็ต้องแบบ คอย คอยเหมือนกับว่า คอยดูคอยอะไรอย่างเงี้ย แม่เขาก็จะไปแม่ครัว ที่วัด ประมาณนั้น พอมีเรื่องอะไรปุ๊บ แม่ก็ต้องแบบ คอย คอยห้าม คอยช่วย [โห] ที่ช่วยนี่คือ ช่วยกลัว กลัวเด็กมันรุม [เออ] แต่ส่วนส่วนมากก็ไม่ ไม่ ไม่เคยโดนรุม เพราะว่าพ่อจะ ส่วนมากพ่อจะ... ตบชะก่อนละ”, “หลับอย่างเดียว เขาก็จะกินแล้วเขาก็จะนั่งอยู่อย่างงั้น ผมก็จะแบกเขาไปนอน แค่นั้นเอง” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นย่อยที่ 1.5 ไม่มีแบบอย่างในการใช้ชีวิต

ประเด็นย่อยของการไม่มีแบบอย่างในการใช้ชีวิต หรือเชื่อว่าต้องพึ่งพาตนเอง เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล ที่พบว่าตนไม่สามารถนับถือใครเป็นแบบอย่างได้ในวัยเด็ก และความเชื่อที่ว่าชีวิตไม่สามารถพึ่งพาใครได้นอกจากตนเอง ผู้ให้ข้อมูลมักโตมากับความเชื่อว่าเขาไม่สามารถเล่าปัญหาส่วนตัวให้ใครฟังได้ หรือเชื่อว่าไม่มีประโยชน์ที่จะเล่า เนื่องจากจะไม่มีใครช่วยเหลือเขาได้จริง คือมีความเชื่อว่า “ต้องพึ่งพาตนเอง” และ “คิดเองทำเอง” เป็นเรื่องดีที่สุดในชีวิต ซึ่งประเด็นย่อยนี้ มักเกี่ยวข้องกับความเคยชินกับสภาพแวดล้อมในวัยเด็กที่ไม่สามารถนับถือใครเป็นแบบอย่าง หรือไม่มีใครที่ตนรู้สึกนับถือเป็นแบบอย่างได้

“นับถืออ้อพี? [อื้อ] ไม่มีนะฮะ ผมว่า มีแต่รุ่นพี่แล้วก็แค่นั้น นับถือแบบว่า เหมือนพี่อะ แค่ว่าแบบ คือเขาให้งานเราก็เดินเรา หัวดีดี ทักทาย แค่นั้น เราไม่ เราไม่ได้มานั่งสอน” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“มันไม่มีคน นำนับถืออะฮะ [อื้อ] เราก็ดูว่าตอนเด็กๆ เราต้อง นับถือใครอย่างเงี้ย ต้องมาเดินตามรอยใครรีเปล่า... มันก็ ไม่มี มันก็ไม่คิดด้วยในตอนเด็ก” ไบรอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“... นึกไม่ออกครับ (ข้าเบาๆ) [อื้อ] ... ไม่มีตายตัวอะพี แบบว่า จำๆมา เออใคร คนไหน มีแนวคิดที่ดีก็จะมอง จำๆ ผ่านๆ ไม่แบบว่า จะเจาะจงตามชีวิตเขา...อ้อหมายถึงว่า ตอนเด็กๆ อะไรอย่างเงี้ย ผมก็ อยากจะเป็นอะไรเหมือนใคร [อื้อ] ก็เป็นคนที่ชอบ พวกนักดนตรีบ้าง แต่แบบว่า เราไม่ได้ เราไม่ได้อยากที่จะเป็นแบบเขา” คริสโตเฟอร์ (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

“ส่วนใหญ่ก็ความสัมพันธ์... ด้านที่ว่าอยู่ด้วยกัน ไม่ได้ ไม่ได้เป็นพี่น้องอะไรประมาณเนี่ย ด้านที่ว่า... ความสัมพันธ์ประมาณนั้นอะ [อ้อ] อาศัยอยู่ด้วยกัน” อีลอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

“จะมีนิสัยเนี่ย [อ้อ] ต้องทำ ต้องทำ ทำแล้วจะรู้ อย่าให้ อย่าให้คนคนอื่นมาบอกว่า เพราะมันไม่เป็นใจถึงใช้คนอื่นทำ ก่อนที่จะใช้คนอื่นทำได้ต้องเป็นก่อน [อ้อ] พี่ชายผมก็จะเป็นแบบนี้เหมือนกัน [อ้อ] ... ก่อน จะดูแล จะทำนู่นทำนี่อะ เป็นรียัง หัดทำให้เป็นก่อน ถ้าไม่เป็นถึงจะ จะใช้คนอื่น” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นหลักที่ 2 มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้คนที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น

มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้คนที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงการเหมารวมบทบาททางเพศที่ปฏิเสธความเปราะบางทางอารมณ์ มีมุมมองกับแนวคิดของคำว่า “ผู้ชาย” ว่าเป็นกลุ่มคนที่ใช้ความรุนแรงเพื่อแก้ปัญหา เสียศักดิ์ศรีที่แสดงออกซึ่งความรู้สึก หรือมองว่าการไม่ใช้ความรุนแรงแบบผู้ชายในชีวิตของตนเป็นเรื่องน่าอับอาย ในผู้ให้ข้อมูลบางคน แนวคิดของคำว่า “ผู้หญิง” ผูกติดอยู่กับบทบาทของการเป็นผู้ดูแลที่มอบความรักความอบอุ่นให้ตน แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกโกรธผู้หญิงที่แสดงออกถึงความรู้สึกไม่พอใจใส่ตน กล่าวคือผู้ให้ข้อมูลทั้งรู้สึกต้องการความรักความอบอุ่นจากผู้หญิง แต่ในขณะเดียวกันก็มีแนวโน้มจะโกรธผู้หญิงและใช้ความรุนแรงกับผู้หญิงมากกว่า เนื่องจากรู้สึกถึงการเสียศักดิ์ศรีที่ถูกผู้หญิงโกรธ กลับกันกับพลวัตของความรู้สึกอับอายและกลัวเมื่อถูกผู้ชายด้วยกันใช้ความรุนแรงใส่ตน ดังรายละเอียดในประเด็นย่อยต่อไปนี้

ประเด็นย่อยที่ 2.1 รู้สึกสบายใจมากกว่ากับสมาชิกครอบครัวเพศหญิง

ในประเด็นย่อยของการมีความรู้สึกสบายใจมากกว่ากับสมาชิกครอบครัวเพศหญิง สะดวกใจกับสมาชิกครอบครัวเพศหญิง เช่น แม่ น้องสาว หรือพี่สาว ไม่ว่าจะเป็นการขอความช่วยเหลือ ขอรับคำปรึกษา หรือต้องการให้สมาชิกครอบครัวเพศหญิงภาคภูมิใจในตัวเขา

“ผู้ชายเราก็อยากให้น้อง(สาว) ภูมิใจอยากให้น้องโอ้อวดได้ว่ามีพี่เป็นนักกีฬา เราก็อยากเป็นพี่แบบนั้น แบบ ฮีโร่ คอยดูแลน้อง มีอะไรพึ่งพาเราได้ น้องขออะไรก็ทำให้ คือรักน้องสาวมากครับ” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“เขา (พี่สาว) คอยซัพพอร์ตอะไรทุกอย่าง เรื่อง เหมือนเป็นผู้ปกครองเราอีกคนหนึ่ง เหมือนผู้ปกครองแทนแม่...อารมณ์คล้ายๆ เหมือน เหมือนแม่ (ข้าเบาๆ)” คริสโตเฟอร์ (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

“เวลาติดขัดเรื่องอะไร ก็จะช่วยกับแม่ มีอะไรก็จะช่วยกับแม่ แม่รักเรามากที่สุด” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นย่อยที่ 2.2 มุมมองว่าผู้ชายใช้ความรุนแรง หรือสารเสพติดเป็นเรื่องธรรมดา

ในประเด็นย่อยของ มุมมองว่าผู้ชายใช้ความรุนแรง และสารเสพติดเป็นเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะเมื่อเกิดความคับข้องใจ ความรู้สึกอับอาย ความกลัว ผู้ให้ข้อมูลมักจะเก็บเรื่องราวไว้คนเดียว ไม่เล่าให้ใครฟัง เพราะกลัวเสียฟอร์ม เสียศักดิ์ศรี ผู้ให้ข้อมูลจะใช้การอดทนต่อความคับข้องใจ ความรู้สึกอับอาย ความกลัว ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงจากผู้อื่น เพราะไม่อยากให้ถูกมองว่าตนเองอ่อนแอ ในขณะเดียวกันก็ใช้วิธีเงียบไม่พูด การใช้ยาเสพติดเพื่อจัดการอารมณ์ และใช้ความรุนแรงเพื่อแก้ปัญหา ผู้ให้ข้อมูลระบุว่าลูกผู้ชายจะไม่สื่อสารกันด้วยคำพูดมากมาย แต่ผ่านการลงโทษกันด้วยความรุนแรง และลูกผู้ชายจะต้องอดทนการถูกลงโทษจากลูกผู้ชายด้วยกันทุกรูปแบบ

“อายไม่อยากจะบอกใคร ที่ผมโดนแม่ตำ คนอื่นจะมองมึงยังโดนแม่ตำอยู่อีกหรืออะไรแบบนี้ เราจะโดนลดฟอร์มลงไปทันที เราก็จะเสียฟอร์ม ไม่อยากถูกว่าเป็นไอ้ลูกขี้แฉะ ผมก็เลยไม่พูดละ โยนมีดปี๊บ (ให้คนที่อยู่ใกล้) ที่ ช่วยผมหน่อย (ตีผมเลย) ผมอยากผมอารมณ์ไม่ดีอะไรอย่างงั้น ” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“ด้วยความที่เราเป็นผู้ชายมั่งแล้ว พี่ พี่เป็นผู้หญิง [อือ] แล้วผมจะมีเรื่อง มีเรื่อง ขก ต่อยบ้าง ไปกินเหล้าเล่นยา นู่นนี่นั่น ตามแบบ... แบบๆ(ชำเบาๆ) ้วยซิงๆ หน่อย” คริสโตเฟอร์ (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

“เราทำความผิดใจที่เราก็ต้องแบบ เราลูกผู้ชาย เขา ทำโทษอะไรเราก็ต้องรับ [อือฮึ] ในความสั่งสอนของเขาไง” ดีแลน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

แพรงคลิน มองว่าเด็กผู้ชายไม่ควรกลัวความรุนแรง และเขามองว่า การที่ตนเองไม่ใช้คนที่ใช้ความรุนแรงสู้กลับกับกลุ่มวัยรุ่นนักรบ เป็น “ข้อด้อย”

“ข้อด้อยของ ของพี่ (สรรพนามเรียกตนเอง) ตอนเด็กๆ ก็ได้ว่า เพราะว่า เอ่อ เรา... เราไม่สู้คนด้วยนะ เรา เรา... เราอ่อนแอตรงนี้ด้วย” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นย่อยที่ 2.3 โทษตนเองเมื่อเกิดความขัดแย้งในครอบครัว

ประเด็นย่อยของการโทษตนเองเมื่อเกิดความขัดแย้งในครอบครัว เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล ที่มองตนเองเป็นผู้ผิดในความขัดแย้งของตนเอง หรือความขัดแย้งที่สมาชิกครอบครัวมี

ต่อกัน ผู้ให้ข้อมูลมีมุมมองว่าตนเป็นผู้ผิดและทำได้เพียงขอโทษ หนึ่งเงียบเพื่อให้ผู้ตำหนิตุเหตุตนเอง หรือมีความรู้สึกเกิดขึ้นว่าตนไม่มีคุณค่าและปลีกตัวไปอยู่ลำพัง ดังที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงมุมมองว่าตนเป็นผู้ผิดในความขัดแย้ง เมื่อถูกสมาชิกครอบครัวพูดถึงการกระทำ หรือบอกกล่าวให้มีความรับผิดชอบ ในกรณีของดีแลน การมีมุมมองดังกล่าวในความสัมพันธ์ทำให้เขาหลีกเลี่ยงหนีสถานการณ์อย่างรวดเร็ว เช่น ลาออกจากโรงเรียน และลาออกจากงานที่มีรายได้มั่นคง

“ผมก็รู้สึก ไม่ค่อยดีไม่ยากให้เขาทะเลาะกัน ก็รู้สึกผิดที่ตัวเราเลยว่า ถ้าเราไม่ดู บุหรือไม่ว่าแบบว่า มันก็ไม่มีอะไรอย่างงี้เกิดขึ้น ถูกมัยพี มันก็ความผิดอยู่ที่เราละ ถูกมัยพี ในความคิดผมนะ ความผิดมันก็ต้องอยู่ที่เรา” ดีแลน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

“เศร้า...ใช่ เหมือนว่า เหมือน เหมือนตัวเราไม่มีค่า เหมือนประมาณว่า อะไรว่า เราทำ ขนาดนี้แล้ว เราเป็นตัวเราอะ อะไรอย่างเงี้ย เราไม่เข้าใจใจ มัน คือความ แม่เขาอยาก ให้เราได้ดีอะแหละ จริงๆแล้ว อยากให้เราอ่านหนังสือไม่ยากให้เที่ยว” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นหลักที่ 3 การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความอับอาย

ในประเด็นหลัก การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความอับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับอายไม่ได้) ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกกลัว และความรู้สึกอับอายในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมาตั้งแต่ก่อนก่อคดี และมีรูปแบบการป้องกันตัวที่หลีกเลี่ยงความรู้สึกเหล่านั้นด้วยการใช้ความรุนแรง และใช้สารเสพติด ทำให้มีผู้ให้ข้อมูลที่มีการตอบสนองแบบอับอาย (shame response) ที่เป็นการตอบสนองต่อบาดแผลทางใจ (traumatic response) ในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่มีการตอบสนองต่อบาดแผลทางใจ การกล่าวโทษเหยื่อ (victim blaming) ก็มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นได้ เนื่องจากกลุ่มประชากรผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศมีการอดทนต่อความรู้สึกแสบที่ต่ำ การยอมรับความเจ็บปวดของเหยื่อก็เป็นเรื่องที่ยอมรับได้ยาก และทำให้เกิดการตอบสนองแบบอับอายที่โทษเหยื่อได้เช่นกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ประเด็นย่อยที่ 3.1 เกือบความรู้สึกหลบเอาไว้

ประเด็นย่อยของการเกือบความรู้สึกหลบเอาไว้ เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลที่เล่าถึงการรับมือความรู้สึกคับข้องใจ และความรู้สึกอับอาย ด้วยการนิ่งเงียบไปเรื่อยๆ และหลีกเลี่ยง เมื่ออดทนต่อไปไม่ไหว ซึ่งประเด็นย่อยนี้ ครอบคลุมถึงการไม่สามารถสื่อสารความรู้สึกแสบออกมาเป็นคำพูดได้ด้วย ผู้ให้ข้อมูลทั้ง 6 ราย มีรูปแบบการรับมือความรู้สึกที่ไม่พึงประสงค์ ด้วยการนิ่งเงียบ

อดทน ก่อนจะหลีกเลี่ยงบุคคล หรือสถานการณ์นั้นๆในเวลาต่อมา รูปแบบของการอดทนต่อความคับข้องใจ อดทนต่อความอับอาย และสื่อสารออกมาไม่ได้นี้ มีมาตั้งแต่ก่อนก่อคดี การทำ “เหตุรุนแรง” และอดทนกับการถูกต่อว่า จะเป็นวิธีการหลักที่ทั้ง 6 รายใช้แก้ปัญหาเมื่อเกิดความขัดแย้ง ในผู้ให้ข้อมูลบางรายกล่าวว่าพวกเขาจำได้ชัดเจนว่าในวัยเด็กนั้น พวกเขาารู้สึกกลัวเมื่อเห็นความขัดแย้งที่ผู้ใหญ่มีต่อกันก่อน และมีความเชื่อว่าพวกเขาทำอะไรกับความขัดแย้งเหล่านั้นไม่ได้ ซึ่งการอดทนกับความกลัวเป็นระยะเวลาาน เปลี่ยนความกลัวของเอบราฮัมเป็นการใช้ความรุนแรงเพื่อปกป้องแม่จากพ่อเลี้ยง และเปลี่ยนความกลัวของไบรอนเป็นความรู้สึกโกรธแค้นแม่เลี้ยง

“เรา... (ถอนหายใจ) ยังไงเราไม่ยอมฟัง... เราไม่ยอมฟังที่เขาว่า แล้วแบบ (กระแอม) คือเราอยู่เป็นห้องแถวเขาว่าเขาว่าเสียงดัง เราก็ย้ายโซมัย เราก็ตัดปัญหา คือเดินหนีเลย เดินหนีเดิน หายไปเลย ออกจากบ้านไปบ้านเพื่อบ้าง บ้านแฟนบ้าง เนี่ยตอนเนี่ยผม ผมก็ เขาทำอะไรเราก็เงิบ กินข้าวเสร็จผมก็รีบออกเลย] คือไม่คุยไม่ได้เสียงทำอะไร คือปล่อย” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“เพราะว่า... ผม... มันขัดแย้งในครอบครัว ผม... เวลาใครทะเลาะกันผมก็ไปห้ามไม่ได้หรอก เพราะแม่ พ่อกับแม่เลี้ยงทะเลาะกันผมก็ไม่ได้ห้าม ผมห้ามไม่ได้เพราะว่า เขาคงไม่ฟังเด็กอย่างผมหรอก [อือฮึ] เพราะผมเป็นคนกลัว กลัวการทะเลาะมาก กลัวการทะเลาะกัน พ่อแม่ตีแบบนี้ ผมกลัว เวลาเขาตีกันอย่างนี้ เวลาไม่พอใจกัน ต่อกัน ผมเป็นคนที่ใจแบบ ใจสั้นหมดเลย เป็นคนกลัวแบบ [อือ] กลัวจน พูดไม่ถูก กลัวจนจะร้องไห้” ไบรอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“ถามว่าโกรธมั๊ยก็ ... มันก็ผสมกับความอึดอัดแหละที่ แต่ผมก็ทำอะไรเขาไม่ได้อยู่แล้ว [อ้อ] โกรธไปก็เท่านั้น มีอย่างเดียวก็คือตัด... ตัด อ่า... จี ตัดไฟ แต่ต้นลม แล้วกันพี่ ก็คือ เรายอม ไม่เรียนดีกว่า เพราะเราแค่อ่านออกเขียนได้แล้ว ไปทำงานดีกว่า” ดีแลน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

“มัน (ความหงุดหงิด) ก็มีนั่นแหละ แต่ว่ามัน มันก็... ก็กลืนใจ อดทน” อีลอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

“เกิดความขัดแย้งกับคนในครอบครัว ... ถ้าเราเป็นน้อง เราเป็นน้องเราต้องยอมพี่ [อือ] เขาว่ามาก็เงิบ เฉย” , “เวลาเงิบก็คือ เราก็ต้องมีความรู้สึกที่ว่า เราทำอะไรผิดวะ ... สิ่งที่เราทำเนี่ย ไม่ผิดนะ”, “ก็ ... ไม่มีอะไร เฉยๆ แต่ว่าเรา เราๆ เรา นั้นอยู่ใน

ใจของเราเองว่า เรา... พ่อเรา เก่งนะ อะไรเงี้ย แต่ถ้า ใน... ให้แสดงออกอะไร มัน มัน ไม่ได้ แสดงออก”, “เข้าห้อง ปิดห้อง... อยู่คนเดียว (เมื่อถูกความว่าจัดการความรู้สึก แง่ลบอย่างไร)” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นย่อยที่ 3.2 ใช้ความรุนแรงเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก

ในประเด็นย่อยของการใช้ความรุนแรงเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงเมื่อไม่สามารถอดทนต่อความรู้สึกคับข้องใจได้ ความรุนแรงในที่นี้ ครอบคลุมทั้งการใช้ความรุนแรงกับผู้อื่น การใช้ความรุนแรงกับตนเอง และการบังคับให้ผู้อื่นใช้ความรุนแรงกับตนเอง ผู้ให้ข้อมูล 5 ราย ใช้ความรุนแรงกับผู้อื่นเมื่อเริ่มอดทนกับความรู้สึกคับข้องใจ และความอับอายไม่ไหว ในบางกรณีก็ใช้กับตนเอง หรือบังคับให้ผู้อื่นใช้ความรุนแรงกับตนเองอีกทีหนึ่ง ในกรณีของผู้ให้ข้อมูล 4 จาก 5 ราย พวกเขาจะใช้ความรุนแรงเมื่อรู้สึกคับข้องใจ อับอาย หรือรู้สึกผิดมากเกินไปจนจะอดทนไหว ผู้ให้ข้อมูลบางรายใช้ความรุนแรงกับเด็กด้วยการลงนามทางเพศ ถูกรับรู้ในฐานะความต้องการอยากดูแล ความต้องการอยากเลี้ยงดู และเขารู้สึกสนุกเมื่อเห็นเด็กแสดงออกถึงความกลัว และความอับอาย

“นั่งกันอยู่อย่างเงี้ยอะครับ เอามีดอะพี่ .. ให้ ให้พี่อะ พี่ ผม... ผม ผมเลี่ยนตีน ผมพูดอย่างเงี้ย ผมขออนุญาตนะครับ [ได้เลย] เลี่ยนตีนเลี่ยนเลือด เขาหยาบ ผมยื่นมีดมาให้พี่ ปี่ พี่ ผม ผมนั่งให้พี่นเลยนะ พี่นปี่ ปี่ ปี่ เนี่ยตรงเนี่ย ยังอยู่เลย แผลผมอะ พี่จะคูมัย” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“(ทำกับน้องชาย) ผลักมั่ง ตีมั่ง ใจล้าแข็งนี่ก็คือเหมือน ถีบ (ขำ) นั่นแหละ เหมือน ถีบ อย่างเดียว แต่ไม่ได้ทำอะไรรุนแรง มากกว่านั้น” ไบรอน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

“ถ้าเป็นความรู้สึกผิด ครั้ง ที่ระบายออกแรงที่สุดก็มีทำให้กระดูกหักเนี่ย ต่อย กำแพง... อันนั้น เล็กๆ ก็ไม่มีอะไร รู้สึกผิดก็แค่ ขอโทษอยู่เฉยๆ (เสียงเบา) ก็คือมันไม่ได้เรื่องร้ายแรงมากอะ อะไรอย่างเงี้ย จนๆ จนต้องทำให้ตัวเราทำอย่างเงี้ย มันจะไม่ร้ายแรงเกินไป...ใช่ ขอโทษ ไม่ทำอีกแล้วเรา ไม่ทำอีก (เสียงเบา)” ดีแลน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

“มันก็เด็กมันก็แบบ มันก็จะ นั่น เหมือนแก๊งเด็กอะ... [เออๆ นึกออก] เหมือนแก๊งเด็กอะ แล้วเด็ก เด็กอายุเด็กแล้วเด็กอะไรอย่างเงี้ยเราก็มีความรู้สึกว่ามันก็สนุกคืออะไรเงี้ย” แพรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

ประเด็นย่อยที่ 3.3 ใช้สารเสพติดเพื่อลิ้มความรู้สึกรู้สึก

ประเด็นย่อยของการใช้สารเสพติดเพื่อลิ้มความรู้สึกรู้สึก เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของการใช้สารเสพติดเพื่อให้ลิ้มประสบการณ์ทางอารมณ์ที่เจ็บปวด ผู้ให้ข้อมูล 5 จาก 6 ราย ใช้สารเสพติดเป็นตัวช่วยเพื่อลิ้มความรู้สึกรู้สึกที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ความรู้สึกคับข้องใจ ความรู้สึกอับอาย และความรู้สึกผิด

“เรา... กินกระท่อมกินโปรกันเรารู้สึกว่า เมา กินพวก สารเสพติดอะไอ้พวก เม็ดโตเม็ดโต เอ้า บีไฟว์ปะวะหรือว่าหกเหลี่ยมอะไรประมาณเนี้ยอะครับ [อือฮึ] พวกสารเคมีอะไรอย่างเงี้ย เราจะรู้สึกแบบ ลอยๆ เราจะรู้สึกแบบ ไม่รู้สึกเจ็บมันจะรู้สึก ลอยๆ แบบ ไม่ค่อยรู้สึกตัวอะพี่ พุดยาก” เอบราฮัม (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

“มี กินเหล้ากินเบียร์บ้างพี่...อือ ทุกๆที่ไม่ได้กินเพราะว่าโดนดูหรือว่าโดนอะไรนะ [อือๆ] คิดว่าบางทีผมก็ รู้สึกผิดกับตัวเองมากก็ (ข้าเบาๆ) ครับ” คริสโตเฟอร์ (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3)

“อย่างแรกเลยที่เข้ามาในตัวผมก็คือบุรี่ ตาม ที่ตามมานะ กัญชา (ข้า) [อ่าหะ] นั้นแหละ ผมก็ติดกัญชามาเลย ช่วงประมาณ... ม. 2 ครั้ง ก็ ที่นี้ก็เริ่มเกเรละ ไม่ไปเรียน โดดเรียน ไปเล่นเกมไปดูดกัญชา อยู่งั้นอะพี่ วนๆๆ จนเรียนไม่จบ” ดีแลน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

“เหมือนบางทีก็ไม่ไปกินเลยจนมัน กินนิดหน่อยมันก็ [อือ] ขึ้น เครียดๆ อยู่ว่า อาจจะเป็นที่ว่า สมอง ที่เรา รั้น หรือเราคิด คิดเองอะทำอะไรหมดไป บางทีมันอาจจะมึนสะดุด ... เหมือนว่า อย่าง... เจ้าทุกข์ เขาเดินผ่านมาก็ เขาไปมาไง เนอะ [อือ] คิดเองเออเองก็ ไปไล่จับเขาเฉย ก็ประมาณนี้ครับ” อีลอน (ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5)

“เขาให้ผมหัดขับรถ เพื่อพาแม่ไปโรงพยาบาลใช้มัยยะ เอ้อ เขาก็เอารถมาให้ผมไว้คันนึง ให้รถไว้ผมไว้ใช้คันนึง ผมก็หนีเที่ยว] ขับรถไป ก็ไปเกิดอุบัติเหตุ เกิดอุบัติเหตุเขาก็เลย (ข้าเบาๆ) ให้ ให้ผมเลิก หยุด หยุดเที่ยวหยุดนั่น เราที่เลย บอกกับแม่ว่า ต่อไปเนี้ย เรา จะเลิกกินเหล้าละ เพราะมันเกิดอุบัติเหตุ เมาแล้วขับ” แฟรงคลิน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

กล่าวโดยสรุป ผลการวิเคราะห์พบแก่นสาระของประสบการณ์ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ 3 ประเด็นหลัก 11 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นหลักที่ 1 การเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งครอบคลุม 5 ประเด็นย่อย คือ การ มีชีวิตครอบครัวยุ่ง

เหยียง การที่ไม่สามารถพึ่งพาผู้เลี้ยงดูได้ การมีประสบการณ์ความรุนแรงในครอบครัว การคุ้นเคยกับ ยาเสพติด หรือ อาชญากรรมตั้งแต่เด็ก และการมีความเชื่อว่าตนต้องพึ่งพาตนเองเท่านั้นเหนือการขาด แบบอย่างในการใช้ชีวิต ประเด็นหลักที่ 2 มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัว ไม่ ยืดหยุ่น ซึ่งครอบคลุม 3 ประเด็นย่อย คือ การมองว่าผู้หญิงเท่านั้นเป็นผู้ดูแลได้ การมองว่าผู้ชาย จะเสียศักดิ์ศรีถ้าแสดงออกความรู้สึก และต้องใช้ความรุนแรง และการมองว่าไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นตน เท่านั้นเป็นผู้ผิด หรือคนอื่นกำลังมีอคติ ประเด็นหลักที่ 3 การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความอับ อาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับอายไม่ได้) ซึ่งครอบคลุม 3 ประเด็นย่อย คือ การ ไม่สามารถสื่อสารและจัดการความรู้สึกได้ การ ใช้ความรุนแรงเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก และการใช้ สารเสพติดเพื่อลืมนความรู้สึก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenology Qualitative Research) เพื่อศึกษาแก่นสาระของประสบการณ์ความสัมพันธ์ในวัยเด็กของผู้กระทำ ความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ ผู้ให้ข้อมูลหลักในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้กระทำ ความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ จำนวน 6 คน โดยผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดอยู่ในระหว่างคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 มีอายุระหว่าง 21- 51 ปี ใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง วิเคราะห์ ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยา ผลการวิเคราะห์พบแก่นสาระของประสบการณ์ ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตผู้กระทำ ความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ 3 ประเด็นหลัก 11 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นหลักที่ 1 การเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งครอบคลุม 5 ประเด็นย่อย คือ มีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ซับซ้อน ขาดการดูแลจากผู้ดูแล ใช้ความรุนแรงทางร่างกายและ วาจา คั่นเคยกับยาเสพติดหรืออาชญากรรมตั้งแต่เด็ก และไม่มีแบบอย่างในการใช้ชีวิต ประเด็นหลัก ที่ 2 มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น ซึ่งครอบคลุม 3 ประเด็นย่อย คือ รู้สึกสบายใจมากกว่ากับสมาชิกครอบครัวเพศหญิง มุมมองว่าผู้ชายใช้ความรุนแรง หรือสารเสพติด เป็นเรื่องธรรมดา และ โทษตนเองเมื่อเกิดความขัดแย้งในครอบครัว ประเด็นหลักที่ 3 การหลีกเลี่ยง ความรู้สึกโกรธและความอับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับอายไม่ได้) ซึ่ง ครอบคลุม 3 ประเด็นย่อย คือ เก็บกดความรู้สึกกลัวเอาไว้ การใช้ความรุนแรงเพื่อกลบเกลื่อน ความรู้สึก และการใช้สารเสพติดเพื่อลืมความรู้สึก

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้เป็นการอภิปรายแก่นสาระหลักของประสบการณ์ความสัมพันธ์ ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำ ความผิดคดีเพศชาย ทั้งหมด 3 ประเด็น ได้แก่ การเติบโตมากับ สภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย การมีมุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น และ การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความอับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับ อายไม่ได้) ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยได้นำเสนอการอภิปรายผลรายละเอียดเชิงประจักษ์ และความสอดคล้อง กับวรรณกรรมของผลการศึกษาตามแก่นสาระหลักในแต่ละประเด็น ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 การเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย

ในประเด็นนี้ผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศที่ให้ข้อมูลระบุถึงความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตที่บุคคลซึมซับมาจากการเติบโตในสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย เช่น ครอบครัวที่ขาดบุคคลที่มีอิทธิพลต่อตัวเขาหรือบุคคลอันเป็นที่รัก ไม่ว่าจะเป็นการเติบโตมาในครอบครัวบุญธรรม การมีพี่น้องต่างแม่ที่มีความขัดแย้งกับพ่อเลี้ยง การถูกฝากเลี้ยงเนื่องจากพ่อแม่ที่ไม่มีกำลังทรัพย์ การสูญเสียแม่ตั้งแต่เด็ก ประสบการณ์ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตที่มี love object หรือบุคคลเป้าหมายของความรักเป็น bad object เช่น พ่อเลี้ยง แม่ หรือยายผู้เลี้ยงดูที่ไม่สามารถตอบสนองต่อแรงขับตามสัญชาตญาณ หรือไม่สร้างความรู้สึกรับรองปลอดภัย ซึ่งมีส่วนในการหล่อหลอมพลวัตทางอารมณ์หรือ ปฏิกริยาทางอารมณ์ด้านลบของบุคคลนั้น เช่น มีลักษณะของการหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธ และความรู้สึกอับอาย

โดยในประเด็นของการเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย Winnicott (1965) โดยในประเด็นของการเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย Winnicott (1965) ระบุว่า ในสถานการณ์ที่บุคคลเรียนรู้รู้อย่างซ้ำๆ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อให้เกิดการเติบโตทางใจ อาจมีส่วนทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกหรือปฏิกริยาต่อแ่งมุมต่างๆ ต่อตนเองที่บิดเบือนไป (disorders of the self) ได้เช่นกัน โดย (Winnicott, 1965) เรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “โรคสภาพแวดล้อมที่บกพร่อง” (environment deficiency diseases) กล่าวคือ เมื่อบุคคลเติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกมากพอจะแยกแยะตนเองออกจากผู้อื่นได้ บุคคลจะเกิดลักษณะของการรับรู้วัตถุภายนอกแบบ self-object หรือ ไม่มีการแบ่งแยก (differentiation) ระหว่างประสบการณ์ที่ถูกรับรู้ในฐานะของตนกับประสบการณ์ของผู้อื่นได้ชัดเจนนัก ด้วยเหตุนี้ ประสบการณ์ทางอารมณ์ต่างๆ ในช่วงต้นของชีวิตที่สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย เช่น ความรู้สึกถูกทำลาย (annihilation) ความรู้สึกแตกเป็นเสี่ยงๆ (going to pieces) ความรู้สึกถูกทอดทิ้ง (falling forever) ความรู้สึกงุนงง (disorientation) การถอนตัวจากประสบการณ์ (withdrawal) ความรู้สึกถูกแยกตัวโดดเดี่ยว (isolation) เป็นต้น จึงต่างเป็นประสบการณ์ทางอารมณ์ที่ส่งผลต่อการพัฒนาความสัมพันธ์กับวัตถุ (object relating) หรือบุคคลอันเป็นที่รักในลักษณะที่มั่นคงปลอดภัยของบุคคล และอาจส่งผลทำให้บุคคลติดขัดกับความคิดเพื่อฝืนตามที่ตนเองปรารถนา จนอยู่ในโลกของความเป็นจริงได้ลำบาก (Rayner, 1991)

ผู้ให้ข้อมูลรายงานถึงอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์คนในบ้านแบบไม่มั่นคงปลอดภัย หรือการเติบโตมาท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย ตัวอย่างเช่น ไบรอน รายงานว่า ขณะถูกแม่เลี้ยงหุบตีในวัยอนุบาลจนถึงประถมต้น ในช่วงอนุบาลเขารู้สึกกลัวจนทำอะไรไม่ถูก ซึ่งเมื่อความ

รุนแรงเกิดขึ้นไปถึงช่วงวัยหนึ่งเขาเกิดความรู้สึก “มึนงง” (disorientation) มากกว่ากลัว และเมื่อเริ่มโตขึ้นถึงช่วงประถม เขาเริ่มตอบสนองกับความโกรธของแม่เลี้ยงด้วยการ “ตีมีน” กล่าวคือ ไม่ทำตามคำสั่งของแม่เลี้ยง และตอบสนองด้วยการทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และต่อมาก็เรียนรู้ที่จะถอนตัวจากอารมณ์ (withdrawal) เมื่อเริ่มเรียนรู้ว่า การสื่อสารกับแม่เลี้ยงไม่มีประโยชน์ และอาจจะทำให้เขาถูกลงโทษอย่างรุนแรงกว่าเดิมได้ และเริ่มเรียนต่อไปอีกที่จะหลีกเลี่ยงการเจอแม่เลี้ยงไปเลยด้วยการไม่กลับบ้าน และหนีออกจากบ้าน ขณะเดียวกัน แพรงคลิน ที่เริ่มรู้สึกกับความรุนแรงของพ่อด้วยความกลัวก่อนในวัยประถม เมื่อเริ่มเข้าวัยรุ่นก็เริ่มรู้สึกภูมิใจกับอำนาจของพ่อในฐานะ “ความเก่ง” ซึ่ง แพรงคลิน ในวัยรุ่น ที่มีความภูมิใจใน “ความเก่ง” (การใช้ความรุนแรงแสดงอำนาจ) ของพ่อ ก็จำได้ว่าเขาเกิดความรู้สึก “ไม่มีคุณค่า” เมื่อสมาชิกครอบครัวเพศหญิง (โดยเฉพาะแม่และพี่สาว) พุดตักเตือนให้เขามีความรับผิดชอบ และมีความรู้สึกอยากตายขึ้นมา (annihilation) ก่อนที่จะเริ่มแยกตัว (isolation) เช่น หลีกเลี่ยงการพูดคุยกับแม่ในช่วงวัยรุ่น และเก็บตัวในห้อง

นอกจากนี้ ในประเด็นหลักที่ 1 ผู้ให้ข้อมูลหลายคนยังกล่าวถึงการซึมซับการใช้ความรุนแรงทางร่างกายและวาจาจากคนในครอบครัวอีกด้วย โดยปรากฏการณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับประเด็นที่ Ferenczi (1933) นำเสนอเกี่ยวกับภาวะของพัฒนาการเด็กที่ติดขัด (stuck) เมื่ออยู่ในภาวะความรู้สึกช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ (helpless) และต้องเผชิญหน้ากับอำนาจของผู้ใหญ่ โดยเด็กจะระบุตนเองเข้ากับผู้ใช้ความรุนแรงตอบสนองกับอำนาจของผู้ใหญ่ด้วยการเลียนแบบ (mimicry) ผู้มีอำนาจที่รุนแรงซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดในจิตไร้สำนึก (unconscious) เป็นเหตุให้ผู้ที่อยู่ในลำดับขั้นพัฒนาการดังกล่าว ไม่สามารถรู้ตัวได้ว่าตนกำลังใช้ความรุนแรง หรือกระทำอย่างอัตโนมัติมาจนเคยชิน และเริ่มเรียนรู้ที่จะใช้ความก้าวร้าวเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกในเวลาต่อมา ซึ่งตัวอย่างของผู้ให้ข้อมูลในงานวิจัยเกี่ยวกับประเด็นนี้ พบได้จาก เอบราฮัม ที่อาจมองว่าแฟนเก่าของเขาเป็นผู้ใช้ความรุนแรงที่ให้อภัยไม่ได้เมื่อแฟนเก่าตำหนิของเขา ซึ่งบริบทก่อนหน้านี้ที่แฟนเก่าจะตำหนิเขา นั้น เกิดจากการที่แฟนเก่าปฏิเสธที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเขา ถูกเขาตำ (ด้วยคำเดียวกันกับที่ตำหนิของเขาในเวลาต่อมา) และข่มขืน และแฟนเก่าวิ่งหนีออกจากห้องมาเจอแม่ของเขา จึงตำออกมา ดังนั้นในการรับรู้ของเอบราฮัม ในขณะนั้น ความรุนแรงเป็นสิ่งที่เขาจับไม่ได้ ซึ่งในวัยเด็ก เขาก็รู้สึกกลัวความรุนแรงและมีมุมมองที่ไม่ดีนักกับความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงเช่นกัน แต่พฤติกรรมที่เขาใช้กับแฟนเก่ากลับเป็นการระเบิดความรุนแรงออกมา และสิ่งที่เขาชอบในสมัยวัยรุ่นก็คือการใช้ความรุนแรงเพื่อระบายความคับข้องใจเช่น ถึงแม้เขาจะมองว่าตนเองไม่มีลักษณะที่เหมือนกับพ่อเลี้ยงเลยก็ตาม (ผู้ติดเหล้า และใช้ความรุนแรง) ดังนั้น ตัวอย่างของเอบราฮัม จึงสะท้อนให้เห็นว่า เขามีได้ระบุตัวตนเข้ากับ

สภาพแวดล้อม (พ่อเลี้ยง) แต่ตอบสนองกับอำนาจ (ที่สัมผัสว่ามาจากผู้อื่น) ด้วยการเลียนแบบในระดับจิตไร้สำนึก (unconscious)

โดยในประเด็นนี้ Winnicott (1960) ได้เสนอว่า สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเติบโตและการมีความสัมพันธ์ที่มั่นคงปลอดภัย (facilitative environment) จึงอาจจำต้องมีคุณลักษณะ 3 ประการด้วยกัน ได้แก่ (1) สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยเพียงพอที่จะทำให้บุคคลจะกล้าเรียนรู้ความรู้สึกภายในคล้ายกับเด็กที่รู้สึกปลอดภัยพอที่จะแสดงออกอารมณ์ขณะถูกอุ้ม (holding integration) (2) สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยเพียงพอที่จะเอื้อให้บุคคลเกิดการเรียนรู้กลับไปมาระหว่างตนเอง-ผู้อื่น จนเกิดการแยกแยะบุคคล รวมถึงเกิดการแยกแยะความรู้สึกบนร่างกายของตน (handling personalization) และ (3) สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยเพียงพอที่จะทำให้บุคคลสะสมประสบการณ์การเรียนรู้โลกภายในตนเอง และสามารถเรียนรู้กลับไปมาระหว่างตนเอง-ผู้อื่น จนเกิดการแยกแยะบุคคล (Winnicott, 1960) รวมถึงเกิดการแยกแยะความรู้สึกบนร่างกายของตนได้จนเกิดความสัมพันธ์กับวัตถุ (object relating) ซึ่งเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลหรือบุคคลอื่นเป็นที่รักในลักษณะที่มั่นคงปลอดภัย (Rayner, 1991)

อย่างไรก็ตาม นอกจากประเด็นของการเติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัยจะถูกพิจารณาได้ตามทฤษฎีของ Winnicott และ Ferenczi แล้ว ประเด็นดังกล่าวยังมีความสอดคล้องกับงานศึกษาเชิงคุณภาพของ Zaniewski และคณะ (2020) อีกด้วย โดยงานศึกษาดังกล่าวพบว่า ผู้ให้ข้อมูลก็มักจะวาดภาพอดีตชีวิตประวัติของตนเองว่าเต็มไปด้วยความยากลำบาก การถูกทำร้าย และมีมุมมองต่อการกระทำชำเราเป็นเรื่องปกติ อีกทั้งยังมีการพึ่งพาตนเองอย่างสุดโต่งในการจัดการอารมณ์ แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกไร้อำนาจ และเชื่อว่าตนเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้เมื่อสภาพแวดล้อมส่งผลให้เกิดความรู้สึกที่รุนแรง ขณะเดียวกัน ประสบการณ์วัยเด็กของผู้ให้ข้อมูลก็มักเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของการถูกปฏิเสธ (rejection) และการเติบโตมาโดยไม่ถูกดูแล (unavailability of attachment figure) การสูญเสียผู้ดูแลตั้งแต่เล็ก หรือการถูกทอดทิ้งโดยพ่อแม่

นอกจากนี้ ในประเด็นที่ 1 ยังสามารถอภิปรายในมุมมองของวัฒนธรรมของความรุนแรง (culture of violence) ที่ผู้ชายจำนวนมากถูกสอนให้ใช้ความรุนแรงเพื่อปกป้องศักดิ์ศรี ห้ามตนเองมิให้แสดงความรู้สึกประาะบาง และใช้สารเสพติดเพื่อจัดการอารมณ์เช่นกัน ซึ่งดูจะเกี่ยวข้องกับทักษะการสื่อสารด้านอารมณ์ที่บกพร่องของกลุ่มประชากรกลุ่มนี้ เช่น การมองว่าการถูกพ่อทำร้ายร่างกายมิใช่เรื่องน่ากลัว แต่เป็นเรื่องขำขัน หรือ มองว่าเป็นเรื่องที่มีเกียรติหากสามารถอดทนต่อความรุนแรงได้ เป็นต้น โดยจากงานวิจัยนี้ ผู้ให้ข้อมูลบางรายยอมรับว่าพวกเขาเพิ่งเคยพูดความรู้สึกบางอย่าง

ออกมาเป็นคำเป็นครั้งแรกเมื่อได้ให้สัมภาษณ์ และการพูดถึงความรู้สึกเป็นสิ่งที่เขาไม่รู้มาก่อนว่าจะทำให้รู้สึกสบายใจที่ถูกรับฟังได้ ด้วยเหตุนี้ ในมุมมองของผู้วิจัยจึงเห็นว่า วัฒนธรรมของความรุนแรงเอื้อ (facilitate) ให้เกิดทักษะการสื่อสารด้านอารมณ์ที่บกพร่อง และลักษณะการรับรู้สภาวะอารมณ์ที่สับสน

จากข้างต้น ประเด็นของความเป็นชาย (masculinity) ภายใต้วัฒนธรรมของความรุนแรง จึงเป็นสิ่งที่นักวิชาชีพที่ทำงานบำบัดฟื้นฟูกลุ่มประชากรเพศ ชาย ผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศควรให้ความสำคัญ เพื่อเพิ่มโอกาสในการให้ความรู้ด้านอารมณ์ความรู้สึกกับกลุ่มประชากร เนื่องจากการพูดถึงความรู้สึก (verbalize) ได้ก่อน เป็นการลดความเสี่ยงต่อพฤติกรรมที่เป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น และเพิ่มโอกาสให้กลุ่มประชากรสร้างความสัมพันธ์ได้ในชีวิตจริง ซึ่งจะใกล้เคียงกับกรณีศึกษาของ Erna ในปี 1924 (Klein, 1997b) ที่นิตินิตผู้วิจัยได้ยกมา ว่า การสื่อสารจินตนาการ (phantasy) ที่มีผลกับมุมมองต่อวัตถุ เป็นหนึ่งเครื่องมือในการช่วยเหลือให้ผู้รับรู้ (subject) กลับมาอยู่ที่อารมณ์ที่เกิดขึ้นจริง และนำกลับน้อยกว่าความทุกข์ (suffering) ที่เกิดจากการหลีกเลี่ยงความคับข้องใจ (evasion) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากผู้รับบริการเติบโตมาใน วัฒนธรรมของความเป็นชาย ที่ปลูกความเป็นชายเข้ากับความเงียบ พูดน้อยต่อยหนัก ปลูกฝังให้ยอมรับการถูกล่วงโทษอย่างรุนแรง รวมถึงปลูกฝังให้พึ่งพาแอลกอฮอล์และสารเสพติดมากกว่าการเรียนรู้ผ่านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเสมอ

ประเด็นที่ 2 มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น

จากผลการวิจัยพบมุมมองด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น ได้แก่ การมองว่าผู้หญิงเท่านั้นที่เป็นผู้ดูแล มองผู้หญิงอ่อนแอกว่า และมองว่าผู้ชายจะเสียศักดิ์ศรีถ้าแสดงออกความรู้สึก ต้องใช้ความรุนแรง รวมทั้งการมองตนเองเป็นผู้ผิด หรือรับรู้ว่ามีผู้อื่นกำลังมีอคติกับตนเสมอ ซึ่งในมุมมองของ Winnicott (1971) ประเด็นทั้งหมดนี้มีลักษณะของการพยายามต่อรองความจริงทางวิสัยของวัตถุกับจินตนาการ (phantasy) ที่มีต่อวัตถุ และเป็นการมีมุมมองในความสัมพันธ์ที่ตายตัว โดยมีลักษณะของการรับรู้วัตถุในพื้นที่เปลี่ยนผ่าน (transitional space) ที่ยังได้รับอิทธิพลจากตำแหน่งของ อัตวิสัยของผู้มีอำนาจ (subjective omnipotence) กล่าวคือ ปัจเจกบุคคลค่อยๆ เรียนรู้ที่จะแยกแยะระหว่างมุมมองอัตวิสัยของตน ออกจากสภาพแวดล้อม ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าว เกิดขึ้นได้ง่ายกว่าในบริบทที่มีสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย หรือวัตถุ (ผู้คน หรือ สิ่งของที่เอื้อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์) และสร้างเสริมให้เกิดความกล้าในการเรียนรู้ และความกล้าที่จะเรียนรู้จากความผิดพลาด (Winnicott, 1971) ดังกรณีของ ไบรอน ที่บอกเล่าถึงการจินตนาการถึงพ่อแม่ (ที่หย่าร้างตั้งแต่เขาจำความไม่ได้) ว่ากำลังนั่งทานข้าวอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา โดยจินตนาการดังกล่าวจะ

ช่วยให้เขาสัมผัสความสูญเสีย (loss) และความรู้สึกอยากแก้ไขความสัมพันธ์กับแม่ (reparation) อีกทั้งเขายังบรรยายว่าเขาจะกล้าปล่อยให้ตัวเองร้องไห้เมื่อจินตนาการภาพดังกล่าว และช่วยให้เขาสัมผัสความรู้สึกด้านดีที่ไม่ค่อยกล้าให้ตนสัมผัสกันในชีวิตประจำวันได้ ขณะเดียวกัน ลักษณะการมีความสัมพันธ์ของไบรอนกับแฟนสาวคนปัจจุบันก็ดูจะสะท้อนการพยายามแก้ไขในรูปแบบเดียวกัน เช่น การขอโทษแฟนเมื่อพบว่าตนทำตัวไม่เหมาะสม และการพูดคุยเมื่อเกิดความไม่เข้าใจในความสัมพันธ์ ส่วนผู้ให้ข้อมูลรายอื่นเช่น คริสโตเฟอร์ ได้บรรยายถึงความสัมพันธ์กับวัตถุหรือบุคคลอันเป็นที่รักคือ แม่ ว่า เขามีความคิดอยากให้แม่มีชีวิตยาวนานกว่านี้ และบรรยายถึงความรู้สึกกับพี่สาวว่า “เหมือนแม่” ดังนั้น ในความสัมพันธ์กับวัตถุที่คริสโตเฟอร์มีต่อผู้หญิงนั้น เขาดูทั้งโหยหาที่จะได้พูดคุยกับพี่สาว แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่สามารถบรรยายถึงความรู้สึกที่ตนมีกับพี่สาวได้ นอกจากการกล่าวว่า “เหมือนแม่” ซึ่งในมุมมองตามทฤษฎีของ Winnicott (1960) คริสโตเฟอร์ จะเห็นว่าผู้หญิง (ผู้ดูแล / แม่ / ความสบายใจ) เป็นสิ่งที่เขาไม่อาจเอื้อมถึงได้ และอาจสอดคล้องกับพฤติกรรมการดูภาพยนตร์ไปและการแอบถ่ายเช่นกัน เนื่องจากในการก่อคดีเกี่ยวกับเพศของคริสโตเฟอร์นั้น สะท้อนได้ถึงการสัมผัสผู้หญิงในฐานะวัตถุที่ถูกสูญเสีย (loss) และไม่สามารถเข้าถึงได้ นอกเหนือไปกว่านั้น คริสโตเฟอร์ มีการรับรู้ที่พี่สาวกำลังเห็นว่าเขามี “ความผิด” ด้วยความเชื่อที่ว่า ผู้ชายมักเป็นฝ่ายผิดในความสัมพันธ์ (เนื่องจากเจ้าชู้ มีเรื่องชกต่อย และใช้ยาเสพติด) ซึ่งทำให้ในหลายๆ ครั้ง เขาไม่สื่อสารกับพี่สาวเมื่อสัมผัสว่าตนกำลังเป็นผู้ผิดในเชิงทฤษฎี คริสโตเฟอร์จึงสัมผัสรับรู้พี่สาวได้ในฐานะผู้ดูแลที่ทำให้เขาสบายใจ แต่เขาเล่าว่าไม่กล้าพูดคุยในเรื่องที่ตนรู้สึกจริงๆ ที่มีกับพี่สาวผู้เป็นพื้นที่ปลอดภัย ซึ่งในกรณีของคริสโตเฟอร์นั้น เขาเล่าว่า เขาเพิ่งรู้ขณะสัมภาษณ์ว่าการได้พูดความรู้สึกด้านดี จะทำให้เขารู้สึก “ดี” ขึ้นด้วย เนื่องจากเขามีความสัมพันธ์กับเพื่อน และสมาชิกครอบครัวผู้ชาย (ลุง) ด้วยการนั่งดื่มและไม่ค่อยได้พูดคุยถึงสิ่งที่คิดและรู้สึกกับเพื่อนนัก

สำหรับ เอบราฮัม การรับรู้วัตถุของเขามีลักษณะของ self-object เนื่องจากเขารับรู้สมาชิกครอบครัว (พ่อ และแม่) เป็นวัตถุที่น่าหวาดกลัว และสร้างความอับอาย (รับรู้ความรุนแรงในปฏิสัมพันธ์) และอธิบายว่าความก้าวร้าว (aggression) ในคืนเกิดคตินั้น มาจากแฟนเก่า โดยเขารับรู้ความโกรธที่เกิดขึ้นหลังจากแฟนเก่าตำหนิของเขาว่า “อึดxx” มากกว่าจะบรรยายว่าเขา รู้สึกคับข้องใจที่ถูกปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ นอกเหนือจากนั้น เอบราฮัม มีการใช้วัตถุ (เพื่อน) ให้ใช้มิตรกริตแซนของเขา ดังนั้น ความสัมพันธ์ที่เอบราฮัมมีต่อวัตถุช่วงก่อนใช้โทษในเรือนจำ จึงมีลักษณะที่ติดอยู่ในตำแหน่งของอัตวิสัย (subjective) และเป็นการรับรู้อย่างซ้ำๆ เช่น รับรู้ถึงความรุนแรง รับรู้ถึงการถูกทำให้อับอาย และรับรู้ถึงความรู้สึกอื่นๆ จากวัตถุได้ยากลำบาก

ส่วน แพรงคลิน ก็มีการรับรู้ที่พี่สาวและแม่ (วัตถุ) กำลังดูถูก หรือทำให้เขาอับอายอยู่บ้าง ซึ่งเขาเล่าว่า ความรู้สึกดังกล่าว ส่งผลให้เขามักพูดให้ตนเองดูดีกว่าความเป็นจริงอยู่บ่อยๆ และแพรงคลิน ที่มีการรับรู้ว่าการเห็นเด็กกลัว และเห็นเด็กอับอายทำให้เขารู้สึกสนุก ก็มีลักษณะของการพยายามผลิตความรู้สึกกลัวในวัตถุ คล้ายคลึงกับความรู้สึกกลัวที่เขาสัมผัสเมื่อถูกผู้มีอำนาจมากกว่าทำร้าย นอกเหนือไปจากนี้ แพรงคลิน มีมุมมองว่าเขาเป็นคนอ่อนแอ เพราะไม่สามารถใช้ความรุนแรงได้เหมือนพ่อ รวมถึงมีความรู้สึกนับถือผู้ชายที่มีอำนาจ เงิน และปืน เช่น ผู้ชายที่ประกอบอาชีพตำรวจ ซึ่งแพรงคลิน มีลักษณะการรับรู้วัตถุแบบ self-object คล้ายคลึงกับกรณีของเอบราฮัม

ดิแลน เป็นตัวอย่างของการเรียนรู้แบบ self-object ไปสู่การเรียนรู้ผู้อื่นที่อยู่ตรงกลางระหว่างประสบการณ์ของ ไบรอน กับ กรณีของเอบราฮัม แพรงคลิน และคริสโตเฟอร์ เนื่องจากดิแลนก็เคยรับรู้วัตถุอย่างตายตัวเช่นกัน กล่าวคือ การสัมผัสว่าตนเป็นผู้ผิดเพราะเป็นผู้ชาย (ที่ถูกรับรู้ว่ารุนแรง ไม่สื่อสาร และลงโทษทันที) อีกทั้งการลงโทษตนเอง (self-punishment) ของดิแลนยังออกมาในรูปแบบพฤติกรรมทำลายล้างตนเอง (self-destructive) อีกด้วย เช่น เมื่อกล่าวโทษตนเองหรือรู้สึกอับอาย ก็จะใช้จ่ายเสพติด และขโมยเงินพ่อ ซึ่งส่งผลให้เกิดการลงโทษในโลกความจริงตามมาด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อดิแลนลงโทษตนเองหลังที่เขาหลนลามหลนสาว ในขณะนั้น เขายอมรับว่าเขารับรู้ความเกลียดชัง ความแค้น และความอับอายเท่านั้น แต่หลังจากต่อเสปปูนจนกระตุกหักแล้ว ดิแลน เล่าว่าเขาเกิดความคิดว่า เขาไม่ควรทำกับตัวเองแบบนี้เลย และเขาไม่ควรทำกับหลนสาวและครอบครัวแบบนี้เลย ซึ่งจุดนี้เองที่เป็นเชื้อความคิดให้ดิแลนยอมรับการช่วยเหลือจากครอบครัวยอมรับที่จะเข้าเรือนจำเพื่อเสปพติด และเริ่มคิดถึงการรับผิดชอบตนเองเพื่อชดใช้การกระทำของเขาในอดีต เป็นเหตุที่ทำให้ทั้ง ไบรอน และ ดิแลน มีลักษณะการเรียนรู้ ที่เริ่มจากการหลีกเลี่ยงไปสู่การหาความสัมพันธ์หลังเริ่มเติบโตเป็นผู้ใหญ่

จะเห็นได้ว่าประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลในเรื่องความสัมพันธ์กับวัตถุหรือบุคคลอื่นเป็นที่รักของแต่ละบุคคล สะท้อนถึงรูปแบบความสัมพันธ์ที่ไม่ยืดหยุ่น ไม่มั่นคง โดย เอบราฮัม คริสโตเฟอร์ และแพรงคลิน (ในอดีตก่อนรับโทษ) มีลักษณะการรับรู้แบบ self-object ซึ่งหมายถึง ซึ่งมุมมองและความรู้สึกในระดับ อัตวิสัยมีอิทธิพลเหนือข้อมูลจากสภาพแวดล้อม ซึ่งมีลักษณะรับรู้ความรู้สึกเดิมจากสถานการณ์ที่หลากหลาย ในกรณีที่ตรงข้ามกันขณะที่ ไบรอน นำเสนอการใช้จินตนาการเพื่อรับรู้ความรู้สึกที่เอื้อกับสังคม (pro-social) เช่น จินตนาการภาพของพ่อ (ที่ไม่ค่อยได้เจอกัน) นั่งทานข้าวกับแม่ (ที่เสียชีวิตไปแล้ว) โดยที่เขาไม่เคยได้ใช้ชีวิตร่วมกับพ่อแม่แท้พร้อมหน้ากันมาก่อน ซึ่งไป

รอน เล่าว่าความรู้สึกแสบวอกที่เกิดขึ้น ผสมกับความเศร้ากับการสูญเสียแม่ เป็นความรู้สึกที่เขาจำได้ และพยายามระลึกถึงเสมอ ซึ่งความรู้สึกที่ไบรอน มีต่อภาพจินตนาการดังกล่าว ส่งเสริมให้เกิดการปรับตัวกับความสัมพันธ์ใหม่ๆ ที่เข้ามา ส่วนกรณีของ ดีแลน จะเป็นภาพแทนของปัจเจกบุคคลที่ขับเคลื่อนจากการรับรู้จาก ประสบการณ์อัตวิสัยสมบูรณ์ (subjective omnipotence) ไปสู่การรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น ซึ่งเริ่มจากความกลัวการลงโทษจากพ่อและพี่ชาย และความรู้สึกไม่พอใจแม่ที่บ่นและตระหนักถึงความรับผิดชอบที่ตนมีหลังพบว่าเขาได้สร้างความเสียหายต่อครอบครัวหลังล่องละเมิดทางเพศหลานสาว และพัฒนาไปเป็นการตระหนักรู้ในอำนาจของตนเองในการเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างความไว้วางใจกับครอบครัว

ในประเด็นของรูปแบบการรับรู้ความสัมพันธ์ที่ไม่ยืดหยุ่น ไม่นั่นคงนี้ สอดคล้องกับงานศึกษาของ Zaniewski และคณะ (2020) ผู้ให้ข้อมูลมักเล่าถึงพ่อแม่ในเชิงอุดมคติ (idealizing) และไม่ยอมรับความต้องการด้านความผูกพัน อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานของ Cain และ Hilsenroth (2020) เนื่องจากพบผู้ให้ข้อมูลมีทั้งการตอบสนองต่อความขัดแย้งด้วยการรับรู้ความประสงค์ร้าย (malevolent) จากผู้อื่น และมีความเชื่อในการพึ่งพาตนเองอย่างสุดโต่ง (Zaniewski et al., 2020)

ประเด็นที่ 3 การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความรู้สึกอับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับอายไม่ได้)

ในประเด็นนี้เป็นการอธิบายถึงพลวัตทางทางอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสัมพันธ์กับวัตถุหรือบุคคลอื่นเป็นที่รักในช่วงต้นของชีวิต ที่มีสาระหลักคือความซังกักันและยากลำบากในการก้าวข้ามความอับอาย (shame) ไปสู่ความรู้สึกผิดที่ต้องการแก้ไข (reparative guilt) อันเป็นหัวใจหลักในทฤษฎีของ Melanie Klein (1997a) ในประเด็นที่ว่า ความรู้สึกถ่ายโอน (transference) เป็นประสบการณ์ทางอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับ จินตนาการดั้งเดิม (primitive phantasy) ในทารกและเด็ก เป็นเชื่อความคิด (idea) และการตีความพลาด (misinterpret) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัวเด็ก โดยเชื่อความคิดดังกล่าวจะหลงเหลือในการตีความความสัมพันธ์ต่อไปในชีวิตของคนๆ นั้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้น ในทัศนะของ Klein จินตนาการ (phantasy) คือการตีความพลาดในระดับจิตไร้สำนึก (misinterpretation but unconscious one) (Rayner, 1991) ซึ่งการตีความผิดเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามที่จะไม่ใส่ใจ ในความรู้สึกแสบวอกที่ตนมีต่อผู้อื่น และเกิดการเรียนรู้ที่จะยอมรับผลกระทบที่ตนมีต่อผู้อื่น โดยเฉพาะผลของความก้าวร้าวของตน ซึ่งการยอมรับในผลกระทบจะนำไปสู่ความรู้สึกผิดที่ต้องการแก้ไข (reparative guilt) ซึ่งในประเด็นหลักของ การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความอับอาย ผลของข้อมูลวิจัยบ่งชี้ไปที่ว่า ผู้ให้ข้อมูลคุ้นเคยกับการตีความอารมณ์ความรู้สึกคับข้องใจ (frustration) หรือความกลัว (fear) ที่เกิดขึ้นใน

ความสัมพันธ์ในรูปแบบของการถูกลงโทษ หรือตีความอารมณ์ความรู้สึกเหล่านั้นว่าไม่สามารถถูกจัดการได้ และไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ (helpless)

ผลการศึกษาคั้งนี้ผู้ให้ข้อมูล 2 จาก 6 ราย มีการกระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศต่อเด็ก ทั้งคู่มีการตอบสนองที่แสดงถึงความยากลำบากในการก้าวข้ามความรู้สึกอับอาย (shame response) เมื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อเด็ก และใช้วิธีการหลีกเลี่ยง หลีกหนี เช่น กรณีของ แพรงค์ลิน แม้เขาจะปฏิเสธว่าการกระทำของเขา “ไม่ใช่การล่วงละเมิดเด็ก” เป็นระยะๆระหว่างสัมภาษณ์ แต่เขาก็เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่าเขารู้สึกรับตัวเองไม่ได้ เขารู้สึกรังเกียจตัวเองที่ล่วงละเมิดทางเพศเด็ก โดยการปฏิเสธของ แพรงค์ลิน อาจเป็นวิธีการที่เขาใช้หลีกหนีความรู้สึกอับอายที่รุนแรงเกินกว่าที่เขาจะรับไหว นอกจากนี้ แพรงค์ลินยังเล่าว่าแม้กระทั่งหลังพ้นโทษมาแล้ว เขาก็ยังคงรู้สึกอับอายและรังเกียจตัวเองเมื่อเห็นข่าวคดีเกี่ยวกับเพศต่อเด็กในโทรทัศน์ ซึ่งประเด็นการหลีกหนีความรู้สึกโกรธ และความอับอาย ได้รับการกล่าวถึงในกลุ่มนักทฤษฎี Object Relations อีกท่านหนึ่ง คือ Wilfred Bion (1962) ที่ต่อยอดแนวคิดเรื่อง phantasy ของ Melanie Klein ไปยังพื้นที่ของการนึกคิด (cognition) โดย Bion เสนอว่า การคิด (thinking) ที่ประสบผลสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อปัจเจกบุคคลเรียนรู้ที่จะทนทาน (tolerate) ความคับข้องใจ (frustration) ที่เกิดขึ้นจากความคิด (thought) ได้ ด้วยเหตุนี้แนวคิดของ Bion จึงเล็งเห็นว่า เมื่อปัจเจกบุคคลไม่สามารถทนทานกับความคับข้องใจได้ จะเกิดการหลีกหนี (evasion) อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้น และจะเกิดการปรับเปลี่ยน (modification) ขึ้นก็ต่อเมื่อทนทานความคับข้องใจได้มากพอที่จะคิดขณะรู้สึกคับข้องใจและกำลังปรับเปลี่ยนตนเองเท่านั้น (Hafsi, 1998) ดังนั้น ในทัศนะของ Bion ลักษณะการคิดที่มีรูปแบบความเชื่อเดิมหลงเหลืออยู่เมื่ออารมณ์คับข้องใจ หรือความอับอายถูกกระตุ้น จึงเป็นลักษณะเด่นที่ขัดพัฒนาการของจิตให้เรียนรู้ความรู้สึกที่เอื้อกับสังคม (pro-social emotion) เช่น ความรู้สึกผิด (guilt feeling) มิให้เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ

แม้คำว่า “รู้สึกผิด” ในภาษาไทย จะถูกแปลในความหมายของ “guilt feeling” ในภาษาอังกฤษ แต่รูปแบบการหลีกเลี่ยง (avoidance) การกระทำที่จะแก้ไขเยียวยา (reparative actions) ในผู้ให้ข้อมูลกลุ่มผู้ล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กบ่งชี้ไปที่ประสบการณ์ทางอารมณ์ของความอับอาย (shame) และภาวะของความรู้สึกถูกลงโทษจากวัตถุขณะอับอายเป็นหลัก (perceived persecutory shame from objects) ในทัศนะของ (Klein, 1997a) ความหมายของ “guilt feeling” นั้น จะเป็นเรื่องของ การรับรู้ผ่านความรู้สึกได้ถึง ความรับผิดชอบที่เกิดขึ้น หลังรับรู้ความทุกข์ของผู้อื่น หรือของเหยื่อ ยกตัวอย่างเช่น ในกรณีของ ดีแลน เขาเกิดความรู้สึกผิด และต้องการแก้ไข (reparative guilt) หลังจากได้ทำร้ายร่างกายตนเอง ดีแลนสนใจเรื่องของ ความรับผิดชอบ และการแก้ไขหลังจากพ้นโทษ เขาเลิกยาเสพติด และเลิกเล่นการพนัน และเล็งเห็นว่า การรับผิดชอบอาจช่วยให้ครอบครัวกลับมาไว้วางใจเขาได้อีกครั้งในอนาคต อย่างไรก็ตาม แม้ว่าครอบครัวของดีแลนจะไว้วางใจ

พอที่จะปล่อยให้เขาอยู่บ้านกับเด็กได้แล้ว ดีแลนก็ยังคงรู้สึกอับอาย และกังวลว่าเขาจะถูกมองในแง่ร้ายจากครอบครัวเมื่อเขาปล่อยให้ตนอยู่ใกล้เด็ก ทำให้ดีแลนยังรู้สึกอับอายอยู่บ้าง ซึ่งเขาจัดการโดยการบอกให้เด็กอยู่ห่างจากเขา หรือเดินหนีเพื่อไปอยู่อีกห้องหนึ่ง แม้สมาชิกครอบครัวจะให้ภัยเขาแล้วก็ตาม ซึ่งตามมุมมองของ Freud และ Klein ที่อธิบายมาแล้วเมื่อครู่ จะเห็นว่า แม่บุคคลจะเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบ และเคยเกิดความรู้สึกผิดที่ต้องการแก้ไข (reparative guilt) มาแล้ว ความรู้สึกอับอาย (persecutory shame) ก็สามารถเกิดขึ้นได้เช่นกัน เมื่อเขาอยู่ใกล้เด็ก และนี่ก็มุมมองที่ผู้อื่นจะมองเขาเมื่ออยู่ใกล้เด็ก

การศึกษาวิจัยในผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศก่อนหน้านี้ ได้ระบุว่ากลุ่มผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อเด็ก (child molester) แสดงออกถึงความรู้สึกความอับอาย (shame) ใน 3 รูปแบบ ได้แก่ (1) การปฏิเสธ (denial) (2) การโทษตัวเอง (self-blaming) และ (3) การใช้ความรุนแรง (use of violence) เช่นเดียวกัน การศึกษาของ Melanie Klein (1997b) นำเสนอมุมมองของผู้รับรู้ (subject) ว่าตนกำลังถูกกระทำอย่างรุนแรงจากวัตถุที่มีลักษณะชาติสม (sadistic) ในกรณีศึกษาเด็กวัย 6 ปีชื่อ Erna เด็กหญิงคนดังกล่าวยืนยันกับ Klein ว่าแม่ของเธอพูดกับเธอเพื่อทำให้เธอรู้สึกต่ำต้อยกว่า ซึ่ง Erna ตีความการกระทำของแม่ในลักษณะดังกล่าวอยู่เสมอจนไม่สามารถพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีกับแม่ได้ โดยลักษณะเด่นของกรณีศึกษาของ Erna คือ Klein พบว่า เมื่อความรู้สึกของ Erna ถูกพูดออกมาโดยนักจิตวิเคราะห์ และถูกยอมรับ มุมมองที่เด็กมีต่อแม่ก็เริ่มตรงกับความจริงมากขึ้น และพฤติกรรมที่เด็กมี เช่น การโก่งและเอาเปรียบ Klein ระหว่างเล่นบทบาทสมมติก็ลดน้อยลงตามลำดับ (Klein, 1997b) ในประเด็นนี้สอดคล้องกับการศึกษาของนักจิตบำบัดหลายท่านที่ระบุว่าผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศมักมีการตอบสนองแบบอับอาย (shame response) มาก่อนหน้าที่พวกเขากระทำความผิด (Proeve & Howells, 2002) โดยความรู้สึกอับอายและความรู้สึกผิดนี้นับเป็นประเด็นสำคัญในการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศอีกด้วย (Crutchley, 2010) เนื่องจากพบว่าผู้กระทำผิดคดีเกี่ยวกับเพศ ที่ตอบสนองด้วยการรู้สึกอับอายกับสิ่งที่ตนทำ มีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงการยอมรับการกระทำของตน และสร้างความสัมพันธ์กับนักจิตวิทยาการปรึกษาได้ยากลำบาก การขยับจากความรู้สึกอับอาย ไปสู่ความรู้สึกผิดที่ต้องการแก้ไข จึงถูกเสนอจากนักจิตวิทยาการปรึกษาที่ทำงานกับกลุ่มประชากรผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศในฐานะความรู้ทางทฤษฎีที่มีประโยชน์ต่อกระบวนการบำบัด

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลรายอื่น เช่น เอบราฮัม ได้รายงานว่าเขามีวัยเด็กที่หลีกเลี่ยง (avoid) ความรู้สึกอับอาย ส่วน คริสโตเฟอร์ ก็ใช้การตีหมัดตัวเองเมื่อเขารู้สึก “ผิดกับตัวเอง” เพื่อหลีกเลี่ยงจากความรู้สึกอับอายที่เกิดขึ้น จะเห็นว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถคิดถึงความรู้สึกของผู้อื่นที่มีต่อตนเองได้อย่างยืดหยุ่น และตีความเป็นการลงโทษ หรืออคติ ความอับอายถูกตีความเป็นเรื่องของการเสีย

ศักดิ์ศรี และการละเมิด (transgression) ผู้อื่น ซึ่งผลของการตอบสนองของผู้ให้ข้อมูลเมื่อไม่สามารถจะทนไหวอีกต่อไปจึงกลายเป็นการลงโทษตนเองด้วยความรุนแรง หรือใช้ความรุนแรงกับผู้อื่น

ยิ่งไปกว่านั้น ประเด็นของการ หลีกหนีความรู้สึกโกรธและความอับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับอายไม่ได้) สอดคล้องกับงานศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกอับอายในผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ ของ Crutchley (2010) พบว่า ผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศที่เป็นวัยรุ่น มีการตอบสนองแบบอับอาย (shame response) มากกว่า การตอบสนองแบบรู้สึกผิด (guilt response) และมักมีรูปแบบความสัมพันธ์กับวัตถุที่ติดอยู่กับความรู้สึกอับอาย และโทษตนเอง ซึ่งมักเกิดหลังถูกจับกุม แต่ก็มีความเป็นไปได้ที่รูปแบบความสัมพันธ์ดังกล่าวจะเป็นปฏิกิริยาสนองของบาดแผลทางใจ (traumatic response) ที่มีมาตั้งแต่ก่อนก่อคดี อย่างไรก็ตาม แม้การตอบสนองแบบอับอายจะทำให้เกิดมุมมองโทษตนเอง และการตอบสนองแบบรู้สึกผิดจะเพิ่มแนวโน้มให้กลุ่มประชากรมีความรับผิดชอบต่อผลกระทบที่ตามมา และรับผิดชอบต่อการกระทำของตน แต่นักวิชาชีพต้องคอยสังเกตระหว่างการทำบำบัดเพื่อรู้ทันถึงการตอบสนองแบบอับอายที่ขัดขวางการเรียนรู้ และเข้าใจว่าความรู้สึกผิดที่เกิดจากคดีเพศเองก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะยอมรับเช่นกัน (Crutchley, 2010)

เนื่องจากในงานศึกษาของผู้วิจัยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกกลัว และความรู้สึกอับอายในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมาตั้งแต่ก่อนก่อคดี และมีรูปแบบการป้องกันตัวที่หลีกเลี่ยงความรู้สึกเหล่านั้น ด้วยการใช้อำนาจรุนแรง และใช้สารเสพติด ทำให้ถือได้ว่ามีผู้ให้ข้อมูลที่มีการตอบสนองแบบอับอาย (shame response) ในรูปแบบของการตอบสนองต่อบาดแผลทางใจ (traumatic response) ในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลร่วมด้วย ด้วยเหตุนี้ การกล่าวโทษเหยื่อ (victim blaming) ในมุมมองของผู้กระทำผิด จึงมีแนวโน้มจะเกิดขึ้นได้เช่นกันหากมองว่ากลุ่มประชากรผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศมีการอดทนต่อความรู้สึกแสบที่ต่ำ การยอมรับความเจ็บปวดของเหยื่อก็เป็นเรื่องที่ยอมรับได้ยาก และทำให้เกิดการตอบสนองแบบอับอายที่โทษเหยื่อได้เสมอ โดยประเด็นดังกล่าวจะสอดคล้องกับงานศึกษาของ Proeve และ Howells (2002) ที่เสนอให้การบำบัดผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศว่าควรให้ความสำคัญกับการฝึกฝนให้พวกเขาขับเคลื่อนจากความอับอายไปสู่ความรู้สึกผิดและความรับผิดชอบ (Proeve & Howells, 2002) ซึ่งเมื่อพิจารณาตามมุมมองของความสัมพันธ์โดยคำนึงถึงรูปแบบความรู้สึกที่เกิดกับบุคคลอื่น (และตนเอง) จะพบว่า ผู้ให้ข้อมูลเกิดความกลัวที่จะถูกลงโทษจากวัตถุที่ก้าวร้าวรุนแรง (fearful view of objects aggressive and persecutory) ส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลมักจะทนหงุดหงิดอยู่เฉยๆ หรือเดินหนีจากความขัดแย้ง ซึ่งความไม่ยืดหยุ่นในการมีปฏิสัมพันธ์เช่นนี้จากการสัมผัสรับรู้ความก้าวร้าวรุนแรงจากผู้อื่น มีส่วนให้ผู้ให้ข้อมูลพลาดโอกาสในการสร้างความสัมพันธ์ โดยแม้จะมีหลักฐานอย่างสมอตันเสมอปลายว่าความสัมพันธ์ที่มีความก้าวร้าวต่ำ (low aggression) เป็นปัจจัยในการสร้างความสัมพันธ์ที่แข็งแกร่งในกลุ่มประชากรตะวันตก (Ooi et al., 2006) แต่การหลีกเลี่ยงความก้าวร้าวรุนแรงอย่างสิ้นเชิงก็สามารถนำไปสู่การมีความอดทนต่ำต่อความหงุดหงิดขัด

ใจ (low tolerance to frustration) และการระบาย (cathartic expression) ในรูปแบบของ พฤติกรรมที่บกพร่อง (dysfunctional behaviors) (Breuer & Elson, 2017)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ สามารถแบ่งออกได้ 2 ประเด็นคือ ข้อเสนอแนะในการ นำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้เห็นภาพว่าโครงสร้างของความสัมพันธ์ที่ยึดโยงกับวัตถุ(โลกภายใน) ของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ที่มีความรู้สึกผิด และความอับอาย (Guilt & Shame) เป็นประเด็น ที่ปรากฏออกอย่างเด่นชัด มี 2 รูปแบบที่น่าสนใจ กล่าวคือ รูปแบบที่ 1 ความสัมพันธ์ ที่เชื่อมโยง ผ่านการรับรู้ความรุนแรง ซึ่งส่งผลให้ผู้รับรู้ (subject) เกิดความอับอายจากการถูกมอง หรือถูกพูดถึง และในบางกรณี ส่งผลให้เกิดการใช้ความรุนแรงกับตนเอง หรือผู้อื่น ซึ่งขัดจำกัดของการอดทนความ คับข้องใจ (tolerance of frustration) ที่ต่ำ จะทำให้ผู้รับมีแนวโน้มจะรับรู้วัตถุ (object) เป็นผู้ ลงโทษ หรือเป็นผู้มีอคติ การรับรู้วัตถุในรูปแบบนี้ มักจะกระตุ้นความเชื่อที่ว่าผู้รับรู้เป็นเหยื่อที่ไม่มี อำนาจ หรือรับรู้ว่าการสื่อสารกับผู้ลงโทษจะทำให้ตนได้รับการลงโทษที่รุนแรงขึ้น เมื่อความรู้สึกกับ วัตถุดังกล่าวไม่สามารถจัดการ หรือถูกรับรู้ว่าจัดการไม่ได้ ผู้รับรู้จะหลีกเลี่ยง และพยายามจัดการ ตนเองด้วยการใช้ยาเสพติด ใช้ความรุนแรงกับวัตถุอื่น หรือใช้ความรุนแรงกับตนเอง ส่วนรูปแบบที่ 2 ความสัมพันธ์ ที่เชื่อมโยงผ่านการรับรู้ความรักความอบอุ่นของผู้ดูแล (มักถูกยกให้เป็นสิ่งที่ “แม่” มอบให้) ซึ่งส่งผลให้ผู้รับรู้ (subject) เกิดความสบายใจในการอยู่ในความสัมพันธ์กับผู้ดูแล ซึ่งส่งผลให้ ผู้รับรู้ (subject) สามารถเกิดความรู้สึกคับข้องใจเมื่อผู้หญิงในชีวิตแสดงออกถึงความคับข้องใจ หรือ แสดงออกถึงความไม่พอใจกับผู้รับรู้ ในความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกับวัตถุผ่านการรับรู้ความรักความ อบอุ่นของผู้ดูแลนั้น ผู้รับรู้อาจพยายามใช้สารเสพติด หรือใช้การดูภาพยนตร์โป๊เพื่อพาดนเข้ามา สัมผัสความสบายใจดังกล่าว ซึ่งจากแนวคิดของนักจิตบำบัดในกลุ่มจิตวิเคราะห์ เช่น Donald Winnicott มองว่าความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงผ่านการรับรู้ความรุนแรงทั้ง 2 รูปแบบ หากผู้รับรู้ คือ ผู้กระทำความผิดลดการตีความพลาด (misinterpretation) ที่เกิดจากจินตนาการ (fantasy) ที่อยู่ใน ระดับจิตไร้สำนึก (unconscious) ลง ก็จะไปสู่การปรับเปลี่ยน (modification) การตอบสนอง ของตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้น (Reality) ได้ ข้อค้นพบนี้นำไปสู่ข้อเสนอแนะในการ วิจัยเชิงปฏิบัติ ได้แก่

1.1 นักจิตวิทยาการศึกษา และนักวิชาชีพที่ทำงานด้านการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ สามารถนำความรู้ในเรื่องประสบการณ์ความสัมพันธ์กับบุคคลที่มีอิทธิพลหรือบุคคลอื่นเป็นที่รักในช่วงต้นของชีวิตที่พบในการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการทำความเข้าใจผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยเฉพาะในประเด็นการหลีกเลี่ยง หลีกเลี่ยงสิ่งที่ก่อให้เกิดความรู้สึกอับอาย หรือการตอบสนองแบบ shame response ด้วยการช่วยให้ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศตระหนัก ทำความเข้าใจประสบการณ์ของตนเอง และพัฒนาความรู้สึกสำนึกในสิ่งที่ตนเองละเมิดต่อผู้อื่น อันจะนำไปสู่การแก้ไขปรับเปลี่ยนตนเอง ในบริบทของการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู (therapeutic setting) การเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างรูปแบบของการลงโทษตนเองจากความรู้สึกอับอาย กับการยอมรับและแก้ไขสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความรู้สึกสำนึกในสิ่งที่ตนได้กระทำ นับเป็นขั้นตอนแรกๆ ในกระบวนการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู และเป็นการเพิ่มโอกาสให้กลุ่มประชากรได้รับการสนับสนุนทางสังคม (social support) ที่เหมาะสมจากคนรอบข้าง

1.2 นักจิตวิทยาการศึกษา และนักวิชาชีพที่ทำงานด้านการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ อาจใช้การประเมินการรับรู้อารมณ์ของผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศ โดยเฉพาะอารมณ์ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนที่มีอิทธิพลต่อตัวเขา เนื่องจากคนกลุ่มนี้มักมีความยากลำบากในการแยกแยะอารมณ์ตนเอง มีความสับสน (confusion) ในการระบุสภาวะอารมณ์เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรมหลีกเลี่ยงสังคม ตัวอย่างการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูอาจเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับจิตศึกษา (psychoeducation) โดยเฉพาะกับความรู้สึกคับข้องใจ ความโกรธ ความอับอาย ความรู้สึกผิด รวมถึงความรู้สึกแสบวท่ที่ผู้รับบริการมักละเลยในปฏิสัมพันธ์ เป็นเครื่องมือสำคัญในการฝึกฝนทักษะให้กลุ่มประชากรระบุสภาวะอารมณ์ให้ใกล้เคียงกับบริบท และเพิ่มแนวโน้มกลับคืนสู่สังคม เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นผู้กระทำความผิดชายที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป และอยู่ในระหว่างการคุมความประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 ที่มีลักษณะคือ (1) ไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน หรือ (2) เคยรับโทษจำคุกมาก่อนแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือเป็นโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือ (3) เคยรับโทษจำคุกมาก่อนแต่พ้นโทษจำคุกมาแล้วเกินกว่าห้าปีแล้วมากระทำความผิดอีก โดยความผิดในครั้งหลังเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ซึ่งการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปอาจมีการศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มเป้าหมายผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศที่เคยกระทำผิดซ้ำเพื่อให้สามารถเข้าใจได้แก่นสาระใน

เรื่องการรับรู้ความสัมพันธ์ของผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศในกลุ่มนี้เพื่อนำมาใช้ในการทำความเข้าใจและป้องกันการกระทำผิดซ้ำได้

2.2 เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะอธิบายแก่นสาระหลักของประสบการณ์ที่มีร่วมกันของผู้กระทำความผิดชายคดีเกี่ยวกับเพศ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าในกลุ่มผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศเองมี sub-groups เช่น ผู้กระทำความผิดคดีข่มขืน ผู้กระทำความผิดคดีอนาจาร ผู้กระทำความผิดคดีเกี่ยวกับเพศต่อเด็ก ซึ่งก็ศึกษาวิจัยด้วยระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพรูปแบบอื่น เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพแบบปรากฏการณ์วิทยาแบบตีความอาจเป็นอีกวิธีการหนึ่งทีนอกจากจะสะท้อนประสบการณ์ที่เป็นแก่นสาระหลักแล้ว ยังให้พื้นที่ในการสะท้อนประสบการณ์ของปัจเจกบุคคล และการตีความของผู้วิจัย ซึ่งอาจทำให้การศึกษาเรื่องนี้ความลุ่มลึกมากยิ่งขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

เอกสารรับรองคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 โทร.0-2218-3202
 ที่ จว 081/2564 (ผ) วันที่ 26 เมษายน 2564
 เรื่อง แจ้งผลผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

เรียน คณบดีคณะจิตวิทยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารแจ้งผ่านการรับรองผลการพิจารณา

ตามที่นิสิต/บุคลากรในสังกัดของท่านได้เสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย จากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นั้น ในกรณีนี้ กรรมการผู้ทบทวนหลักได้เห็นสมควรให้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยได้ ดังนี้

โครงการวิจัยที่ 236.2/63 เรื่อง ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ (OBJECT RELATIONS AMONG SEX OFFENDERS) ของ นายกวิน ก้อนทอง นิสิตระดับมหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

อ.วิวัฒน์ มิ่งกัญจน์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระวีพันธ์ มิ่งกัญจน์)

กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน
 กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
254 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์: 0-2218-3202, 0-2218-3049 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 096/2564

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ 236.2/63 : ความสัมพันธ์ในช่วงต้นของชีวิตของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ
ผู้วิจัยหลัก : นายกวิน ก้อนทอง
หน่วยงาน : คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้พิจารณา โดยใช้หลัก ของ Belmont Report 1979, Declaration of Helsinki 2013, Council for International Organizations of Medical Sciences (CIOM) 2016, มาตรฐานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน (มจจค.) 2560, นโยบายแห่งชาติและแนวทางปฏิบัติการวิจัยในมนุษย์ 2558 อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัย เรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม ร.บอน ออเนล
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ปริดา ทักันประดิษฐ์)
ประธาน

ลงนาม อ.วิวัฒน์ มิ่งกวด
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระวีพันธ์ มิ่งกวด)
กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 21 เมษายน 2564

วันหมดอายุ : 20 เมษายน 2565

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) เอกสารข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและหนังสือแสดงความยินยอมของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
- 3) ผู้วิจัย
- 4) แบบสอบถาม

เลขที่โครงการวิจัย 236.2/63
วันที่รับรอง 21 เม.ย. 2564
วันหมดอายุ 20 เม.ย. 2565

เงื่อนไข

1. ข้าพเจ้ารับทราบว่าเป็นการผิดจริยธรรม หากดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยก่อนได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่ต่ำกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ใช้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณารับรองก่อนดำเนินการ
7. หากยุติโครงการวิจัยก่อนกำหนดต้องแจ้งคณะกรรมการฯ ภายใน 2 สัปดาห์พร้อมคำชี้แจง
8. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งแบบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 01-15) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น
9. โครงการวิจัยที่มีหลายระยะ จะรับรองโครงการเป็นระยะ เมื่อดำเนินการวิจัยในระยะแรกเสร็จสิ้นแล้ว ให้ดำเนินการส่งรายงานความก้าวหน้า พร้อมโครงการวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องในระยะถัดไป
10. คณะกรรมการฯ สงวนสิทธิ์ในการตรวจเยี่ยมเพื่อติดตามการดำเนินการวิจัย
11. สำหรับโครงการวิจัยจากภายนอก ผู้บริหารส่วนงาน กำกับการดำเนินการวิจัย

AF 02-12

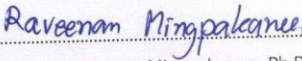
The Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Research
Participants, Group I, Chulalongkorn University
Jamjuree 1 Building, 2nd Floor, Phyathai Rd., Patumwan district, Bangkok 10330, Thailand,
Tel: 0-2218-3202, 0-2218-3049 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 096/2021

Certificate of Approval

Study Title No. 236.2/63 : OBJECT RELATIONS AMONG SEX OFFENDERS
Principal Investigator : MR. KAWIN KORNTONG
Place of Proposed Study/Institution: Faculty of Psychology,
Chulalongkorn University

The Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Research Participants, Group I, Chulalongkorn University, Thailand, has approved constituted in accordance with Belmont Report 1979, Declaration of Helsinki 2013, Council for International Organizations of Medical Sciences (CIOM) 2016, Standards of Research Ethics Committee (SREC) 2017, and National Policy and guidelines for Human Research 2015.

Signature: Signature:
(Associate Prof. Prida Tasanapradit, M.D.) (Assistant Prof. Raveenan Mingpakane, Ph.D.)
Chairman Secretary

Date of Approval : 21 April 2021 Approval Expire date : 20 April 2022

The approval documents including;

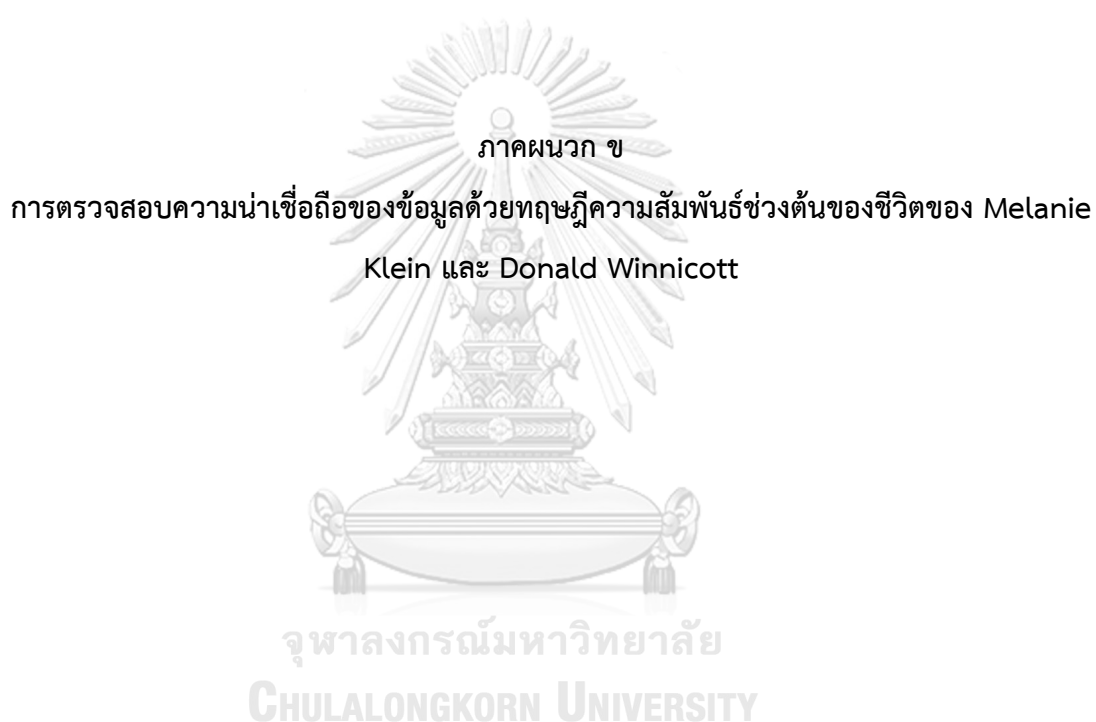
- 1) Research proposal
- 2) Participant Information Sheet and Consent Form
- 3) Researcher
- 4) Questionnaires

Protocol No. 236.2/63
Date of Approval 21 APR 2021
Approval Expire Date 20 APR 2022

The approved investigator must comply with the following conditions:

1. It's unethical to collect data of research participants before the project has been approved by the committee.
2. The research/project activities must end on the approval expired date. To renew the approval, it can be applied one month prior to the expired date with submission of progress report.
3. Strictly conduct the research/project activities as written in the proposal.
4. Using only the documents that bearing the RECCU's seal of approval: research tools, information sheet, consent form, invitation letter for research participation (if applicable).
5. Report to the RECCU for any serious adverse events within 5 working days.
6. Report to the RECCU for any amendment of the research project prior to conduct the research activities.
7. Report to the RECCU for termination of the research project within 2 weeks with reasons.
8. Final report (AF 01-15) and abstract is required for a one year (or less) research/project and report within 30 days after the completion of the research/project.
9. Research project with several phases; approval will be approved phase by phase, progress report and relevant documents for the next phase must be submitted for review.
10. The committee reserves the right to site visit to follow up how the research project being conducted.
11. For external research proposal the dean or head of department oversees how the research being conducted.

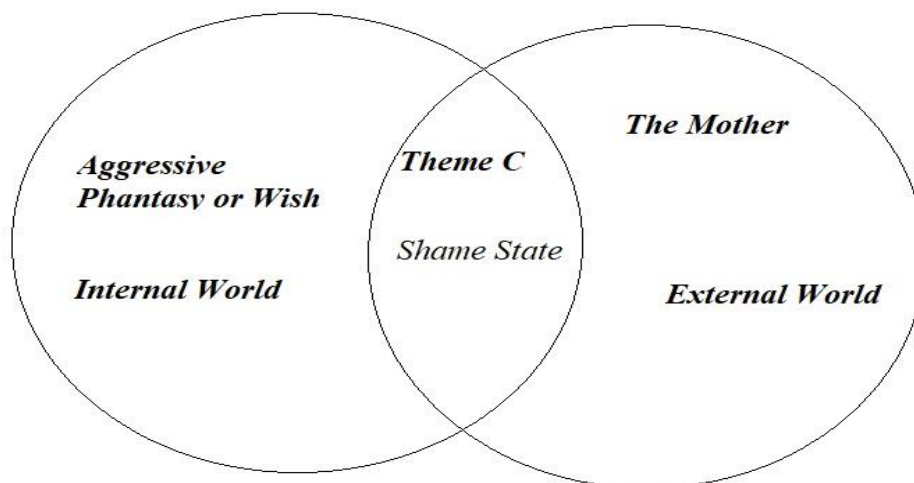
เนื้อหาในส่วนนี้เป็นการนำข้อมูลเชิงประจักษ์มาพิจารณาร่วมกับแนวคิดเชิงทฤษฎี โดยนิตติ ผู้วิจัยตระหนักดีว่าการศึกษาคั้งนี้ไม่ได้ออกแบบเพื่อการศึกษา“สาเหตุ” ของการเป็นผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ แต่เป็นการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจบริบทของประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์

ในช่วงต้นของชีวิตในผู้ให้ข้อมูล เท่านั้น โดยนิสิตผู้วิจัยได้ตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้จากการศึกษาตามมุมมองทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นของชีวิตของ Melanie Klein และ Donald Winnicott ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ช่วงต้นของชีวิต ตามแนวคิดของ Melanie Klein

Melanie Klein มองถึงรูปแบบความสัมพันธ์ในลักษณะสองบุคคล (two person) โดยมีทฤษฎีว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ทารก (subject) – แม่ (object) เป็นสนามของประสบการณ์ระหว่างบุคคล ทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นของชีวิตของ Klein มองว่าทารก ประสบกับความทุกข์จากการรับรู้ความก้าวร้าว ความโลภ และความอิจฉาที่ตนมีต่อหน้าอกของแม่ และในขณะเดียวกันก็โหยหาความรักจากแม่ การโหยหาความรักจากความสัมพันธ์ (interpersonal yearning for love) นี้จะเป็นแรงผลักดันให้ทารกมีความต้องการแก้ไขเยียวยาความเจ็บปวดของแม่ ที่ทารกรับรู้ที่เกิดจากความก้าวร้าวของตน (reparation) ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นเชื้อเริ่มต้นของพัฒนาการของความรู้สึกผิด (guilt feeling) ที่นำไปสู่พฤติกรรมเพื่อสังคม (pro social behaviour) และพัฒนาการของภาวะหลงตัวเองที่มีสุขภาพดี (healthy narcissism) (Kavaler-Adler, 1993) วัตถุจึงทั้งถูกกลัว (เมื่อถูกสัมผัสว่ากำลังลงโทษ หรือไม่ให้ในสิ่งที่ปรารถนา) และถูกรักอย่างลึกซึ้ง (เมื่อถูกสัมผัสว่ากำลังให้ความรัก ความอบอุ่น) การโหยหาความรักจากวัตถุ จึงเป็นสิ่งที่ Klein เล็งเห็นว่าเป็นจุดเริ่มต้นของบุคคลที่มีสุขภาพจิตที่สมบูรณ์

เมื่อนำทฤษฎีของ Klein มาประกอบกับผลของรายละเอียดเชิงวิเคราะห์แล้ว พบว่าประเด็นหลัก (C) การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความอับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับอายไม่ได้) มีความเชื่อมโยงกับทฤษฎีของ Klein ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้สึกโหยหาความอบอุ่นจากผู้หญิง แต่หลีกเลี่ยงที่จะรู้สึกอับอาย หรือคับข้องใจในความสัมพันธ์ ในเวลาเดียวกัน ก็มีการรับรู้วัตถุกำลังลงโทษตน หรือทำร้ายตน เมื่อเกิดสัมผัสรับรู้ความก้าวร้าวของตนเองและพยายามปฏิเสธ อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีของ Klein แม้จะใช้อธิบายเนื้อหา phantasy content ที่เกิดขึ้นในประเด็นหลัก C และมีลักษณะร่วมกับพัฒนาการความรู้สึกผิด และการมีขีดความอดทนต่อความคับข้องใจต่ำได้ แต่ทฤษฎีนี้ไม่สามารถอธิบายประเด็นหลัก A และประเด็นหลัก B ได้นัก

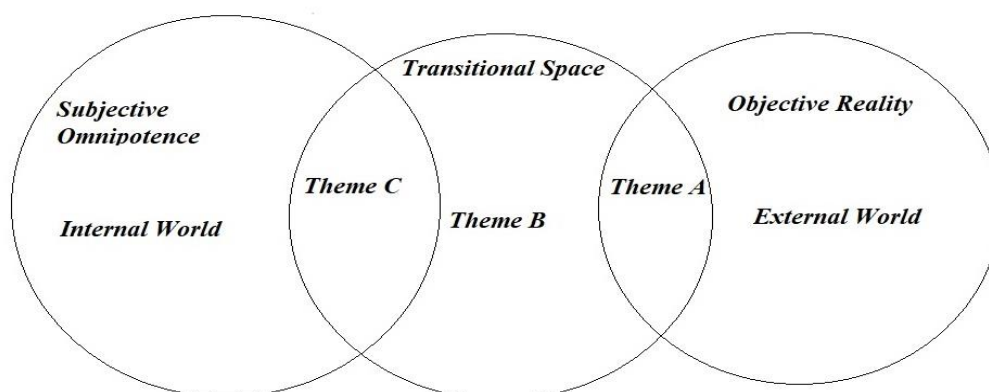

ภาพที่ 2 แผนภาพของการตรวจสอบคุณภาพข้อมูลด้วยทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นตามแนวคิดของ Melanie Klein

2. ความสัมพันธ์ช่วงต้นของชีวิต ตามแนวคิดของ Donald Winnicott

ทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นของชีวิต ตามแนวคิดของ Donald Winnicott มองช่วงวัยเด็กตอนต้นเป็นช่วงพัฒนาการจิต ที่จิตของเด็กจะเปลี่ยนผ่านจากประสบการณ์อัตวิสัยที่มีอำนาจสมบูรณ์ (subjective omnipotence) ไปสู่ความจริงภววิสัย (objective reality) เมื่อเด็กยังไม่มี การแบ่งอย่างระหว่าง “ฉัน” (me) และ “ไม่ใช่ฉัน” (not me) ส่งผลให้เด็กรับรู้ว่าการต้องการของตนที่ถูกตอบสนองโดยแม่ มาจากอำนาจของความคิดของเด็กเอง และมุมมองดังกล่าวจะเคลื่อนไปหาความเข้าใจที่ว่ามีผู้อื่นที่ไม่ใช่ตัวเด็กอยู่ในโลกภายนอก และในพื้นที่เรียนรู้ระหว่างการเล่นในโลกจินตนาการกับโลกความจริงภายนอก จะถูกเรียกว่าพื้นที่เปลี่ยนผ่าน (transitional space) ส่วนวัตถุที่ค่อยๆ แนะนำให้เด็กเรียนรู้โลกภววิสัยผ่านการเล่น จะถูกเรียกว่าวัตถุเปลี่ยนผ่าน (transitional object) ซึ่งในทฤษฎีนี้ แม่ (หรือผู้ดูแล ในบริบททฤษฎีร่วมสมัย) มีหน้าที่ในการตอบสนองความต้องการของเด็กก่อนจะค่อยๆ ปล่อยให้เด็กเรียนรู้ที่จะตอบสนองความต้องการของตนอย่างซ้ำๆ กล่าวคือเป็นทฤษฎีที่เด็กค่อยๆ เรียนรู้ที่จะผิดหวังกับโลกความจริงอย่างมีสุขภาวะ เช่น เมื่อเด็กเรียนรู้ว่าไม่สามารถพึ่งพานมของแม่ได้ตลอดเวลา ก็เริ่มเรียนรู้พฤติกรรมดูนิ้วเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง (Winnicott, 1953)

เมื่อนำทฤษฎีของ Winnicott มาประกอบกับผลสรุปของรายละเอียดเชิงวิเคราะห์แล้ว พบว่า ทฤษฎีของ Winnicott สามารถวาดภาพของ ประเด็นหลัก (C) การหลีกเลี่ยงความรู้สึกโกรธและความ อับอาย (เชื่อว่าตนทำอะไรกับความโกรธและความอับอายไม่ได้) ในฐานะประสบการณ์ของโลกภายใน (Internal World) ที่เป็นประสบการณ์ของความขัดแย้งภายใน (internal conflict) จากการที่อัตวิสัย ที่มีอำนาจสมบูรณ์ (subjective omnipotence) ถูกขัดโดยความคับข้องใจ ข้อมูลจากผลสรุป ประเด็นหลัก (A) เติบโตมากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย เป็นพื้นที่ที่ถูกอธิบายจาก Winnicott ในฐานะสภาพแวดล้อมภายนอก (External World) หรือความจริงภาววิสัย (objective reality) ประเด็นหลัก (B) มุมมองด้านรูปแบบความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ตายตัว ไม่ยืดหยุ่น สามารถถูกมองเห็นใน ในฐานะของรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ ความเชื่อ และรูปแบบของจินตนาการ (phantasy) ที่เป็นพื้นที่ ที่ต่อระหว่างสองประเด็นหลัก

ภาพที่ 3 แผนภาพของการตรวจสอบคุณภาพข้อมูลด้วยทฤษฎีความสัมพันธ์ช่วงต้นตามแนวคิดของ Donald Winnicott

บรรณานุกรม

- Adès, R. (2016). *The Collected Works of D. W. Winnicott: Volume 12, Appendices and Bibliographies*. Oxford Academic.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1093/med:psych/9780190271442.001.0001>
- Aguayo, J., & Salomonsson, B. (2017). The Study and Treatment of Mothers and Infants, Then and Now: Melanie Klein's "Notes on Baby" in a Contemporary Psychoanalytic Context. *The Psychoanalytic Quarterly*, 86(2), 383-408.
<https://doi.org/10.1002/psaq.12144>
- Anderson, E. (2022). My Heart Is Yours: The Phenomenology of Self-Revelation in Affective Consciousness. In *Phenomenology and Perspectives on the Heart* (pp. 145-163). Springer, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-030-91928-3_
- Bernet, R. (2002). Unconscious consciousness in Husserl and Freud. *Phenomenology and the cognitive sciences*, 1(3), 327-351.
<https://doi.org/10.1023/A:1021316201873>.
- Bion, W. R. (1962). A Theory of thinking. In *Second Thoughts* (pp. 110-119). Aronson.
- Breuer, J., & Elson, M. (2017). Frustration-aggression theory. In P. Sturmey (Ed.), *The Wiley handbook of violence and aggression* (pp. 1-12). Wiley Blackwell.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1002/9781119057574.whbva040>
- Cain, L., & Hilsenroth, M. (2020). Examining the relationship between object relations and interpersonal distress in a clinical sample. *Clinical Psychology & Psychotherapy*, 27(5), 760-769. <https://doi.org/10.1002/cpp.2460>
- Cartwright, D. (2004). The psychoanalytic research interview: Preliminary suggestions. *Journal of the American Psychoanalytic Association*, 52(1), 209-242.
- Cooper, S. H. (2000). *Objects of hope: Exploring possibility and limit in psychoanalysis*. Analytic Press.
- Costello, P. R. (2015). *Layers In Husserl's Phenomenology: On Meaning and Intersubjectivity*. University of Toronto Press.
- Crotty, M. (1998). *The foundations of social research: Meaning and perspective in the research process*.

- Crutchley, A. F. (2010). *Shame and guilt responses of adolescent sexual offenders: A project based upon an independent investigation* [Master's thesis]. Smith College.
- DeSantis, L., & Ugarriza, D. N. (2000). The Concept of Theme as Used in Qualitative Nursing Research. *Western journal of nursing research*, 22(3), 351-372.
<https://doi.org/10.1177/019394590002200308>
- Descartes, R. (1991). *The Philosophical Writings of Descartes, Vol. 3: Correspondence*, trans. by John G. Cottingham, Robert Stoothof, Dugald Murdoch, and Anthony Kenny. Cambridge University Press.
- Dowling, M. (2007). From Husserl to Van Manen: A review of different phenomenological approaches. *International Journal of Nursing Studies*, 44, 131-142. <https://doi.org/10.1016/j.ijnurstu.2005.11.026>.
- Dumitrescu, M. (2013). The Relationship between Body and Soul from the Perspective of Freud's *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 92, 294-298.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2013.08.675>.
- Ferenczi, S. (1933). Confusion of tongues between adults and the child: The language of tenderness and of passion. In *Final contributions to the problems and methods of psycho-analysis* (pp. 156-167). Karnac Books.
- Ferenczi, S. (1949). Confusion of tongues between adults and the child: The language of tenderness and of passion. *International Journal of Psycho-Analysis*, 30, 225-231.
- Ferenczi, S. (1988). Confusion of tongues between adults and the child: The language of tenderness and of passion. *Contemporary psychoanalysis*, 24(2), 196-206.
- Freud, S. (1933). *New Introductory Lectures on Psycho-Analysis. Standard Edition*, 22. *Freud/Jung Letters, The. The Correspondence between Sigmund Freud and C. G. Jung*. Princeton University Press, 1974.
- Fulgencio, L. (2018). Can Winnicott's Psychoanalysis Be the Accomplishment of a Phenomenologically Oriented Scientific Psychology Project? *Psicologia USP*, 29(2), 303-313.
- Hafsi, M. (1998). Bion's Theory on Thinking and Basic Assumptions as its Application to Groups : Forms of Evasion. *Thinking and Groups*.

- Hammer, E. F., & Glueck, B. C. (1957). Psychodynamic patterns in sex offenders: A four-factor theory. *The Psychiatric Quarterly*, 31(1), 325-345.
<https://doi.org/10.1007/bf01568731>
- Harris, A. J., & Socia, K. M. (2016). What's in a name? Evaluating the effects of the "sex offender" label on public opinions and beliefs. *Sexual Abuse*, 28(7), 660-678.
<https://doi.org/10.1177/1079063214564391>
- Heidegger, M. (2013). *Being and Time*. Stellar Books.
- Heidegger, M., Macquarrie, J., & Robinson, E. S. (2019). *Being and Time*. Martino Fine Books.
- Heinämaa, S. (1999). Merleau-Ponty's modification of phenomenology: Cognition, passion and philosophy. *Synthese*, 118(1), 49-68.
- Hume, D. (2011). An Enquiry Concerning Human Understanding. In T. Griffith (Ed.), *Hume: The Essential Philosophical Works. essay*. Wordsworth Editions Limited.
- Kavaler-Adler, S. (1993). The conflict and process theory of Melanie Klein. *American Journal of Psychoanalysis*, 53(3), 187-204. <https://doi.org/10.1007/BF01248330>
- Kavaler-Adler, S. (2014). *The Klein-Winnicott Dialectic: Transformative New Metapsychology and Interactive Clinical Theory*. Karnac Books.
- Keogh, T. (2012). *The internal world of the juvenile sex offender: Through a glass darkly then face to face*. Karnac Books.
- Klein, M. (1935). A contribution to the psychogenesis of manic-depressive states. *Journal of Psycho-Analysis*, 16, 145-174.
- Klein, M. (1997a). *Envy and Gratitude And Other Works 1946-1963*. Vintage.
- Klein, M. (1997b). An Obsessional Neurosis in a Six-Year-Old Girl. In *The Psycho-Analysis of Children* (pp. 36-59). essay, Vintage.
- Leininger, M. M. (1985). *Qualitative Research Methods in Nursing*. Grune & Stratton, Inc.
- McWilliams, N. (2011). *Psychoanalytic diagnosis: Understanding personality structure in the clinical process (2nd ed.)*. Guilford Press.
- Merleau-Ponty, M., & Smith, C. (2018). *Phenomenology of perception*. Franklin Classics.
- Nolan, L. (2018). "Descartes,". In G. Oppy (Ed.), *Ontological Arguments* (pp. 53-74). Cambridge University Pres.
- Ooi, Y. P., Ang, R. P., Fung, D. S. S., Wong, G., & Cai, Y. (2006). The impact of parent-child

- attachment on aggression, social stress and self-esteem. *School Psychology International*, 27(5), 552-566.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1177/0143034306073402>
- Orcutt, C. (2018). Schizoid Fantasy: Refuge or Transitional Location? *Clinical Social Work Journal*, 46(1), 42-47. <https://doi.org/10.1007/s10615-017-0629-2>
- Owen, I. R. (2006). *Psychotherapy and phenomenology on Freud, Husserl and Heidegger*. iUniverse.
- Proeve, M., & Howells, K. (2002). Shame and guilt in child sexual offenders. *International journal of offender therapy and comparative criminology*, 46(6), 657-667. <https://doi.org/10.1177/0306624X02238160>
- Rade, C. B., Desmarais, S. L., & Mitchell, R. E. (2016). A meta-analysis of public attitudes toward ex-offenders. *Criminal Justice and Behavior*, 43(9), 1260-1280.
<https://doi.org/10.1177/0093854816655837>
- Rayner, E. (1991). *The Independent Mind in British Psychoanalysis*. Jason Aronson Inc.
- Sklar, J. (2011). *Landscapes of the dark: History, trauma, psychoanalysis*. Karnac Books.
- Spelman, M. B. (2013). *Winnicott's Babies and Winnicott's Patients*. Karnac Books.
- Stolorow, R. D. (2011). *World, Affectivity, Trauma: Heidegger and Post-Cartesian Psychoanalysis*. Routledge.
- Thomson-Salo, F. (2018). *Infant observation: Creating transformative relationships*. ROUTLEDGE.
- Weiss, J. M. (1998). Some Reflections on Countertransference in the Treatment of Criminals. *Psychiatry*, 61(2), 172-177.
<https://doi.org/10.1080/00332747.1998.11024828>
- Winnicott, D. W. (1949). Hate in the counter-transference. *The International Journal of Psychoanalysis*, 30, 69-74.
- Winnicott, D. W. (1953). Transitional objects and transitional phenomena; a study of the first not-me possession. *The International Journal of Psychoanalysis*, 34, 89-97.
- Winnicott, D. W. (1960). "Ego distortion in terms of true and false self,". In *The maturational process and the facilitating environment: studies in the theory of emotional development* (pp. 140-152). International UP Inc.
- Winnicott, D. W. (1965). *The maturational processes and the facilitating environment:*

Studies in the theory of emotional development. International Universities Press.

Winnicott, D. W. (1969). The use of an object. *The International Journal of Psychoanalysis*, 50(4), 711-716.

Winnicott, D. W. (1971). *Playing and reality*. Penguin.

Zaniewski, B., Dallos, R., Stedmon, J., & Welbourne, P. (2020). An exploration of attachment and trauma in young men who have engaged in harmful sexual behaviours. *Journal of sexual aggression*, 26(3), 405-421.

Zaniewski, B., Dallos, R., Stedmon, J., & Welbourne, P. (2022). Boys don't cry: Trauma, trauma narrative and masculine practice among young male who engaged in harmful sexual behaviour. *Human Systems*, 0(0).

<https://doi.org/https://doi.org/10.1177/26344041221127693>

ชัยยศ ยงค์เจริญชัย. (2562). เพิ่มโทษคดี "ข่มขืน" สูงสุดเป็นประหารชีวิตหรือการบังคับใช้กฎหมายอะไรคือทางออก. *BBC News ไทย*, <https://www.bbc.com/thai/thailand-48445454>

สำนักข่าวอิสรา. (2565). ผู้เสียหายแจ้งความเอาผิด 'ปริญญ์' เพิ่มอีกคดี ตำรวจจ่อออกหมายเรียก สืบดาหน้า. (29 มิถุนายน 2565). <https://www.isranews.org/article/isranews-short-news/110024-isranews-750.html>

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายกวิน ก้อนทอง
วัน เดือน ปี เกิด	1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2538
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	-จบการศึกษาในระดับมัธยมต้น และมัธยมปลายที่โรงเรียนอมาตยกุล -จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยศิลปากร หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต คณะโบราณคดี ภาควิชามานุษยวิทยา ด้วยเกียรตินิยมอันดับ 2 -ศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะจิตวิทยา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา ในปีการศึกษา 2561
ที่อยู่ปัจจุบัน	151/497 The Trust Residence ปิ่นเกล้า ถนนบรมราชชนนี แขวง อรุณอมรินทร์ เขต บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700
ผลงานตีพิมพ์	A Preliminary Qualitative Study on the Object Relationships of Male Sex Offenders